

TỦ SÁCH TEEN THẾ KỈ 21 CỦA BÁO **hoa học**
học

IT'S NOT
SUMMER
WITHOUT YOU

mùa hè thiên đường

JENNY
HAN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

nhasach
phuongnam

Mùa hè thiên đường tập 2

Jenny Han

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
Chương 13	
Chương 14	
Chương 15	
Chương 16	
Chương 17	
Chương 18	
Chương 19	
Chương 20	
Chương 21	
Chương 22	
Chương 23	
Chương 24	
Chương 25	
Chương 26	
Chương 27	
Chương 28	
Chương 29	
Chương 30	
Chương 31	
Chương 32	
Chương 33	
Chương 34	
Chương 35	
Chương 36	
Chương 37	
Chương 38	
Chương 39	
Chương 40	
Chương 41	

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

Liệu mùa hè còn nguyên vẹn khi không có Bãi Biển Cousins?

Belly từng đếm từng ngày mong sao cho tới mùa Hè, để cô có thể quay trở lại bãi biển Cousins, cùng với Conrad và Jeremiah. Nhưng năm nay thì không. Nhất là sau khi bệnh của cô Susannah tái phát, và Conrad không còn tỏ ra quan tâm tới Belly như trước đây. Những gì đẹp đẽ nhất, ngọt ngào nhất của mùa Hè đã không còn nữa và Belly ước gì mùa Hè không bao giờ tới.

Nhưng khi Jeremiah gọi điện thông báo Conrad mất tích, Belly hiểu rằng cô cần phải làm gì đó để đưa mọi thứ trở lại như xưa. Và điều đó chỉ có thể xảy ra tại căn nhà bãi biển, nơi ba người bọn họ đã có những khoảng thời gian đẹp nhất của đời người. Nếu mùa Hè này thực sự là mùa Hè cuối cùng, thì cũng nên để nó kết thúc như khi nó bắt đầu - tại bãi biển Cousins.

Tác giả Jenny Han là một nhà văn trẻ, người Mỹ gốc Hàn, sinh ra và lớn lên ở Richmond, Virginia. Cô tốt nghiệp Đại học North Carolina ở Chapel Hill sau đó học tiếp cao học tại trường Đại học New School ở thành phố New York- nơi cô nhận được bằng Thạc sỹ nghệ thuật (MFA- Master of Fine Art) về lĩnh vực sáng tác cho trẻ em. Hiện cô đang sống ở Brooklyn và làm việc bán thời gian tại một thư viện nhà trường ở khu Upper West Side.

Ngay từ khi còn bé, tác giả Han đã rất yêu thích văn học, đặc biệt là lĩnh vực sáng tác truyện. Cô bắt đầu viết những mẩu truyện ngắn từ khi mới 7 tuổi. Sau khi theo học một lớp sáng tác truyện cho trẻ em tại trường Đại học North Carolina, cô có mong muốn trở thành nhà văn, nhà biên tập. Chính vì vậy cô đã từ chối lời đề nghị mời làm trợ giảng của trường Đại học Pennsylvania để theo học chương trình Thạc sỹ MFA ở Đại học New School.

Shug - tác phẩm đầu tay của tác giả Han được sáng tác khi cô đang học đại học (năm 2006) đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi từ giới chuyên môn và cảm tình của bạn đọc, đặc biệt các độc giả đang trong độ tuổi THCS.

Năm 2009, cô đã trình làng tác phẩm thứ hai của mình, *The Summer I Turned Pretty*, nằm trong bộ truyện ba cuốn kể về nhân vật Isabel (tên gọi thân mật là Belly) và những mùa Hè đẹp nhất trong cuộc đời cô. Tập truyện thứ hai với tên gọi là *It's Not Summer Without You* phát hành năm 2010 và tập cuối cùng có tên *We'll Always Have Summer* vừa được ra mắt vào tháng 4 năm 2011. Thành công của bộ truyện đã khiến các nhà làm phim quyết định chuyển thể bộ truyện này thành phim và hiện đang trong quá trình hoàn thiện kịch bản.

Trong khi đang sáng tác bộ truyện ba cuốn về mùa Hè trên, tác giả Han còn xuất bản riêng một tác phẩm khác có tên là *Clara Lee and the Apple Pie Dream*.

Hiện tác giả Han đang kết hợp với nữ tác giả Siobhan Vivian (tác giả của *Not That Kind of Girl*, *Same Difference*, *A Little Friendly Advice*) sáng tác tiếp một bộ truyện 3 cuốn nói về tình bạn và sự tha thứ. Tập đầu tiên có tên *Burn for Burn*.

“Một câu chuyện cảm động về gia đình, các chàng trai và những biến cố trong cuộc đời của một người. Cuốn sách này chứa đựng tất cả những gì ngọt ngào nhất, lãng mạn nhất về một mùa-Hè-trong-mơ của mọi cô gái.” – *Sarah Dessen, tác giả của ALONG FOR THE RIDE, cuốn sách bán chạy nhất do tạp chí NEW YORK TIMES bình chọn.*

“Một sự kết hợp ngọt ngào giữa tình yêu mùa Hè và tình bạn vĩnh cửu.” – *Deb Caletti, tác giả cuốn HONEY, BABY, SWEETHEART.*

“Nếu có thể, tôi cũng muốn được sống trong thế giới của cuốn sách tuyệt vời này. Tôi sẽ tận hưởng không khí mát mẻ của đại dương, đắm mình trong ánh Mặt Trời của Cousins và tôi sẽ chơi cả ngày không biết chán với cô bạn Belly tốt-bụng-vui-tính-dễ-thương, cùng hai cậu bạn nối khố Jeremiah và Conrad. Tôi sẽ được chứng kiến sự trưởng thành của bộ ba này khi không còn là trẻ con nữa và bắt đầu một cái gì đó hơn thế... và tôi rất rất rất hy vọng rằng khi Belly biết yêu thật sự, cô sẽ trao tặng trái tim của mình cho đúng người.” – *Lauren Myrade, tác giả bộ truyện BLISS.*

TÓM TẮT TẬP MỘT

Mỗi năm, Isabel (tên thân mật là Belly) đều có một mùa Hè được coi là hoàn hảo ở nhà người bạn của gia đình cô. Ở đó có những buổi đi bơi tối, có khoảng thời gian riêng tư nằm dài trên bãi biển cát trắng... Và có hai cậu con trai. Conrad, có vẻ tách biệt, nhưng là người mà Belly đã “rung rinh” từ bao giờ cô cũng chẳng nhớ nữa. Jeremiah, thân thiện và thoải mái, có vẻ là người duy nhất từng để mắt đến cô. Dù là một tẹo.

Nhưng năm nay có một điều rất khác: Dường như họ đều để ý đến cô. Cái phản ứng của Conrad và Jeremiah khi Belly bước xuống ô tô là phản ứng mà cô hoàn toàn không ngờ tới. Susannah – người bạn của gia đình cô - cũng chẳng chạy từ cửa ra gặp như mọi khi. Cô như đang nhìn vào một bức tranh với những nhân vật quen thuộc nhưng lại trong một tổng thể rất khác biệt. Gần như là tất cả mọi người đều biết điều gì đó mà cô không biết, và họ cũng không định nói cho cô nghe! Có một điều chắc chắn rằng bí mật đó đã làm thay đổi mọi chuyện... mãi mãi.

Mùa Hè năm nay, Conrad đặc biệt xa cách, nếu không muốn nói là lạnh lùng, với tất cả mọi người. Anh thường xuyên nhốt mình trong phòng cả ngày, hoặc không thì lặng lẽ ngồi uống bia và hút thuốc một mình, không nói với ai tiếng nào. Trong khi đó, em trai của Conrad, là Jeremiah - bạn thân của Belly đột nhiên tỏ ra khá gượng gạo mỗi khi ở bên cạnh cô... khiến Belly không thể không tự hỏi có khi nào cậu bạn thân, người cô vẫn luôn coi như anh trai của mình, đang nuôi một thứ tình cảm đặc biệt gì khác với cô hay không?

Và rồi đến khoảnh khắc mà Belly đã luôn mong ngóng: Một lời mời tới đêm lửa trại mà vốn dĩ cô đã luôn bị coi là quá nhỏ, không được tham dự. Tại đây, cô gặp Cam Cameron. Một người khác với tất cả mọi người. Cậu ấy không uống rượu bia, và có thể nói được tiếng Pháp và tiếng Latin - mặc dù bây giờ thì có ai nói tiếng Latin nữa đâu. Và quan trọng nhất là cậu ấy chú ý đến cô! Cuối cùng Belly đã gặp được người cô cần. Một người nói với cô rằng cô rất xinh đẹp. Một người thực sự muốn có cô ở bên cạnh. Và một người mà Belly cho rằng sẽ có thể khiến cô quên đi được Conrad. Nhưng ngược lại, chính sự xuất hiện của Cam đã khiến cho Belly một lần nữa khẳng định lại được tình cảm của cô với Conrad – một tình yêu vĩnh cửu, không bao giờ có thể thay đổi.

Lời cảm ơn

Xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới Emily van Beek. Holly McGhee và Elena Mechlin ở Pippin Properties. Emily Meehan và Julia Maguire ở S&S.

Xin cảm ơn những độc giả đầu tiên của tôi - Caroline, Lisa, Emmy Julie, và Siobhan.

Tôi thật may mắn khi được làm quen với mọi người.

Chương 1

NGÀY 2 THÁNG 7

Đó là một ngày hè oi ả ở Cousins. Tôi nằm dài bên bể bơi với cuốn tạp chí úp trên mặt. Mẹ đang chơi bài trước hiên nhà còn cô Susannah thì đang quanh quẩn trong bếp. Chắc cô sắp sửa bước ra cùng một tách trà Mặt Trời và một cuốn sách mà cô nghĩ là tôi nên đọc - một thứ gì đó thật lãng mạn.

Anh Conrad, Jeremiah và anh Steven đi lướt sóng suốt cả buổi sáng. Đêm hôm trước ở đây vừa có một trận bão to. Anh Conrad và Jeremiah trở về nhà trước, mặt mũi còn chưa thấy dấu nhưng đã nghe thấy tiếng họ rôm rả từ ngoài sân. Cả hai vừa đi lên cầu thang vừa cười nghiêng ngả về vụ Steven bị một cơn sóng dữ đánh tụt cả quần đùi. Anh Conrad bước thật nhanh tới chỗ tôi đang nằm, nhắc cuốn tạp chí úớt nhẹp ra khỏi mặt tôi và nhe răng cười bảo, “Má em dính đầy cả chữ rồi kìa.”

Tôi liếc mắt lên nhìn anh, “Chữ viết gì thế ạ?”

Anh ngồi xổm xuống bên cạnh, nheo mắt nhìn chăm chăm vào mặt tôi và nói, “Anh nhìn không rõ, để xem nào,” mặt anh hình sự theo kiểu rất Conrad. Đột nhiên anh cúi xuống hôn lên môi tôi, và tôi cảm nhận được cái vị lành lạnh mặn chát của biển vẫn còn vương trên môi anh.

“Hai người khiếp quá!” Jeremiah lắc đầu thốt lên, nhưng tôi biết cậu ấy chỉ đang nói đùa vậy thôi. Cậu ấy nháy mắt với tôi trước khi lên ra phía sau, nhắc bóng anh Conrad lên và quăng cả người anh xuống bể bơi.

Sau đó Jeremiah cũng nhảy xuống theo, miệng gọi tôi ầm ĩ, “Xuống đi nào Belly!”

Tất nhiên là tôi cũng nhảy xuống theo, cảm giác dưới nước thật là thích. Trong mắt tôi, Cousins chính là thiên đường. Không có nơi nào trên Trái Đất có thể sánh với Cousins của chúng tôi.

...

“Ê, cậu có nghe mình nói gì không đấy?”

Tôi mở choàng mắt ra. Taylor đang búng tay tanh tách trước mặt tôi. “Xin lỗi, cậu vừa nói gì cơ?” Tôi giật mình hỏi lại.

Thì ra tôi không phải đang ở Cousins. Tôi và anh Conrad cũng chẳng phải là một đôi, và cô Susannah đã qua đời. Mọi thứ sẽ không bao giờ như xưa được nữa... Đã - *Bao lâu rồi nhỉ? Chính xác đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi nhỉ?* - hai tháng kể từ ngày cô Susannah mất và tôi vẫn chưa thể tin đó là sự thật. Tôi không thể khiến bản thân mình tin được điều ấy. Khi một người bạn yêu quý ra đi, bạn sẽ có cảm giác như đây không phải là sự thật. Nó giống như câu chuyện về

cuộc đời của một người khác, chứ không phải của bạn. Tôi vẫn chưa hình dung ra được khi một người thực sự đã ra đi thì có nghĩa là như thế nào?

Nhiều lúc tôi nhắm mắt lại và tự nhủ với mình rằng: *Đây không phải là thật, không phải là thật, không phải là thật*. Cuộc đời tôi không phải là như vậy.

Nhưng tôi biết, rồi cũng sẽ tới lúc tôi phải chấp nhận sự thật trên, rằng đó chính là cuộc đời tôi.

Nhưng đây là chuyện của sau này.

Tôi đang ở sau vườn nhà Marcy Yoo. Lũ con trai đang chí choé bên bể bơi còn đám con gái tụi tôi thì nằm dài trên những chiếc khăn bông xếp song song với nhau. Marcy là bạn của tôi, nhưng Katie, Evelyn và mấy đứa con gái khác thì thân với Taylor hơn.

Mới đầu giờ chiều mà nhiệt độ đã lên tới 87 độ F, báo hiệu hôm nay sẽ lại là một ngày nắng nóng kinh khủng. Tôi úp người nằm sấp và cảm nhận từng giọt mồ hôi đang mãi miết lăn dài trên lưng. Tôi có cảm giác như đang bị say nắng. Hôm nay mới là ngày thứ hai của tháng Bảy vậy mà tôi đã bắt đầu đếm từng ngày cho tới khi mùa Hè qua đi.

“Mình *hỏi* là cậu định mặc cái gì tới bữa tiệc của Justin?” Taylor nhắc lại. Cậu ấy nhồm dậy kéo dịch cái khăn của mình vào sát cạnh khăn của tôi, tạo cảm giác như hai chúng tôi đang nằm trên một chiếc khăn khổng lồ vậy.

Tôi phải nhích đầu sang một bên mới nhìn thấy được khuôn mặt của cậu ấy, “Mình cũng chưa biết nữa.”

Trên mũi Taylor lổm đổm những giọt mồ hôi nhỏ li ti. Cậu ấy luôn bị toát mồ hôi ở mũi trước rồi mới xuống đến người. “Mình sẽ mặc cái váy mới mua hôm trước cùng với mẹ ở trung tâm thương mại,” cậu ấy hí hửng khoe.

Tôi lại nhắm mắt lại. Tôi đang đeo kính râm nên chẳng nào cậu ấy cũng không thể biết được tôi có mở mắt hay không. “Cái nào cơ?” Tôi hỏi.

“Cái váy chấm bi có dây buộc quanh cổ mà mình mới khoe cậu hai hôm trước ý.” Taylor khẽ thở dài.

“À, ừ,” tôi ậm ừ cho xong chuyện chứ thực sự cũng chẳng nhớ trông nó như thế nào nữa. Và tôi đoán Taylor cũng nhận ra điều ấy.

Đột nhiên có cái gì đó lạnh buốt ở gáy. Tôi giật mình quay lại và thấy Cory Wheeler đang lom khom bên cạnh với lon Coca lạnh ngắt trên tay, miệng cười hô hố.

Tôi ngồi bật dậy, lấy tay lau gáy và trừng mắt nhìn Cory. Ngày hôm nay thế là quá đủ rồi! Tôi chỉ muốn về nhà. “Cái *quái quỷ* gì thế này Cory!” Cậu ta vẫn tiếp tục ôm bụng cười ngặt nghẽo, làm tôi càng điên hơn. Tôi quát ầm lên, “Chúa ơi, cậu đúng là đồ trẻ con!”

“Trông cậu có vẻ nóng, nên mình chỉ định giúp cậu làm mát thôi mà.” Cory phân trần.

Tôi không nói tiếng nào, tay vẫn lăm lăm ôm gáy, mắt hằm hằm nhìn Cory. Môi tôi mím chặt lại và tôi có thể cảm nhận được hàng chục con mắt (của đám con gái) đang đổ dồn về phía mình. Nụ cười của Cory có vẻ nhạt đi chút ít, “Xin lỗi, cậu muốn lon Coca này không?”

Tôi lắc đầu và cậu ta nhún vai quay trở lại bể bơi. Tôi quay đầu nhìn sang bên cạnh và bắt gặp ánh mắt của Katie và Evelyn đang nhìn nhau như muốn hỏi *cậu-ta-ăn-phải-cái-gì-thế-không-biết*. Tôi bỗng thấy xấu hổ vô cùng. Bình tĩnh nghĩ lại thì thấy Cory chẳng qua chỉ có ý tốt thôi, vậy mà tôi có thể sừng cồ lên với cậu ấy vô lý như vậy. Nhưng mọi chuyện đã quá muộn, mặc dù tôi đã cố nhìn về phía Cory nhưng cậu ấy không thèm nhìn mặt tôi lấy một lần.

Taylor quay sang nói nhỏ với tôi, “Cậu ấy chỉ đùa thôi mà Belly.”

Tôi lại ngả người nằm xuống, nhưng lần này thì ngửa mặt lên trời. Tôi hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. Tiếng nhạc quá to ré lên từ cái iPod của Marcy khiến tôi thấy đau đầu khủng khiếp. Và tôi lại còn đang *rất* khát nước nữa chứ. Đáng ra tôi nên nhận lon Coca của Cory mới phải.

Taylor chống một tay lên, nghiêng người quay sang nhìn tôi. Lấy tay đẩy mắt kính của tôi lên, cậu ấy chăm chú nhìn vào mắt tôi và hỏi, “Cậu giận đấy à?”

“Không. Tại nóng quá ý mà,” tôi dùng tay quạt vệt mồ hôi trên trán.

“Thôi đừng giận nữa! Cory làm mấy trò trẻ con đó là vì thích cậu đấy mà.”

“Cory không thích mình đâu,” tôi đáp lại, không dám nhìn vào mắt Taylor. Bởi Cory quả là cũng có thích tôi thật, và tôi biết điều đó. Tôi chỉ ước rằng cậu ấy đừng thích mình.

“Cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ... nhưng chuyện Cory thích cậu là sự thật và mình nghĩ cậu nên cho cậu ta một cơ hội. Nó sẽ giúp cậu khỏi nghĩ tới người-mà-cậu-cũng-biết-là-ai-đấy.” Tôi quay mặt đi không nói gì. Taylor nói tiếp, “Hay là mình sẽ tết tóc kiểu Pháp cho cậu để đi dự tiệc tối nay nhé? Mình sẽ tết đằng trước rồi cài sang một bên như lần trước ý.”

“OK.”

“Thế cậu sẽ mặc gì?”

“Mình cũng chẳng biết nữa.”

“Cậu phải làm sao để trông thật xinh vào đấy bởi vì tất cả mọi người đều sẽ có mặt trong buổi tiệc hôm nay. Mình sẽ đến sớm và cùng nhau sửa soạn nhé.”

Từ năm lớp Tám tới giờ, Justin Ettelbrick luôn tổ chức tiệc sinh nhật cực kì hoành tráng vào ngày mừng Một tháng Bảy hằng năm. Thường các năm trước, cứ đến tháng Bảy là tôi đã đang ở

tít tận Cousins rồi, cách xa trường học và đám bạn cùng lớp hàng trăm cây số. Nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy buồn vì đã bỏ lỡ những buổi tiệc kiểu như thế, kể cả khi nghe Taylor kể về cái lần bố mẹ cậu ta thuê cả máy làm kẹo bông đến tận nhà hay những lần bắn pháo hoa bên hồ nước lúc nửa đêm.

Đây sẽ là mùa Hè đầu tiên tôi ở lại dự tiệc của Justin, và cũng là mùa Hè đầu tiên tôi sẽ không trở lại Cousins. Và điều đó khiến tôi buồn vô hạn. Khiến trái tim tôi đau nhói mỗi khi nghĩ tới. Tôi vẫn luôn cho rằng mùa Hè của tôi chỉ có ở Cousins. Căn nhà mùa Hè là nơi duy nhất tôi muốn được đến vào những ngày Hè. Sẽ không còn là mùa Hè nếu như không phải ở Cousins.

“Cậu sẽ vẫn đi đấy chứ hả?” Taylor hỏi tôi.

“Ừ, mình đã bảo là sẽ đi rồi mà.”

Mũi cậu ấy khê chun lại. “Cũng biết thế, nhưng mà... thôi, không có gì.”

Tôi biết cậu ấy vẫn đang chờ cho mọi thứ bình thường trở lại, giống như lúc trước. Nhưng đó là điều không tưởng, bởi tôi mãi mãi không bao giờ có thể quay trở lại như xưa. Tôi đã từng tin, đã từng nghĩ rằng chỉ cần tôi thực sự mong muốn, thực sự nguyện cầu, thì rồi mọi thứ sẽ xảy ra như ý muốn của tôi. Định mệnh, đó là lời cô Susannah vẫn nói. Tôi luôn cầu nguyện cho anh Conrad vào mỗi dịp sinh nhật, mỗi khi ngắm sao băng, mỗi khi một sợi lông mi vô tình rụng, mỗi khi tung đồng xu xuống đài phun nước, tất cả mọi điều ước của tôi đều dành cho người tôi yêu. Và tôi đã nghĩ rằng mọi thứ rồi sẽ được như vậy.

Taylor muốn tôi hãy quên anh Conrad đi, hãy xóa bỏ hết mọi hình ảnh của anh ra khỏi tâm trí và kí ức của mình. Cậu ấy luôn mồm nói rằng, “Ai rồi cũng phải quên đi mối tình đầu, nó giống như một quãng đời mà ai rồi cũng phải trải qua.” Nhưng anh Conrad không chỉ là mối tình đầu của tôi. Anh ấy không chỉ là một quãng đời mà ai rồi cũng phải trải qua. Anh ấy còn hơn thế rất nhiều. Anh Conrad cùng Jeremiah và cô Susannah là gia đình của tôi. Trong ký ức của tôi, ba người họ là một. Cuộc đời họ gắn liền với nhau, không thể thiếu đi dù chỉ là một người.

Nếu muốn tôi quên anh Conrad, nếu muốn tôi xóa bỏ anh ra khỏi trái tim mình, và vờ như anh chưa từng tồn tại thì chẳng khác nào bảo tôi phải làm điều tương tự với cô Susannah. Và điều đó, tôi không bao giờ có thể làm được.

Chương 2

Bình thường cứ tầm tuần đầu tháng Sáu, ngay khi năm học kết thúc, là cả nhà tôi khăn gói

lên đường, thẳng tiến tới Cousins. Trước đó một ngày, mẹ sẽ tới siêu thị Costco chất đầy một xe nước táo ép, bánh ngũ cốc cỡ nhỏ, kem chống nắng và ngũ cốc nguyên hạt. Mỗi khi tôi nài nỉ mẹ mua ngũ cốc Lucky Charms hay Cap'n Crunch, lập tức sẽ nhận được câu trả lời muôn thuở, “Nhà cô Beck thiếu gì ngũ cốc, con muốn ăn đến mòn răng cũng được. Đừng lo.” Mẹ nói đúng. Cô Susannah - hay với mẹ thì là cô Beck - rất mê món ngũ cốc của trẻ con, giống tôi. Ở căn nhà mùa Hè, chúng tôi không bao giờ thiếu ngũ cốc. Thậm chí có những mùa Hè đám trẻ con tụi tôi ăn ngũ cốc cả ngày, từ bữa sáng tới bữa tối. Anh Steven, anh trai tôi, chỉ thích ngũ cốc hiệu Frosted Flakes, trong khi Jeremiah mê mẩn ngũ cốc Cap'n Crunch còn anh Conrad không ăn gì khác ngoài ngũ cốc Com Pops. Jeremiah và anh Conrad là con trai của cô Beck và cũng giống như mẹ, món khoái khẩu của họ là ngũ cốc. Còn tôi, tôi ăn tốt tuần tuốt mọi thứ còn lại, với đường rắc thêm bên trên.

Cả cuộc đời tôi gắn liền với Cousins. Chúng tôi chưa bao giờ bỏ qua một mùa Hè nào ở Cousins, chưa một lần. Suốt mười bảy năm trời tôi chơi trò đuổi bắt với tụi con trai, nuôi hy vọng rằng một ngày nào đó tôi sẽ đủ lớn để được công nhận là một thành viên của bọn họ: Hội các chàng trai mùa Hè. Cuối cùng tôi cũng đợi được ngày đó, và giờ tất cả đều đã quá muộn. Tại bể bơi, đêm cuối cùng mùa Hè năm ngoái, chúng tôi đã hứa với nhau sẽ luôn quay trở lại đây. Thật đáng sợ khi thấy những lời hứa hẹn có thể dễ dàng bị phá bỏ như thế. Chỉ vậy thôi.

Năm ngoái, sau khi trở về nhà, tôi đã đợi. Tháng Tám qua đi, tháng Chín tới, năm học mới bắt đầu và tôi vẫn tiếp tục chờ đợi. Anh Conrad và tôi thực ra chưa hề có tuyên bố chính thức nào về mối quan hệ của hai đứa. Nên về lý thuyết mà nói, anh ấy vẫn chưa phải là bạn trai của tôi. Mối quan hệ của chúng tôi mới chỉ dừng lại ở những nụ hôn. Anh ấy chuẩn bị vào đại học, và sẽ có cơ hội gặp rất nhiều cô gái, vừa xinh đẹp hơn, vừa thông minh hơn tôi gấp tỷ lần.

Không có giây phút nào tôi không nghĩ về anh - về chuyện của hai đứa, về vị trí hiện tại của tôi trong lòng anh. Bởi vì chúng tôi không thể quay lại như xưa. Tôi biết không thể. Chuyện đã xảy ra giữa chúng tôi - giữa tôi và anh Conrad, giữa tôi và Jeremiah - đã làm thay đổi mọi thứ. Vì thế, khi điện thoại của tôi không hề reo lấy một lần trong suốt tháng Tám và cả tháng Chín, tất cả những gì tôi có thể làm là nhớ lại cái cách anh nhìn tôi vào buổi tối cuối cùng hôm đó và tôi biết mình vẫn còn hy vọng. Tôi biết mình không phải đang tự tưởng tượng ra mọi thứ. Không thể nào.

Theo lời mẹ thì suốt thời gian vừa rồi anh Conrad bận rộn với việc chuyển tới ký túc xá và làm quen với anh bạn cùng phòng hơi hâm hâm người New Jersey. Cô Susannah chỉ lo anh ăn uống không đầy đủ và đúng giờ. Thỉnh thoảng xen giữa những câu chuyện hằng ngày mẹ lại vô-tình-một-cách-cố-ý thông báo tin tức về anh Conrad, để tránh làm tổn thương tới lòng tự trọng của tôi. Bản thân tôi cũng chưa bao giờ cố hỏi thêm thông tin gì từ mẹ. Bởi vì tôi biết anh sẽ gọi. Tôi biết là như vậy. Tất cả những gì tôi cần làm là đợi.

Cuối cùng anh cũng đã gọi, vào tuần thứ hai của tháng Chín, ba tuần kể từ lần cuối cùng tôi gặp anh. Tôi đang ăn kem dâu trong phòng khách, chí chèo giành nhau cái điều khiển TV với anh Steven. Hôm đó là tối thứ Hai, 9 giờ, toàn kênh hay đang chiếu vào giờ này. Điện thoại kêu và cả tôi lẫn anh Steven đều không có ý định đứng dậy nghe máy. Bởi ai mà đứng dậy lúc đó coi

như là thua trong trận chiến giành TV.

Từ trong phòng làm việc, mẹ đành nhắc máy nghe sau đó đi ra phòng khách nói với tôi, “Belly, điện thoại của con. Conrad gọi đây.” Và rồi mẹ nháy mắt với tôi.

Toàn thân tôi nóng bừng, hai tai ù đặc đi, không còn nghe thấy TV đang nói gì nữa. Sự kiên nhẫn của tôi cuối cùng cũng đã được đền đáp xứng đáng! Chưa bao giờ tôi cảm thấy hạnh phúc như thế này.

Anh Steven là người đầu tiên kéo tôi trở về với hiện thực. “Tại sao Conrad lại gọi cho *em*?” Anh nhíu mày hỏi.

Tôi lơ đãng như không nghe thấy gì, chìa tay đón lấy điện thoại từ mẹ, tránh ra khỏi anh Steven, khỏi cái điều khiển, khỏi đĩa kem dâu đang tan chảy trên bàn. Tất cả những thứ đó không còn quan trọng nữa.

Tôi chưa nói gì vội, cứ để anh Conrad giữ máy chờ cho tới khi lên tới cầu thang. “Chào anh,” tôi cố không tỏ ra quá sung sướng, nhớ anh ấy nhận ra qua điện thoại thì sao?

“Chào em,” anh nói. “Em thế nào?”

“Em vẫn thế.”

“Này em biết không,” anh hồ hởi kể, “cái anh bạn cùng phòng anh ngáy còn to hơn cả em ý.”

Tối hôm sau và cả tối hôm sau nữa anh đều gọi cho tôi. Chúng tôi buôn chuyện hàng giờ đồng hồ không biết chán. Cứ mỗi khi có điện thoại và là điện thoại của tôi, chứ không phải của anh Steven, lập tức anh ấy sẽ thắc mắc, “Tại sao Conrad cứ gọi cho em suốt thế?”

“Thế anh nghĩ là tại sao? Anh ấy thích em chứ sao nữa. Bọn em thích nhau.”

Anh Steven lắc đầu ngao ngán, “Quá điên.”

“Chẳng nhẽ một người như Conrad Fisher thích em thì điên lắm à?” Tôi hăm hực khoanh hai tay trước ngực, cau có hỏi.

Anh Steven thậm chí còn không buồn nghĩ lấy một giây mà trả lời độp lại ngay, “Ờ,” anh gật đầu thừa nhận, “cực điên là đằng khác.”

Quả thực, cũng hơi khó tin thật.

Nó giống như một giấc mơ vậy. Không thực. Sau ngần ấy năm rờn rã mòn mỏi chờ đợi và hy vọng, cuối cùng anh cũng đã chủ động gọi cho tôi. Anh thích nói chuyện với tôi. Tôi làm cho anh cười kể cả khi anh không muốn. Tôi hiểu những gì anh đang phải trải qua bởi vì chính tôi cũng đang phải trải qua điều tương tự. Trên thế gian này không có mấy người yêu cô Susannah nhiều như chúng tôi. Và tôi nghĩ như thế là đủ.

Chúng tôi đã trở thành cái gì đó của nhau. Một cái gì đó không bao giờ có thể định nghĩa chính xác được nhưng tôi dám chắc là có. Giữa hai chúng tôi thực sự tồn tại một cái gì đó.

Thỉnh thoảng anh lại lái xe hơn ba tiếng rưỡi đồng hồ từ trường tới nhà tôi. Có duy nhất một lần anh ngủ lại bởi vì khi đó đã quá muộn và mẹ không muốn anh lái xe một mình giữa đêm khuya như thế. Anh ngủ lại phòng dành cho khách và tôi nằm trong phòng của mình trần trọc hàng giờ liền không sao ngủ được, bởi anh đang ở rất gần, chỉ cách có vài mét, trong căn phòng kế bên.

Nếu anh Steven không kè kè bám lấy tôi như một thứ bệnh dịch, có lẽ anh Conrad cũng sẽ tìm cách hôn tôi, ít nhất là một lần. Nhưng với ông anh cứ quanh quẩn bên cạnh làm kỳ đà cản mũi như thế này thì điều đó là không thể. Hai đứa chúng tôi đang ngồi xem TV, anh ấy cũng phải chen vào ngồi giữa cho bằng được, sau đó quay sang nói với anh Conrad mấy chuyện tôi chẳng hiểu gì hoặc là không mấy quan tâm, như bóng đá chẳng hạn. Một lần, sau bữa tối, tôi hỏi anh Conrad có muốn đi mua kem ở tiệm Brusters cùng mình không, lập tức anh Steven nhảy ngay vào hưởng ứng, “Nghe hay đấy. Anh đi nữa.” Tôi hậm hực ra mặt nhưng đáp lại anh ấy chỉ nhe răng cười te tởn.

Và rồi đột nhiên anh Conrad nắm lấy tay tôi, ngay trước mặt anh Steven, và nói, “Tất cả cùng đi cho vui.”

Và thế là tất cả cùng đi, kể cả mẹ tôi. Không thể tin nổi buổi hẹn hò hiếm hoi tôi hằng mơ ước bao lâu nay lại có mẹ và anh trai “tháp tùng” ở băng ghế sau.

Nhưng thật không ngờ buổi tối tháng Mười Hai đó lại tuyệt vời hơn tôi tưởng tượng. Anh Conrad và tôi quay trở lại Cousins, chỉ mình hai chúng tôi thôi, vẫn biết không hề dễ gì để có được những buổi tối hoàn hảo bên người mình yêu nhưng đối với tôi buổi tối hôm đó quả thực là quá hoàn hảo. Và tôi thấy sự chờ đợi bao lâu nay của mình là hoàn toàn xứng đáng.

Tôi rất vui vì chúng tôi đã có buổi tối hôm đó.

Bởi đến tháng Năm, mọi thứ chấm dứt hoàn toàn.

Chương 3

Tôi rời khỏi nhà Marcy sớm với lý do cần phải về nhà nghỉ để tối còn tới nhà Justin dự tiệc. Mà đúng là tôi muốn nghỉ ngơi thật, nhưng còn bữa tiệc thì tôi không quan tâm. Việc đầu tiên tôi làm sau khi về đến nhà là thay ngay sang cái áo phong Cousins rộng thùng thình yêu thích của mình, pha một chai soda nho đầy đá và ngồi xem TV cho tới khi đầu đau không chịu nổi.

mới thôi.

Cả căn nhà yên tĩnh không một bóng người. Ngoại trừ tiếng TV và tiếng điều hòa nhiệt độ đang chạy ro ro trong phòng khách. Ở nhà có mỗi mình tôi. Anh Steven mới kiếm được công việc làm thêm Hè ở Best Buy. Anh ấy đang cố dành dụm mua một cái màn hình phẳng 50 inch để mang theo vào đại học mùa Thu này. Mẹ có nhà nhưng cũng như không bởi phần lớn thời gian mẹ khóa mình trong phòng làm việc để “làm nốt mấy việc”, đó là theo lời mẹ nói.

Tôi hiểu. Nếu tôi là mẹ, tôi cũng muốn ở một mình.

Khoảng 6 giờ tối, Taylor tới, mang theo một bộ trang điểm hồng rực hiệu Victoria's Secret. Cô nàng nhú mày tỏ vẻ không hài lòng khi thấy tôi đang nằm vắt vẻo trên ghế trong chiếc áo phông Cousins. “Belly, cậu vẫn chưa tắm rửa gì à?”

“Sáng nay mình tắm rồi,” tôi uể oải nói.

“Ờ, và cậu đã nằm dưới nắng suốt cả ngày đấy, thưa nàng,” vừa nói Taylor vừa nắm lấy tay tôi kéo dậy. “Nhanh lên, vào tắm đi.”

Tôi đi theo cậu ta lên gác và đi vào phòng tắm, trong khi Taylor rẽ vào phòng ngủ chuẩn bị đồ. Chưa bao giờ tôi tắm nhanh đến như vậy. Bởi vì một mình trong phòng, Taylor sẽ lục lọi tung mọi thứ lên, cứ như đó là phòng của cậu ấy không bằng. Lúc tôi từ phòng tắm đi ra, Taylor đang ngồi bệt trên sàn, trang điểm trước gương. “Có muốn mình trang điểm cho không?”

“Khỏi, cảm ơn cậu,” tôi lắc đầu từ chối. “Giờ thì nhắm mắt lại để mình thay đồ cái đã.”

Taylor đảo tròn hai mắt một vòng, sau đó nhắm mắt lại. “Belly, cậu đúng là đoan trang quá đà.”

“Kệ mình,” tôi nhanh chóng thay đồ lót, trước khi chui lại vào cái áo phông Cousins. “Xong, cậu mở mắt ra được rồi.”

Taylor mở to mắt ra và chải mascara. “Hay là mình sơn móng tay cho cậu nhá,” cậu ấy gợi ý. “Mình có 3 màu mới đẹp lắm.”

“Thôi, chẳng cần đâu,” tôi giơ hai tay lên cho Taylor nhìn mười đầu móng tay đã bị tôi cắn ngắn cụt lủn từ lúc nào.

Taylor nhăn tít mặt lại, “Thế cậu định mặc gì?”

“Cái này,” tôi chỉ xuống cái áo phông Cousins, miệng không khỏi mỉm cười. Tôi đã mặc nó nhiều tới mức cổ áo bắt đầu sờn rách và có vài lỗ thủng li ti. Ước gì tôi có thể mặc nó tới buổi tiệc.

“Cậu đùa đấy à,” Taylor bò vội tới chỗ tủ quần áo của tôi, gạt từng cái mắc áo sang một bên tìm quần áo cho tôi. Gớm, cậu ấy chẳng thuộc lòng tôi có những bộ quần áo nào rồi ý chứ.

Thường thì tôi chẳng để ý tới mấy chuyện này đâu nhưng hôm nay tâm trạng tôi không được tốt, cứ thấy bứt rứt, khó chịu với mọi chuyện.

Tôi nói, “Đừng lo. Mình sẽ mặc áo phông và quần soóc bò thôi.”

“Belly, mọi người đều ăn diện cho bữa tiệc ở nhà Justin. Cậu chưa từng tham dự nên không biết đấy thôi. Không ai lại đi mặc quần soóc tới đó cả.” Taylor dúm vào tay tôi chiếc váy mùa Hè màu trắng.

Lần gần đây nhất tôi mặc chiếc váy này là mùa Hè năm ngoái, tại bữa tiệc với Cam. Cô Susannah nói tôi trông như vừa bước ra từ trong tranh. Tôi đứng dậy, cầm chiếc váy cất lại vào trong tủ. “Nó bị ố rồi,” tôi nói. “Mình sẽ tìm cái gì đó khác.”

Taylor ngồi lại xuống trước gương và nói, “Thế thì mặc cái váy đen chấm bi đi. Cái váy đó làm tôn vòng 1 của cậu hơi bị đẹp đấy.”

“Nhưng mặc cái đấy khó chịu lắm, nó cứ bó sát vào người ý,” tôi tần ngần.

“Nhưng mà xinh, thế là được chứ gì?”

Thở dài cái thượt, tôi lấy chiếc váy xuống khỏi mắc áo và ngoan ngoãn mặc vào người. Đôi khi thà cứ chịu thua Taylor cho xong. Chúng tôi là bạn thân, nếu không muốn nói là bạn thân nhất của nhau từ khi còn bé tí. Chúng tôi thân nhau tới độ có những việc chẳng còn là quyền quyết định của riêng mình nữa.

“Thấy chưa, siêu xinh ý.” Taylor bước tới kéo khóa váy cho tôi. “Nào, giờ thì bàn sơ qua về kế hoạch hành động tối nay thôi.”

“Kế hoạch hành động gì cơ?”

“Mình nghĩ cậu và Cory Wheeler nên tiến tới với nhau tại bữa tiệc tối nay.”

“Taylor...”

Cô nàng giơ tay lên chặn họng tôi. “Cứ nghe mình nói nốt đã. Cory siêu tốt bụng và siêu dễ thương. Nếu cậu ấy chịu khó tập thể hình một chút nữa thì trông không khác gì siêu mẫu.”

Tôi cười khẩy. “Xin cô.”

“Ít nhất xét về độ dễ thương cậu ấy cũng phải ngang ngửa chữ-cái-C.” Taylor lâu rồi không còn gọi anh ấy bằng tên thật nữa. Giờ cậu chỉ toàn gọi anh ấy là “người-cậu- biết-là-ai-rồi-đấy” hoặc “chữ-cái-C”.

“Taylor, thôi không nói chuyện này nữa. Sao cậu cứ bắt mình quên anh ý vì cậu thích thế?”

“Nhưng ít ra thì cậu cũng phải thử chứ?” Taylor dỗ dành. “Cứ coi Cory như là một cái phao

cứu cánh thôi cũng được. Cậu ấy chẳng để tâm đâu.”

“Nếu cậu còn nhắc tới cái tên Cory thêm một lần nữa, mình thề là mình sẽ không tới bữa tiệc đó đâu,” tôi cảnh cáo. Và tôi thực sự có ý đó thật. Thậm chí tôi còn hy vọng là cậu ấy nhắc tới Cory thêm một lần nữa để tôi có cơ không phải đi cơ đấy.

“Được rồi, được rồi. Xin lỗi. Mình sẽ không nói gì nữa.” Cô nàng hốt hoảng kêu lên.

Kế đó Taylor mở túi đồ trang điểm ra và ngồi lên mép giường, còn tôi ngồi bệt dưới chân cậu ấy. Như một thợ làm tóc chuyên nghiệp, cậu ấy rút lược ra, chải đầu và thoăn thoắt bện tóc cho tôi, sau đó vòng bím tóc qua đỉnh đầu tôi sang một bên. Cả hai chúng tôi không ai nói tiếng nào cho tới khi Taylor làm xong, “Mình thích cậu để tóc như thế này. Trông giống như công chúa Cherokee của bộ tộc da đỏ xưa ý.”

Lời nhận xét hóm hỉnh của Taylor khiến tôi bật cười, nhưng sau đó lại im bật. Taylor nhìn tôi trong gương và nói, “Cậu tiết kiệm cả việc cười nữa hả giờ? Thỉnh thoảng vui vẻ một tí có chết ai đâu?”

“Ừ, mình biết rồi,” tôi khẽ nói. Nhưng tôi không thể.

Trước khi rời khỏi nhà tôi ghé qua phòng làm việc của mẹ. Mẹ đang ngồi trước một chồng giấy tờ và hồ sơ dày cộp. Cô Susannah đã chỉ định mẹ làm người thi hành di chúc cho cô và tôi đoán đồng giấy tờ kia có liên quan tới điều đó. Mấy ngày nay mẹ thường xuyên liên lạc với luật sư của cô Susannah, để thảo luận chuyện gì đó. Mẹ muốn mọi thứ phải được hoàn hảo, tâm nguyên cuối cùng của cô Beck.

Cô Susannah để lại cho anh Steven và tôi một khoản tiền để học đại học. Cô còn để lại cho tôi một ít đồ trang sức. Một chiếc vòng tay bằng đá sapphire. Một sợi dây chuyền kim cương dành cho ngày cưới của tôi - cô đã đặc biệt nhấn mạnh điều đó. Một bộ nhẫn và khuyên tai đá opal. Tất cả đều là những món đồ yêu thích của tôi.

“Mẹ ới?”

Mẹ ngẩng mặt lên nhìn tôi. “Ơi?”

“Mẹ ăn tối chưa ạ?” Tôi biết mẹ chưa ăn gì. Từ lúc tôi về nhà đến giờ chưa hề thấy mẹ bước ra khỏi phòng làm việc lấy một bước.

“Mẹ không đói,” mẹ nói, “Nếu trong tủ lạnh không còn đồ ăn, con có thể gọi pizza nếu muốn.”

“Hay con làm cho mẹ một cái bánh sandwich nhé?” Tôi đề nghị. Đầu tuần vừa rồi tôi đã đi chợ sẵn cho mấy ngày rồi. Anh Steven và tôi thay phiên nhau đi chợ chứ mẹ có khi còn không nhớ nổi nay là ngày quốc khánh mừng Bốn tháng Bảy ý chứ.

“Thôi không cần đâu con. Mẹ sẽ xuống nhà tự ăn sau.”

“Dạ vâng,” tôi ngập ngừng nói tiếp, “Taylor và con chuẩn bị đi dự tiệc bây giờ. Con sẽ về sớm thôi.”

Một phần trong tôi hy vọng mẹ sẽ bảo tôi ở nhà, không được đi. Một phần khác lại muốn ở nhà chơi với mẹ cho mẹ đỡ buồn, biết đâu mẹ lại muốn cùng tôi xem phim và ăn bỏng ngô thì sao. Tuy nhiên mẹ chỉ gật gù nói, “Nghe hay đấy,” rồi quay trở lại với đồng giấy tờ trên bàn, không quên nhắc nhở, “Đi cẩn thận đấy.”

Tôi khép cửa lại sau lưng.

Taylor đang đợi tôi trong bếp, hí hoáy nhắn tin với ai đó trên điện thoại. “Nhanh lên, đi thôi.”

“Chờ chút, mình còn nốt một việc nữa cần làm,” tôi mở tủ lạnh lấy mù tạt, pho mát và bánh mỳ ra.

“Belly, ở bữa tiệc cũng có đồ ăn mà. Đừng có ăn mấy thứ đó bây giờ.”

“Mình chuẩn bị cho mẹ mình,” tôi nói.

Sau khi chuẩn bị bánh sandwich xong, tôi đặt vào trong đĩa, dùng ni-lông bọc lại, và để sẵn trên bàn bếp nơi mẹ có thể nhìn thấy.

Bữa tiệc ở nhà Justin quả đúng như những gì Taylor quảng cáo. Hơn một nửa lớp tôi có mặt ở đó và cả buổi tối không hề thấy bóng dáng bố mẹ Justin đâu. Đèn sân thấp sáng rực, hai cái loa thùng được bật to hết cỡ. Các cô gái nhảy cà tung cà tung theo điệu nhạc.

Chính giữa sân đặt một cái thùng phi 40 lít to đùng và kế bên là chiếc thùng ướp lạnh màu đỏ không kém phần long trọng. Justin, trong chiếc tạp dề với dòng chữ “Hãy hôn Bếp trưởng”, đang đứng cạnh bếp nướng, liên tục lật từng miếng bít-tết và xúc xích Đức trên vỉ.

“Gớm cậu ấy cứ làm như sẽ có người chịu hôn cậu ấy không bằng.” Taylor cười khẩy. Hồi đầu năm cậu ấy có qua lại với Justin một thời gian, trước khi chính thức nhận lời làm bạn gái của Davis. Thực ra chính Justin đã “đá” Taylor để chạy theo một chị nào đó lớp trên.

Tôi quên không xịt thuốc muỗi trước khi tới đây và hậu quả là bị đám muỗi vo ve bên cạnh cả buổi tối. Tôi liên tục phải cúi xuống gãi chân và tôi mừng vì đã làm điều đó. Ít ra còn có việc để làm, thay vì phải đối mặt với Cory. Cậu ấy đang đứng nói chuyện với mọi người kế bên bể bơi.

Trên tay mỗi người là một cốc nhựa màu đỏ. Taylor lấy cho mỗi đứa một cốc Fuzzy Navel.

Nó vừa giống như một loại xí-rô vừa có mùi hóa chất. Tôi hóp được hai ngụm rồi vút luôn vào sọt rác.

Đột nhiên Taylor phát hiện ra Davis đang đứng cạnh bàn bia. Lập tức cô nàng giơ tay lên ra hiệu cho tôi dừng nói gì và nắm lấy tay tôi kéo đi. Chúng tôi rón rén bước tới sau lưng Davis và Taylor quàng tay ôm chầm lấy cậu ta từ đằng sau. “Bắt được cậu rồi nhé!”

Davis quay lưng lại và hai người họ ôm hôn nhau như ở chốn không người. Tôi chẳng biết phải làm gì ngoại trừ việc ngượng ngùng ngó lơ đi chỗ khác. Tên cậu ta thực ra là Ben Davis, nhưng mọi người luôn gọi cậu ấy là Davis. Davis khá dễ thương. Cậu ấy có hai lúm đồng tiền và đôi mắt màu xanh nước biển vô cùng ấn tượng. Và cậu ấy hơi lùn, điểm duy nhất khiến Taylor không hài lòng ở Davis trong lần đầu gặp mặt nhưng giờ thì chuyện cao thấp không còn quá quan trọng nữa. Tôi rất ghét đi cùng xe với hai người đó bởi họ nắm tay nhau suốt cả chặng đường trong khi tôi ngồi đằng sau như một đứa con nít. Họ chia tay nhau ít nhất một tháng một lần, và họ mới chỉ hẹn hò với nhau từ tháng Tư. Lần chia tay gần đây nhất, Davis đã gọi cho Taylor khóc lóc, cầu xin quay lại với cậu ấy và Taylor đã mở loa lên cho tôi cùng nghe. Quả thực tôi cũng thấy áy náy khi ngồi nghe toàn bộ cuộc nói chuyện giữa hai người họ nhưng đồng thời có chút gì đó ghen tỵ và hâm mộ trước tình cảm của Davis dành cho Taylor. Không phải dễ kiếm được một cậu con trai khóc như mưa như gió vì con gái vào thời buổi này đâu.

“Pete đang đi vệ sinh,” Davis ôm chặt lấy eo Taylor, “cậu ở đây với mình cho tới khi cậu ấy quay lại nhé?”

Taylor nhìn về phía tôi và lắc đầu, “Mình không bỏ Belly một mình được,” nói rồi cậu ấy gỡ tay Davis ra.

Tôi xua tay nói, “Taylor, cậu đâu phải bảo mẫu của mình. Cậu cứ chơi tự nhiên đi.”

“Cậu chắc không?”

“Chắc mà. Thật đấy.”

Tôi quay lưng bỏ đi, không để Taylor kịp đôi co thêm lời nào nữa. Tôi đi tới chào Marcy, Frankie - hai người từng đi xe buýt với tôi suốt mấy năm phổ thông, Alice - bạn thân nhất của tôi ở nhà trẻ và Simon - người đã cùng tôi làm cuốn kỷ yếu. Hầu hết những người có mặt ở đây tôi đều quen biết nhiều năm nay nhưng chưa bao giờ tôi lại thấy nhớ Cousins đến như vậy.

Đột nhiên tôi nhìn thấy Taylor đang nói chuyện với Cory, lập tức tôi chuồn thật nhanh trước khi bị cậu ấy gọi lại. Tôi lấy một ly soda và tiến về phía tấm bạt lò xo ở góc sân. Không có ai trên đó, vì thế tôi cởi dép và trèo lên, nằm vào chính giữa tấm bạt, hai tay không quên giữ váy thật chặt. Trên trời, sao sáng lấp lánh như những hạt kim cương nhỏ li ti. Tôi hóp một ngụm soda thật to và ợ lên ợ xuống mấy lần. Tôi ngẩng đầu lên nhìn quanh quẩn xem có ai trót nghe thấy mấy tiếng ợ vĩ đại của mình không nhưng ơn trời, mọi người đã kéo hết vào trong nhà. Rồi tôi cố gắng nằm đếm xem có bao nhiêu vì sao trên trời, nhưng việc đó hoảng loạn không khác gì đếm từng hạt cát trên biển. Nhưng ít ra tôi còn có việc để làm. Tôi nằm đó, tự hỏi

không biết khi nào là thời điểm thích hợp để té khỏi đây và về nhà. Bọn tôi đi bằng xe của tôi, nhưng Taylor hoàn toàn có thể đi nhờ Davis về. Và rồi tôi lại vẫn vợ tự hỏi không biết lát nữa nếu mình gói vài miếng xúc xích đem về thì có buồn cười không nhỉ?

Ít ra suốt hai tiếng đồng hồ vừa qua tôi đã không nghĩ về cô Susannah. Có lẽ Taylor nói đúng, có lẽ đây là nơi tôi cần tới. Nếu tôi cứ mãi nghĩ về Cousins, mãi nhìn về quá khứ, có lẽ tôi sẽ không bao giờ thoát khỏi sự đau khổ này.

Trong lúc tôi đang nằm nghĩ miên man về những chuyện đang xảy ra thì Cory Wheeler không hiểu từ đâu leo lên nằm xuống cạnh tôi, “Cúc cu, Conklin.”

Từ bao giờ Cory và tôi có họ na ná như nhau thế không biết?

Không liên quan tí nào.

Tôi quay sang gật đầu chào lại, “Ừ, Wheeler.” Tôi cố gắng để không phải nhìn vào mắt cậu ấy. Tôi cố tập trung vào việc đếm sao, chứ không phải vào cái khoảng cách giữa cậu ấy và tôi lúc này.

Cory chống một tay lên, quay sang phía tôi hỏi, “Cậu thấy vui chứ?”

“Tất nhiên.” Tự dưng tôi thấy đau quặn bụng. Chắc do lúc nãy khi tìm cách trốn khỏi Taylor và Cory tôi đã chạy quá nhanh làm xóc hết cả ruột gan.

“Cậu đã thấy ngôi sao băng nào chưa?”

“Chưa.”

Từ người Cory tỏa ra mùi nước hoa, xen lẫn mùi bia và mùi mồ hôi nhưng điều ngạc nhiên là, đó không phải là một sự kết hợp tồi. Tiếng dế trong vườn tĩ tễ khiến tôi có cảm giác như đang nằm giữa thảo nguyên mênh mông, còn bữa tiệc đang ở một nơi rất xa.

“Conklin này.”

“Hả?”

“Cậu còn gặp gỡ với anh chàng cậu đưa tới buổi prom lần trước không? Cái chàng mà có lông mày rậm ý?”

Tôi mỉm cười. “Anh Conrad không có lông mày rậm. Và không. Bọn mình chia tay rồi.”

“Thế à,” cậu ấy không nói thêm tiếng nào nữa.

Buổi tối hôm nay có thể phát triển theo hai hướng. Chỉ cần tôi ngả sang phía bên trái thêm một chút nữa thôi là tôi có thể hôn Cory. Tôi có thể nhắm mắt lại và chìm đắm trong nụ hôn với Cory Wheeler. Tôi có thể quên hết đi mọi thứ. Hay nói đúng hơn là vờ như quên hết đi mọi

thứ.

Nhưng ngay cả khi Cory rất đáng mến và dễ thương, cậu ấy vẫn không phải là anh Conrad. Còn xa mới giống. Cory là một người đơn giản, cậu ấy mang đến cho người đối diện một cảm giác thân thiện, dễ gần. Anh Conrad thì khác. Anh là người duy nhất có thể khiến trái tim tôi đập rộn ràng, đầu óc tôi quay cuồng, mất tự chủ, chỉ bằng một ánh mắt, một nụ cười.

Cory nhoài người tới, nắm lấy tay tôi và nói: “Conklin... có lẽ chúng ta...”

Tôi ngồi bật dậy. Và nói ra lý do duy nhất tôi có thể nghĩ ra khi ấy. “Ôi chán quá, mình phải đi toa-lét cái đây. Lát gặp lại sau nhé, Cory!”

Tôi lồm cồm bò xuống khỏi tấm bạt lò xo với tốc độ nhanh nhất có thể, xỏ chân vào dép và chạy một mạch về phía bể bơi, nơi Taylor đang đứng. “Mình cần nói chuyện với cậu,” tôi vẫy tay ra hiệu.

Tôi nắm lấy tay Taylor và kéo về phía bàn ăn, thì thào kể, “Khoảng 5 giây trước, xem chút nữa thì Cory Wheeler ngỏ lời với mình.”

“Và? Cậu đã nói gì?” Mắt Taylor hấp háy chờ đợi.

“Mình đã nói là mình phải đi toa-lét,” tôi nhún vai trả lời.

“Belly! Lập tức quay lại đó và hôn cậu ta ngay đi!”

“Taylor, cậu thôi đi được không? Mình đã nói là mình không thích Cory rồi mà. Mình đã thấy cậu nói chuyện với cậu ta lúc nãy. Có phải chính cậu đã xúi cậu ta hẹn hò với mình không?”

Taylor khẽ nhún vai, “Ờ thì... cậu ấy đã để ý và muốn hẹn hò cậu cả năm nay. Mình chỉ là *hơi* lái cậu ấy về cho đúng hướng thôi. Hai người trông cũng hay hay trên tấm bạt lò xo đấy chứ.”

Tôi lắc đầu ngán ngẩm. “Mình thực lòng không hề muốn cậu làm như vậy.”

“Mình chỉ đang cố giúp cậu quên đi mọi chuyện thôi mà!”

“Mình không cần cậu làm thế,” tôi nói.

“Có, cậu có cần đấy.”

Hai đứa chúng tôi giương mắt lên nhìn nhau hằm hằm độ một phút. Vào những ngày như thế này tôi chỉ muốn cho cậu ta một cái bạt tai thôi. Sao cậu ấy lúc nào cũng thích chỉ đạo người khác như thế nhỉ. Tôi phát ngấy chuyện liên tục bị Taylor thúc ép phải làm thế này, thế nọ lắm rồi. Tôi đâu phải là con búp bê để cậu ấy tha hồ tô son, mặc váy.

Nhưng chỉ ít cuối cùng tôi cũng đã có cơ để rời khỏi đây và tôi thấy thở phào vì điều đó. Tôi

nói, “Mình nghĩ mình phải về nhà đây.”

“Cậu nói gì thế? Bọn mình vừa mới tới mà.”

“Nhưng mình không thích ở đây nữa.”

Tôi đoán bản thân Taylor cũng đã chán ngấy tôi đến tận cổ rồi, bởi vì cậu ấy nói, “Cậu lại thế rồi, Belly. Cậu cứ như vậy cả mấy tháng nay rồi. Như vậy là không lành mạnh chút nào... Mẹ mình nói có lẽ cậu nên gặp ai đó để nói chuyện.”

“Hả? Cậu kể cho mẹ cậu về mình đấy à?” Tôi quắc mắt lên hỏi Taylor. “Hãy về nói với mẹ cậu là hãy dành mấy lời khuyên đó cho con Ellen thì hơn.”

Taylor há hốc mồm ra. “Sao cậu dám nói những lời đó với mình hả Belly?”

Con mèo của nhà Taylor, tên là Ellen, mắc chứng trầm cảm theo mùa, theo lời của mẹ Taylor. Họ đã phải cho nó dùng thuốc chống trầm cảm suốt cả mùa Đông, và khi mùa Xuân tới, Ellen vẫn tiếp tục ủ rũ, không hề khá hơn. Họ thậm chí còn đưa nó tới gặp chuyên gia về mèo để xin lời khuyên nhưng rồi cũng đành bó tay. Cá nhân tôi thì nghĩ rằng con Ellen chỉ đơn thuần là quá buồn chán với cuộc sống tẻ nhạt ở nhà Taylor mà thôi.

Tôi hít một hơi thật sâu và nói tiếp. “Mình đã ngồi nghe cậu khóc về chuyện của con Ellen hàng tháng giờ, không một lời phàn nàn hay trách móc. Vậy mà cô Susannah chỉ mới mất chưa được bao lâu cậu đã thúc giục mình hẹn hò với Cory và đừng nghĩ tới cô ấy nữa là sao? Xin lỗi chứ mình không thể làm được.”

Taylor ngó nghiêng xung quanh một hồi, sau đó ghé sát vào tai tôi và nói, “Cậu đừng có làm như cậu đang đau buồn về mỗi chuyện của cô Susannah, Belly. Cậu đang buồn cả về chuyện với anh Conrad nữa, cậu biết thừa còn gì.”

Không ngờ Taylor có thể nói ra được những lời đó với tôi. Nó khiến trái tim tôi quặn đau bởi đó là sự thật. Nhưng là một đứa bạn thân, đáng ra cậu ấy không nên làm như vậy mới phải. Thật nhỏ nhen. Bố tôi vẫn thường gọi Taylor là một chiến binh, không bao giờ chịu khuất phục. Và cậu ấy đúng là thế thật. Nói vậy thôi, dù tốt hay xấu, Taylor Jewel vẫn mãi là một phần của tôi và tôi luôn là một phần của cậu ấy.

Tôi cay đắng nói, “Không phải ai cũng giống như cậu, Taylor ạ.”

“Cậu vẫn có thể thử mà,” Taylor hạ giọng nói, “Nghe này, mình xin lỗi về vụ Cory. Mình chỉ là muốn thấy cậu được hạnh phúc thôi.”

“Mình biết.”

Và rồi cậu ấy vòng tay ôm lấy tôi vỗ về. “Mùa Hè năm nay sẽ rất tuyệt cho mà xem, rồi cậu sẽ thấy.”

“Tuyệt,” tôi nhắc lại như một cái máy.

Tôi đâu có tìm kiếm một điều gì đó tuyệt diệu. Tôi chỉ muốn thời gian trôi qua thật nhanh để tôi có thể vượt qua được mùa Hè năm nay. Bởi có như thế mùa Hè năm sau may ra mới có thể dễ dàng hơn được. Phải là như vậy.

Vì thế tôi quyết định nán lại với Taylor thêm một lúc nữa. Cùng với Davis và Taylor, chúng tôi ra sân ngồi ngắm sao, và nhìn Cory tán tỉnh một em lớp dưới mặt non choẹt. Tôi ăn hết một cái xúc xích. Sau đó tôi về nhà.

Ở nhà, miếng sandwich vẫn còn nguyên trên kệ bếp, bọc ni-lông vẫn chưa hề được mở ra. Tôi cất nó vào trong tủ lạnh sau đó đi lên trên gác. Phòng mẹ vẫn sáng đèn nhưng tôi không gõ cửa phòng mà đi thẳng về phòng của mình, chui lại vào chiếc áo phông Cousins cũ kỹ quen thuộc, tháo tóc ra, đánh răng và rửa mặt. Sau đó tôi chui vào trong chăn và nằm nghĩ vẩn vơ. Tôi nghĩ, *có lẽ cuộc đời của mình từ nay sẽ là như vậy*. Không còn cô Susannah, không còn Jeremiah và anh Conrad.

Đã hai tháng trôi qua. Và tôi đã vượt qua được tháng Sáu. Tôi không ngừng động viên bản thân, *mình có thể làm được*. Tôi có thể đi xem phim với Taylor và Davis, tôi có thể đến bơi ở nhà Marcy, thậm chí là đi chơi với Cory Wheeler. Nếu tôi làm được tất cả những điều này, mọi chuyện rồi sẽ ổn. Có lẽ nếu tôi quên đi được những quãng thời gian hạnh phúc ngày xưa, mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn. Nhưng hằng đêm tôi lại nằm mơ thấy cô Susannah và căn nhà mùa Hè của chúng tôi, cùng những ngày tháng vui vẻ ở Cousins. Tôi biết, dù tôi có làm gì, dù tôi có cố gắng đến thế nào đi nữa, tôi cũng không bao giờ có thể khống chế những giấc mơ của mình.

Chương 4

JEREMIAH

Tôi chưa bao giờ nghĩ chứng kiến cảnh bố mình khóc lại khiến tâm trạng tôi rối bời đến như vậy. Có thể với nhiều người đó là chuyện bình thường. Có thể với nhiều người, việc bố họ thoải mái bộc lộ cảm xúc của mình là một điều rất tự nhiên. Nhưng bố tôi thì khác. Ông không phải là người dễ khóc và càng không phải là người khuyến khích con cái mình rơi lệ. Nhưng tại bệnh viện và tại đám tang sau đó, bố tôi đã khóc như một đứa trẻ con bị lạc.

Mẹ tôi ra đi vào một buổi sáng sớm. Mọi thứ xảy ra quá nhanh và tôi phải mất một phút mới nhận ra được điều gì đang thực sự xảy ra. Bạn sẽ không thể cảm nhận ngay được sự mất mát ấy. Cho tới tối muộn ngày hôm đó, đêm đầu tiên không có mẹ, chỉ có mình tôi và anh

Conrad ở nhà. Lần đầu tiên chúng tôi sẽ phải sống một mình trong suốt quãng đời còn lại của mình.

Căn nhà thật yên tĩnh. Bố vẫn đang ở nhà tang lễ cùng cô Laurel. Còn họ hàng của gia đình thì ở ngoài khách sạn.

Chỉ có mình tôi và anh Conrad. Mọi người đến rồi đi suốt cả ngày và giờ ở đây chỉ còn mình hai anh em tôi.

Chúng tôi ngồi ở bàn ăn trong bếp. Mọi người gửi tới rất nhiều đồ, từ những giỏ hoa quả, đến những đĩa bánh ngọt và hộp bánh quy của Costco.

Tôi xé một hộp bánh quy ra và tổng cả cái bánh vào miệng. Nhưng nó rất khô và không ngon như tôi nghĩ. Tôi lại xé một hộp khác ra ăn thử. “Anh ăn không?” Tôi hỏi anh Conrad.

“Không,” anh lắc đầu, vớ tay lấy hộp sữa tươi uống tạm. Không hiểu nó đã quá đắt chưa nữa. Tôi chịu, không thể nhớ nổi lần cuối cùng ai đó đi chợ là hôm nào.

“Ngày mai sẽ thế nào?” Tôi hỏi. “Mọi người sẽ tới đây chứ?”

Anh Conrad hóp thêm một ngụm sữa và nhún vai nói, “Có thể.”

Đó là tất cả những gì chúng tôi nói với nhau. Anh đi lên gác và về phòng của mình, còn tôi ở dưới dọn dẹp trong bếp cho tới khi mệt lử, sau đó cũng đi lên gác. Tôi đã nghĩ tới chuyện sang phòng của anh Conrad, bởi dù chúng tôi có không nói chuyện với nhau thì ít ra cũng có anh có em cho đỡ cô độc. Tôi đứng ở hành lang một lúc, đang chuẩn bị gõ tay gõ cửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng anh khóc. Những tiếng nức nở, nghẹn ngào. Tôi quyết định không vào phòng anh nữa. Để anh một mình. Bởi tôi biết đó là điều anh muốn. Tôi quay trở về phòng, leo lên giường. Và tôi cũng khóc.

Chương 5

Tôi đeo cặp kính cũ gọng nhựa màu đỏ đến đám tang. Mặc dù nó khiến đầu tôi thấy hơi váng vất nhưng tôi mặc kệ. Cô Susannah vẫn luôn thích tôi đeo cặp kính này. Cô nói nó khiến tôi trông “cực kỳ trí tuệ, giống như một cô gái thông minh biết bản thân muốn gì và cần phải làm gì để đạt được điều đó.”

Tôi muốn cô thấy tôi trong bộ dạng xinh đẹp nhất. Mặc dù có thể cô chỉ nói vậy để khiến tôi tự tin hơn và không mặc cảm với vẻ bề ngoài của mình, nhưng chỉ cần đó là lời cô nói thì cái gì tôi cũng thấy đúng hết. Tôi tin vào mọi điều cô Susannah nói. Tôi thậm chí đã tin lời cô khi cô nói rằng cô sẽ không bao giờ rời bỏ chúng tôi. Tôi nghĩ rằng tất cả mọi người đều tin như vậy,

kể cả mẹ. Vì thế ai nấy đều rất sốc khi chuyện đó xảy ra, dù vẫn biết đây là sự thật không thể tránh khỏi. Không thể nào là cô Susannah, cô Beck yêu quý của chúng tôi. Tôi biết có nhiều người sau khi điều trị đã khoẻ trở lại, không còn dấu hiệu gì của bệnh tật. Và tôi luôn tin rằng cô Susannah là một trong số đó. Cho dù cơ hội chỉ là 1/1.000.000

Tình trạng bệnh của cô xấu đi rất nhanh. Xấu đến mức mẹ tôi thường xuyên phải chạy qua chạy lại giữa nhà cô Susannah ở Boston và nhà của chúng tôi, ban đầu chỉ là vào dịp cuối tuần, về sau càng lúc càng thường xuyên hơn. Mẹ thậm chí còn phải xin nghỉ phép ở cơ quan và có một phòng riêng ở nhà cô Susannah.

Điện thoại gọi tới nhà chúng tôi từ sáng sớm. Bên ngoài trời vẫn còn tối mịt. Là tin dữ, tất nhiên rồi; chỉ có tin dữ mới không thể đợi được đến sáng ngày hôm sau. Ngay khi vừa nghe thấy hồi chuông đầu tiên, tôi đã biết. Cô Susannah mất rồi. Tôi cứ nằm bất động như thế trên giường, đợi mẹ vào báo tin. Tôi nghe thấy tiếng mẹ loạt soạt bên phòng, tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Mãi không thấy mẹ sang, tôi quyết định đi sang phòng mẹ. Mẹ đang sắp xếp hành lý, tóc vẫn còn ướt nhẹp. Mẹ ngược mắt lên nhìn tôi, mặt đầy mệt mỏi và trống rỗng. “Cô Beck mất rồi,” mẹ nói. Tôi đã đoán đúng.

Tôi có cảm giác như bị ai đó hút sạch sinh khí, toàn thân run lẩy bẩy, hai đầu gối tôi khuỵu xuống sàn. Thì ra cảm giác mất đi người yêu thương nhất là thế này đây. Tôi cứ ngỡ trái tim mình sẽ chỉ đau được giống như hôm bị bỏ bơ vơ một mình ở buổi prom là cùng. Ai dè nỗi đau đó không là gì so với cảm giác tôi đang phải trải qua bây giờ. Đây, đây mới thực sự là nỗi đau xé ruột xé gan. Tôi biết, mọi chuyện sẽ không bao giờ trở lại được như xưa. Bạn nghĩ bạn biết thế nào là tình yêu, bạn nghĩ bạn biết thế nào là nỗi đau nhưng thực ra bạn không biết gì hết. Cho tới khi bạn thực sự trải qua.

Tôi cũng không biết mình bắt đầu khóc từ lúc nào. Chỉ biết rằng sau khi giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống, tôi không sao ngừng lại được. Tôi không tài nào thở nổi.

Mẹ bước tới quỳ xuống bên cạnh, choàng tay ôm lấy tôi, vỗ về tôi. Mẹ không hề khóc. Tôi có cảm giác như thân xác mẹ ở đây thật đấy nhưng tâm hồn mẹ thì không. Cùng ngày hôm đó mẹ lái xe xuống thẳng Boston. Lý do duy nhất mẹ có mặt ở nhà hôm ấy là để xem tình hình của tôi và về lấy thêm quần áo thay. Mẹ cứ nghĩ rằng vẫn còn thời gian. Đáng ra mẹ phải có mặt ở đây, khi cô Susannah mất. Vì anh Conrad và Jeremiah. Tôi biết, mẹ cũng có chung một suy nghĩ như tôi.

Mẹ dặn anh Steven và tôi tự lái xe tới Boston vào hôm tang lễ, sau đó hai ngày. Mẹ không muốn anh em tôi làm mẹ xao nhãng trong lúc chuẩn bị cho tang lễ; bởi có quá nhiều việc cần giải quyết. Chúng tôi có thể ở lại để dọn dẹp sau buổi lễ.

Mẹ được cô Susannah chỉ định làm người thi hành bản di chúc và tất nhiên cô biết tại sao cô lại chọn mẹ. Không có ai thích hợp với chuyện này hơn mẹ, bởi mẹ và cô đã thảo luận rất nhiều về vấn đề này, ngay cả trước khi cô mất. Hơn nữa kể cả trong lúc bận rộn nhất mẹ vẫn

luôn giữ được bình tĩnh và tỉnh táo về mọi chuyện. Mẹ không bao giờ suy sụp, trong những thời khắc quan trọng nhất. Ước gì tôi cũng được thừa hưởng sự kiên cường đó của mẹ. Bởi vì tôi hoàn toàn mất phương hướng. Tôi không biết phải làm gì với bản thân mình.

Tôi đã nghĩ tới chuyện gọi điện cho anh Conrad. Tôi thậm chí đã vài lần nhắc máy bấm số của anh. Nhưng rồi lại không làm được. Tôi không biết phải nói gì nữa. Tôi rất sợ sẽ nói sai câu gì đó và khiến cho mọi chuyện càng tồi tệ hơn. Và rồi tôi nghĩ tới chuyện gọi điện cho Jeremiah. Nhưng nỗi sợ hãi trong tôi đã ngăn tôi lại. Tôi biết ngay khi tôi nói ra, điều đó sẽ trở thành hiện thực. Cô Susannah sẽ ra đi thực sự.

Trên đường đi, chúng tôi hầu như không nói với nhau câu nào. Bộ vét duy nhất của anh Steven, bộ đồ anh ấy chỉ mặc đúng một lần hôm prom, được bọc cẩn thận trong bao ni-lông và treo lủng lẳng ở băng ghế sau. Tôi thậm chí còn không buồn treo cái váy của mình lên. “Chúng ta sẽ nói gì với họ?” Tôi quay sang hỏi anh.

“Anh không biết,” anh Steven thú nhận. “Đám tang duy nhất anh từng tham dự là đám tang của bác Shirle mà bác ý thì quá già rồi.” Hồi đó tôi còn quá nhỏ nên chẳng còn nhớ gì hết.

“Tối nay mình sẽ ở đâu? Nhà cô Susannah ạ?”

“Chịu.”

“Anh nghĩ chú Fisher đối mặt với chuyện này thế nào?” Tôi thậm chí còn không dám tưởng tượng ra anh Conrad hay Jeremiah.

“Rượu whiskey thôi,” anh Steven trầm ngâm nói.

Sau đó tôi không hỏi thêm câu nào nữa.

Anh em tôi thay tang phục tại một trạm xăng cách nhà tang lễ khoảng 30 dặm. Phải tới lúc nhìn thấy từng đường li thẳng tắp ngay ngắn trên bộ vét của anh Steven tôi mới hối hận vì đã không treo cái váy của mình lên. Sau khi quay lại vào trong xe, tôi ra sức dùng tay vuốt các nếp váy cho phẳng nhưng xem ra không mấy hiệu quả. Tôi nhớ mẹ từng nói cách đó không có ích gì với chất liệu tơ nhân tạo; đáng ra tôi phải nên nghe lời mẹ mới phải. Đáng ra tôi phải nên mặc thử trước khi chọn chiếc váy đó mang đi. Lần cuối cùng tôi mặc nó là tại buổi tiệc chiêu đãi của trường mẹ hồi ba năm trước, và giờ thì nó đã quá chật.

Chúng tôi tới nơi khá sớm, đủ để bắt gặp mẹ chạy đôn chạy đáo chuẩn bị hoa và bàn bạc với bác Browne, người phụ trách tang lễ. Vừa nhìn thấy tôi, mặt mẹ nhăn tít lại, “Đáng ra con phải là váy đi chứ, Belly.”

Tôi mím chặt môi lại, ngăn không cho mình nói ra cái điều mà tôi biết sẽ phải hối hận nếu

nói ra. “Con vội quá, không kịp thời gian,” tôi nói, mặc dù tôi chẳng thiếu gì thời gian. Chốc chốc tôi lại phải lấy tay kéo váy xuống để trông cho khỏi quá ngắn.

“Đi gặp Conrad và Jeremiah đi con. Belly, hãy trò chuyện với Conrad.”

Anh Steven và tôi quay sang nhìn nhau. Tôi biết nói gì đây? Lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện với nhau là tại buổi prom.

Chúng tôi tìm thấy anh em họ trong phòng lớn, với nhiều hàng ghế dài được xếp ngay ngắn, phía trước là hộp giấy ăn bằng gỗ. Đầu Jeremiah cúi xuống, giống như đang cầu nguyện - một việc tôi chưa từng thấy cậu ấy làm bao giờ. Anh Conrad ngồi thẳng lưng, hai vai mở rộng, mắt nhìn xa xăm một cách vô định. “Này,” anh Steven hắng giọng chào. Anh tiến về phía họ đang ngồi, choàng tay ôm lấy từng người.

Tôi chợt nhận ra đây là lần đầu tiên tôi thấy Jeremiah trong bộ đồ vét. Trông nó có vẻ hơi chật; và cậu ấy không hề thấy thoải mái; chốc chốc lại lấy tay giật giật cổ áo. Nhưng đôi giày của cậu ấy thì còn mới. Tôi tự hỏi không biết có phải do mẹ cậu ấy chọn mua cho không.

Sau anh Steven là đến lượt tôi. Tôi bước vội tới ôm Jeremiah thật chặt. Người cậu ấy cứng đờ, không một chút cảm xúc. “Cám ơn cậu đã tới dự cùng gia đình,” chưa bao giờ Jeremiah nói với tôi bằng cái giọng khách sáo như vậy.

Một ý nghĩ vụt thoáng qua đầu tôi: Không lẽ cậu ấy đang giận mình? Nhưng rồi tôi vội xua ngay đi cái ý nghĩ vẩn vơ đó. Tôi thậm chí còn cảm thấy tội lỗi khi có những ý nghĩ như vậy. Hôm nay là đám tang của cô Susannah, cậu ấy làm gì có thời gian mà nghĩ về tôi cơ chứ?

Tôi nhẹ nhàng vỗ vai an ủi Jeremiah. Hôm nay màu mắt của cậu ấy đặc biệt xanh hơn mọi ngày - điều chỉ xảy ra khi cậu ấy khóc.

“Mình rất tiếc,” tôi nói, và ngay lập tức hối hận vì đã nói ra câu đó. Bởi vì những lời đó không thể hiện hết được cảm giác thực sự của tôi lúc này, hay những gì tôi muốn chia sẻ với cậu ấy. Cái câu “Mình rất tiếc” nghe thật sáo rỗng!

Sau đó tôi nhìn sang anh Conrad. Anh đã ngồi lại xuống ghế, cái áo sơ mi trắng của anh nhàu nhĩ. Tôi ngồi xuống cạnh anh, nói rất khẽ, “Chào anh.”

“Chào em,” anh chào lại. Tôi không biết có nên vòng tay ôm lấy anh không hay cứ để yên cho anh như vậy. Cuối cùng tôi đưa tay bóp nhẹ vào vai anh, và anh không nói gì hết. Người anh cứng đờ như đá vậy. Tôi tự hứa với bản thân: Cả ngày hôm nay tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh, làm chỗ dựa vững chắc cho anh, giống như mẹ tôi vậy.

Ba mẹ con tôi ngồi ở hàng ghế thứ tư, ngay sau hàng ghế của anh em họ nhà Fisher và vợ chồng em trai chú Fisher (mà theo tôi, bà vợ đó xịt nước hoa hơi quá đà). Tôi cứ ngỡ mẹ đáng ra phải ngồi ở hàng ghế đầu tiên mới phải, nhưng mẹ nói điều đó không quan trọng. Rồi mẹ cởi áo khoác ra, trùm lên chân che đùi cho tôi.

Tôi quay đầu nhìn ra cửa và thấy bố đang đứng ở phía cuối phòng. Tôi không hề nghĩ bố sẽ có mặt ở đây hôm nay, mặc dù bố cũng quen với cô Susannah lâu không kém gì mẹ. Nhưng tôi nghĩ bố tới đây là đúng. Tôi giơ tay vẫy bố và bố cũng vẫy tay lại với tôi.

“Bố đang ở đây mẹ ạ,” tôi quay sang thì thầm vào tai mẹ.

“Tất nhiên rồi,” mẹ nói khẽ. Không quay đầu lại nhìn lấy một lần.

Các bạn cùng trường của Jeremiah và anh Conrad ngồi túm tụm ở phía cuối phòng. Họ trông có phần gượng gạo và không thoải mái. Đám con trai cúi đầu không nói tiếng nào, trong khi đám con gái quay sang thì thầm với nhau, mặt đầy nghiêm trọng.

Buổi lễ diễn ra khá dài. Người chủ lễ (tôi chưa gặp bao giờ) thay mặt gia đình đọc bài điều văn. Ông nói rất nhiều điều tốt đẹp về cô Susannah. Ông ca ngợi cô là người phụ nữ yêu kiều, tốt bụng, đầy lòng trắc ẩn và mặc dù cô Susannah đúng là như thế thật nhưng tôi có cảm tưởng ông ấy chưa gặp cô một lần nào. Tôi quay sang định nói điều đó với mẹ nhưng thấy mẹ gật đầu hưởng ứng với từng câu từng chữ ông ấy nói, nên lại thôi.

Tôi cứ nghĩ mình sẽ không thể khóc thêm được nữa, vậy mà tôi đã khóc rất nhiều. Chú Fisher đứng dậy cảm ơn mọi người đã tới chia buồn cùng gia đình. Giọng chú nghẹn ngào, thỉnh thoảng phải dừng lại để lau nước mắt. Lần gần đây nhất tôi gặp chú, trông chú cao lừng lững với làn da rám nắng và tràn đầy vẻ tự tin. Vậy mà giờ trông chú giống như người đang bị lạc trong một trận bão tuyết. Hai vai rũ xuống, mặt mũi phờ phạc và mệt mỏi. Thật không dễ dàng gì khi phải đứng ở trên kia, trước mặt tất cả những người từng yêu mến cô Susannah. Chú đã phản bội cô, rồi bỏ cô khi cô cần tới chú nhất, nhưng đến cuối cùng, chú vẫn xuất hiện. Suốt mấy tuần cuối chú luôn túc trực bên cạnh cô, nắm tay cô. Có lẽ bản thân chú cũng nghĩ rằng cô vẫn còn nhiều thời gian.

Quan tài của cô được đóng kín. Cô Susannah đã dặn mẹ tôi không được để cho ai nhìn thấy cô khi cô không còn xinh đẹp như xưa. Bởi theo lời cô thì người chết trông rất giả tạo, giống như làm bằng sáp vậy. Tôi liên tục nói với mình rằng người nằm trong quan tài kia không phải cô Susannah, và rằng việc giờ cô trông như thế nào không quan trọng bởi vì cô đã ra đi mãi mãi.

Sau khi buổi lễ kết thúc và mọi người kết thúc bài cầu nguyện chung, chúng tôi xếp hàng lần lượt đi lên chia buồn cùng gia quyến. Đứng cạnh mẹ và anh Steven như thế này, tôi bỗng thấy mình chững chạc hẳn lên. Chú Fisher cúi xuống ôm lấy tôi, hai mắt chú đỏ hoe. Chú bắt tay anh Steven và sau đó vòng tay ôm lấy mẹ tôi. Mẹ thì thầm câu gì đó vào tai chú và chú lặng lẽ gật đầu.

Khi tôi ôm Jeremiah, cả hai chúng tôi cùng khóc nức nở. Hai vai cậu ấy rung bần bật trong vòng tay của tôi.

Khi tôi ôm anh Conrad, tôi đã rất muốn nói điều gì đó để an ủi anh. Một câu gì đó có ý nghĩa hơn là câu “Em rất tiếc”. Nhưng mọi thứ diễn ra quá nhanh, và tôi không có đủ thời gian để nói

thêm câu nào nữa. Đằng sau tôi còn rất nhiều người đang chờ đến lượt.

Nghĩa trang cách đó không xa. Đường vào nghĩa trang vẫn còn ướt nhẹp, hẳn là tối hôm qua trời đã đổ mưa. Trước khi quan tài của cô Susannah được hạ xuống nền đất ướt, anh Conrad và Jeremiah tiến tới, mỗi người đặt lên đó một bông hoa hồng trắng và lần lượt từng người chúng tôi làm theo. Tôi chọn một bông hoa mẫu đơn màu hồng nhạt. Có tiếng ai đó ngân nga bài thánh ca. Sau khi mọi thứ kết thúc, Jeremiah vẫn đứng chôn chân tại chỗ, trước mộ của mẹ và khóc. Mẹ tôi là người đã tới bên, nắm lấy tay và nhẹ nhàng nói chuyện với cậu ấy.

Trở về nhà cô Susannah, Jeremiah, anh Steven và tôi vội lên phòng của Jeremiah. Để nguyên cả quần áo như vậy, ba đứa bọn tôi ngồi phịch xuống giường. “Anh Conrad đâu rồi ý nhỉ?” tôi hỏi. Tôi vẫn chưa quên lời thề sẽ luôn ở bên cạnh anh cả ngày hôm nay, nhưng chính anh lại là người làm cho mọi chuyện khó khăn hơn, khi cứ liên tục biến mất không một lời báo trước như vậy.

“Cứ để anh ấy yên tĩnh một mình đi.” Jeremiah nói. “Hai người có đói không?”

Tôi đang đói vô cùng nhưng lại không muốn thừa nhận điều đó. “Thế còn cậu?”

“Ừm, cũng hơi hơi. Dưới nhà có đồ ăn đấy.” Jeremiah hơi chần chừ ở chữ “dưới nhà”. Tôi hiểu cậu ấy không hề muốn xuống dưới đó và đối diện với mọi người, đón nhận những ánh mắt thương hại của họ. *Tội nghiệp*, họ sẽ nói, *hãy nhìn xem, cô ấy ra đi để lại hai thằng bé còn non dại như vậy*. Đám bạn của Jeremiah đã ra về sau khi tang lễ kết thúc. Bây giờ dưới nhà chỉ còn toàn người lớn.

“Để mình đi lấy,” tôi đề nghị.

“Cám ơn cậu.” Jeremiah nói, giọng đầy biết ơn.

Tôi đứng dậy và khép cửa lại sau lưng. Tôi dừng lại ngắm mấy cái khung ảnh của gia đình Fisher treo dọc hành lang. Tất cả đều được đóng khung màu đen giống hệt nhau. Trong một tấm hình, anh Conrad đang nhe răng cười hớn hở, hàm trên thiếu mất mấy cái răng cửa. Trong một tấm hình khác, Jeremiah đang hãnh diện khoe chiếc mũ Red Sox yêu thích. Tôi vẫn còn nhớ năm ấy cậu ấy khoảng 8, 9 tuổi gì đó, suốt cả mùa Hè chàng ta lúc nào cũng sùm sụp cái mũ này trên đầu. Cậu ấy nói đây là chiếc mũ may mắn và đã đội nó ròng rã suốt ba tháng trời. Cứ cách vài tuần, nhân lúc Jeremiah ngủ say, cô Susannah lại phải lén mang nó đi giặt, sau đó bỏ lại về đúng chỗ cũ cho cậu ấy.

Dưới nhà, mọi người vẫn đang uống cà phê và trò chuyện rôm rả. Mẹ tôi đứng đằng sau bàn buffet, luôn tay cắt bánh cho mấy người lạ huơ lạ hoắc. Chỉ ít là đối với tôi. Tôi tự hỏi không hiểu mẹ có quen mấy người ấy không, hoặc họ có biết mẹ là thế nào với cô Susannah hay không, rằng mẹ chính là người bạn thân nhất của cô và hai người họ đã dành hầu hết mọi mùa Hè trong cuộc đời của họ ở bên nhau.

Tôi lấy hai cái đĩa và nhờ mẹ chất đầy thức ăn lên đó. “Các con ở trên nhà hết hả?” Mẹ hỏi, tay cắt một miếng pho mát xanh cho lên đĩa.

Tôi gạt đầu và đổ miếng pho mát trở lại khay. “Jeremiah không thích pho mát xanh,” tôi nói. Thay vào đó tôi lấy một muống đầy bánh quy khô và một chùm nho xanh. “Mẹ có thấy anh Conrad đâu không ạ?”

“Mẹ nghĩ cậu ấy đang ở dưới tầng hầm,” mẹ vừa sắp xếp lại khay đựng pho mát vừa nói, “Sao con không xuống đó và mang cho cậu ấy một chút đồ ăn đi? Mẹ sẽ mang đĩa này lên cho hai người kia.”

“Vâng ạ,” tôi cầm đĩa thức ăn lên và đi xuyên qua phòng đúng lúc Jeremiah và anh Steven từ trên nhà chạy xuống. Tôi đứng nán lại một lúc, nhìn Jeremiah chào hỏi và nói chuyện với mọi người, để cho họ ôm và nắm tay cậu ấy. Mắt chúng tôi gặp nhau, và tôi giơ tay khẽ vẫy về phía cậu ấy. Jeremiah cũng giơ tay vẫy lại, mắt đảo một vòng ra hiệu về phía người phụ nữ này giờ đang giữ tay cậu ấy khư khư. Nếu cô Susannah có mặt ở đây lúc này, hẳn cô sẽ rất tự hào về cậu con trai út của mình.

Kế đó tôi đi xuống tầng hầm. Cô Susannah cho thợ sửa sang lại tầng hầm này và làm tường cách âm sau khi anh Conrad bắt đầu học chơi guitar điện.

Bên dưới hầm rất tối; anh Conrad không hề bật đèn lên. Tôi đợi một lúc cho mắt quen với bóng tối hẳn rồi mới dò dẫm từng bước xuống cầu thang.

Tôi không mất quá nhiều thời gian để tìm ra anh. Anh đang nằm trên ghế, đầu gối lên đùi một cô gái. Tay chị ta âu yếm vuốt tóc anh rất tình cảm, như thể chỉ có hai người họ thuộc về nơi này vậy. Mặc dù mùa Hè mới chỉ bắt đầu nhưng trông da chị ta đã ngăm ngăm rám nắng. Chị ta gác hai chân lên mặt bàn, đôi giày màu đen được xếp ngay ngắn dưới sàn đất. Còn anh Conrad, đang vuốt ve đôi chân ấy.

Mọi thứ trong tôi như đóng băng, tim tôi như thắt lại.

Tôi đã nhìn thấy chị ta ở đám tang khi nãy. Tôi thậm chí đã thăm ngưỡng mộ vẻ đẹp của chị ta và băn khoăn không biết là con nhà ai. Chị ta có nét Đông Á, hơi giống người Ấn Độ với mái tóc đen dài, cặp mắt đen nhánh. Chị ta mặc một chiếc váy ngắn màu đen, khoác áo chấm bi đen trắng và đeo bờm màu đen.

Chị ta nhìn thấy tôi trước. “Chào,” chị ta nói.

Phải tới khi ấy, anh Conrad mới buồn ngược mắt lên và nhìn thấy tôi đứng ở cửa, với đĩa pho mát và bánh quy trên tay. Anh ngồi dậy hỏi, “Đồ ăn cho bọn anh đấy à?” Mắt không buồn nhìn về phía tôi lay một lần.

“Mẹ em bảo mang xuống cho anh,” tôi lí nhí trả lời. Tôi bước tới, đặt đĩa thức ăn xuống bàn và đứng đơ ra vài giây, không biết nên làm gì tiếp theo.

“Cám ơn,” cô gái kia nói, giọng nghe đúng như kiểu *Em có thể đi được rồi*. Bởi rõ ràng là tôi đang làm phiền giây phút riêng tư của bọn họ.

Tôi lặng lẽ đi ra khỏi phòng và ngay khi lên tới cầu thang tôi bắt đầu chạy. Tôi chạy xuyên qua đám người trong phòng khách và tôi có thể nghe thấy tiếng anh Conrad đang chạy đuổi theo tôi.

“Đợi một chút,” anh gọi với theo.

Tôi chạy gần ra đến cửa rồi thì anh đuổi kịp và kéo giật tôi lại.

“Anh muốn gì?” Tôi giằng tay ra khỏi tay anh. “Buông em ra.”

“Đó là Aubrey,” anh nói, tay buông khỏi tay tôi.

Aubrey, người đã làm tan vỡ trái tim anh Conrad. Lâu nay tôi vẫn tưởng tượng ra chị ta khác cơ. Người con gái tôi vừa gặp xinh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi. Tôi sẽ không bao giờ có thể cạnh tranh với một cô gái như thế.

Tôi nói, “Khó chịu nhỉ, tự nhiên bị em làm ngắt quãng giây phút riêng tư.”

“Ôi giờ, em đừng có trẻ con như thế được không,” anh ngao ngán thốt lên.

Có những thời điểm trong cuộc đời, bạn ước gì có thể xóa bỏ chúng đi vĩnh viễn. Như thế chúng chưa bao giờ tồn tại. Như thế, nếu được, bạn cũng muốn xóa bỏ chính bản thân mình khỏi thế giới này, miễn làm sao để những giây phút đó không bao giờ xảy ra.

Câu nói tôi thốt ra ngay sau đây chính là một trong số đó.

Trong đám của mẹ anh, trước mặt người con trai tôi từng yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời, tôi đã nói, “Anh chết đi.”

Đó là câu nói cay độc nhất mà tôi từng thốt ra với người khác. Ánh mắt anh nhìn tôi khi ấy, vĩnh viễn không bao giờ tôi có thể quên. Cái cách anh nhìn tôi khiến tôi chỉ muốn chết ngay lập tức. Điều này một lần nữa khẳng định trong người tôi vẫn luôn tồn tại một phần góc khuất - cái phần mà bạn luôn tìm cách che giấu và hy vọng sẽ không bị ai phát hiện ra. Bởi vì bạn biết, nếu họ biết, họ sẽ nhìn ra con người thật của bạn, và họ sẽ khinh thường bạn.

Anh Conrad nói, “Đáng ra anh phải đoán được trước là em sẽ như thế này.”

“Anh nói thế là có ý gì?” Tôi rầu rĩ hỏi lại.

“Thôi, bỏ qua chuyện đó đi,” anh nhún vai, mặt đánh lại.

“Không, anh cứ nói thẳng ra đi.” Anh quay lưng định bỏ đi nhưng tôi đã bước tới chặn anh lại. “Cứ nói đi,” tôi cao giọng nói.

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi và nói, “Anh đã biết ngay từ đầu đáng ra không nên có chuyện gì đó với em. Em chỉ là một đứa trẻ con. Đó là một sai lầm lớn.”

“Em không tin,” tôi nói.

Mọi người bắt đầu quay ra nhìn. Mẹ tôi đang ở trong phòng khách, nói chuyện với những người mà tôi chưa gặp bao giờ. Và giờ mẹ cũng đang liếc về phía bọn tôi. Tôi thậm chí không dám nhìn thẳng vào mặt mẹ; mặt tôi đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Tôi hiểu điều đúng đắn nhất bây giờ là bỏ đi. Tôi hiểu đó là điều tôi cần phải làm. Trong một thoáng, tôi có cảm tưởng như hồn mình đã lìa khỏi xác, và tôi đang lơ lửng trong không trung, nhìn xuống chính mình và mọi người trong phòng, thấy cái cách họ đang nhìn tôi. Nhưng khi anh Conrad không nói không rằng, chỉ khẽ nhún vai và quay lưng bỏ đi, tôi đã rất giận. Tôi rất muốn ngăn bản thân lại, nhưng không thể.

“Tôi ghét anh,” tôi nói.

Anh Conrad quay người lại và gạt đầu, như thể anh đã đoán được trước là tôi sẽ nói như vậy. “Tốt thôi,” anh nói. Cái cách anh nhìn tôi khi ấy vừa có chút gì đó thương hại, vừa có chút gì đó chán ngán, chỉ mong sao kết thúc cho nhanh. Toàn thân tôi như không còn chút sức lực nào nữa, tôi chỉ muốn ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

“Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa,” tôi nói, sau đó gạt anh sang một bên, và chạy vụt lên cầu thang. Nhưng vì quá vội vàng nên khi lên tới bậc thang trên cùng tôi đã bị vấp ngã và đập cả hai cái đầu gối xuống sàn, rất mạnh. Từ bên dưới, tôi nghe thấy có người kêu lên thất thanh. Nhưng qua làn nước mắt, mọi thứ đều trở nên nhòe nhoẹt trong mắt tôi. Tôi lồm cồm bò dậy và chạy thẳng vào trong phòng ngủ dành cho khách.

Tôi bỏ kính ra, nằm trên giường khóc thút thít.

Tôi không ghét anh Conrad. Tôi ghét bản thân mình. Một lúc sau, bố lên tìm tôi. Bố có gõ cửa vài lần nhưng thấy tôi không trả lời nên bố đành tự đẩy cửa vào và ngồi xuống giường, kế bên tôi.

“Con không sao chứ?” Bố nhẹ nhàng hỏi. Nghe giọng nói ân cần của bố lại khiến tôi thấy tủi thân và trào nước mắt. Đáng ra không ai nên đối xử tốt với tôi hết. Tôi không xứng đáng được nhận sự quan tâm đó.

Tôi quay lưng lại phía bố và hỏi, “Mẹ có giận con không?”

“Không, tất nhiên là không rồi,” bố nói. “Cùng bố xuống nhà và chào tạm biệt mọi người thôi con.”

“Con không thể,” tôi lắc đầu từ chối. Làm sao tôi có thể xuống dưới nhà và đối mặt với mọi người sau những gì vừa xảy ra? Chịu thôi. Tôi bị bẽ mặt như thế là đủ rồi, và người gây ra

không phải ai khác, chính là tôi.

“Con và Conrad có chuyện gì thế? Hai đứa cãi nhau à? Hay là hai đứa đã chia tay?” Bố hỏi tiếp. Nghe cái từ “chia tay” thốt ra từ miệng bố cứ thấy kỳ kỳ thế nào ý. Hơn nữa không phải là chuyện tôi có thể thảo luận với bố.

“Bố, con không thể nói mấy chuyện này với bố được. Bố đi xuống nhà được không? Con muốn yên tĩnh một mình.”

“Thôi được,” bố thở dài, tôi có thể cảm nhận được một chút cay đắng trong giọng nói của bố. “Con có muốn bố gọi mẹ lên cho con không?”

Người tôi không muốn gặp mặt nhất bây giờ chính là mẹ. “Không ạ. Bố làm ơn đừng gọi mẹ,” tôi bật nói rất nhanh.

Bố đứng dậy và rời khỏi phòng.

Người duy nhất tôi muốn gặp bây giờ là cô Susannah. Chỉ mình cô thôi. Và rồi tôi chợt nhận ra: Tôi sẽ không bao giờ còn được làm vị trí số 1 trong lòng ai nữa, tôi sẽ không bao giờ có thể nói cười thoải mái như ngày xưa. Mọi thứ đã kết thúc. Cô đã ra đi mãi mãi.

Tôi hy vọng rằng anh Conrad sẽ nghe lời tôi. Tôi hy vọng rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Bởi nếu tôi nhìn thấy anh, thấy ánh mắt anh nhìn tôi như cái cách anh nhìn tôi ngày hôm đó, tôi sẽ suy sụp hoàn toàn.

Chương 6

Ngày 3 tháng 7

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên vào buổi sáng hôm sau, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu tôi là, *những cú điện thoại vào sáng sớm như thế này chỉ có thể là tin dữ*. Và tôi đã đoán đúng.

Tôi vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn khi nghe thấy giọng của cậu ấy ở đầu dây bên kia. Trong một thoáng, tôi cứ ngỡ đó là anh Conrad và trái tim tôi như muốn ngừng đập. Anh Conrad đã gọi lại cho tôi - riêng điều đó thôi cũng đủ khiến tôi không thở nổi rồi. Nhưng cuối cùng hoá ra không phải là anh Conrad. Mà là Jeremiah.

Dù gì họ cũng là anh em nên giọng của họ nghe na ná như nhau cũng là điều dễ hiểu. Na ná như nhau chứ không phải giống hệt. Jeremiah nói, “Belly, là mình, Jeremiah đây. Anh Conrad đi mất rồi.”

“Cậu nói *đi mất rồi* là sao?” Chỉ một câu đó thôi cũng khiến tôi tỉnh ngủ hoàn toàn, tim tôi như thắt lại. *Đi mất rồi* có rất nhiều cách hiểu, có thể chỉ là sự tạm thời nhưng cũng có thể là mãi mãi.

“Mấy ngày trước anh ấy nói là tới trường học Hè và giờ vẫn chưa thấy về. Cậu có biết anh ấy đi đâu không?”

“Không.” Tôi nói. Từ sau đám tang của cô Susannah anh Conrad và tôi chưa hề nói với nhau một lời nào.

“Anh ấy bỏ hai môn thi rồi. Anh ấy chưa bao giờ như vậy,” giọng Jeremiah đầy tuyệt vọng, và có phần hoảng hốt. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy lo lắng đến như vậy. Xưa nay Jeremiah vốn là người rất đơn giản, luôn tươi cười và chẳng bao giờ nghiêm túc với bất cứ chuyện gì. Cậu ấy nói đúng, anh Conrad không phải là người như vậy, anh sẽ không bao giờ bỏ đi mà không nói với ai một tiếng. Không phải Conrad mà tôi từng biết. Không phải Conrad mà tôi từng yêu từ năm 10 tuổi, không phải anh.

Tôi ngồi dậy, đưa tay dụi mắt. “Bố cậu biết không?”

“Có. Bố mình đang tá hỏa lên đây này. Bố không biết phải xử lý những tình huống kiểu này ra sao.” Jeremiah nói. Đúng vậy, trước giờ mấy chuyện này là sở trường của cô Susannah, không phải chú Fisher.

“Giờ tính sao hả Jere?” Tôi cố nói bằng cái giọng bình tĩnh nhất có thể, giống như mẹ khi gặp phải những tình huống khẩn cấp. Trong khi thực sự, lòng tôi đang nóng như lửa đốt, tôi rất sợ, sợ cái ý nghĩ rằng anh đã bỏ đi mất. Tôi không lo chuyện anh sẽ gặp phải rắc rối hay khó khăn gì. Cái tôi lo là anh bỏ đi thực sự và không bao giờ quay trở lại nữa. Đó là điều tôi sợ hơn tất cả mọi thứ trên đời.

“Mình cũng chẳng biết nữa,” Jeremiah thở dài. “Mấy ngày nay anh ấy tắt máy. Cậu có thể giúp mình tìm anh ý không?”

“Tất nhiên rồi. Mình sẽ đi tìm anh ấy.” Tôi trả lời rất nhanh.

Và rồi tôi chợt nhận ra đây chính là cơ hội để tôi sửa sai với anh Conrad. Đây chính là cơ hội để tôi hàn gắn lại mối quan hệ đang rạn nứt của hai chúng tôi. Suốt hai tháng qua tôi như người mất hồn, không nghĩ được chuyện gì sáng suốt. Nhưng giờ tôi đã tỉnh hoàn toàn. Tôi đã xác định được mục tiêu cần thực hiện.

Ngày hôm đó tôi đã làm một việc tồi tệ, không thể tha thứ. Biết đâu chừng, nếu tôi giúp được anh một chút gì đó, tôi sẽ có thể sửa chữa lại những gì đã vỡ.

Lo lắng trước ý nghĩ rằng anh Conrad bỏ đi là vậy, hạnh phúc vì tìm được cơ hội chuộc lỗi là vậy, nhưng chỉ riêng cái ý nghĩ sẽ lại ở gần bên anh một lần nữa đã khiến tôi kinh hãi tột độ. Không một ai trên cõi đời này có thể ảnh hưởng tới tôi mạnh như Conrad Fisher.

Sau khi nói chuyện với Jeremiah xong, tôi lập tức nhảy ra khỏi giường vớ vội một ít đồ rồi tống hết vào cái túi ngủ to đùng ở góc phòng. Phải mất bao lâu mới tìm thấy anh ấy đây? Anh ấy vẫn bình yên chứ? Nếu anh ấy có chuyện gì hử là tôi phải được thông báo rồi, đúng không? Tôi vừa lấy bàn chải, khăn mặt, lược, kính áp tròng vừa đặt ra hàng tá câu hỏi trong đầu.

Mẹ đang là quần áo trong bếp. Mắt mẹ vu vơ nhìn xa xăm, một cách vô định.

“Mẹ ơ?” Tôi gọi.

Giật mình, mẹ quay ra hỏi, “Ơi? Sao thế con?”

Tôi đã lên kế hoạch trước những gì cần nói. “Taylor vừa chia tay với Davis, cậu ấy vừa gọi cho con khóc suốt. Chắc con phải sang ngủ với cậu ấy tối nay, và có khi cả tối mai nữa, còn tùy xem tâm trạng của cậu ấy thế nào.”

Tôi nín thở, hồi hộp chờ phản ứng của mẹ. Mẹ tôi là người cực kỳ tính, hiếm ai có thể qua được mắt mẹ chuyện gì. Có người sẽ gọi đó là linh cảm của người mẹ, nhưng tôi thì thấy nó nhạy như thiết bị báo cháy trong nhà vậy. Chỉ có điều không có tiếng còi hay tiếng chuông báo mà thôi. Mặt mẹ không biểu lộ một chút cảm xúc nào.

“Ừ,” mẹ gật đầu, sau đó tiếp tục với công việc là lướt của mình. “Cố gắng về nhà tối mai được thì tốt. Mẹ sẽ làm món cá bơn.” Mẹ xịt xịt ít nước lên cái quần kaki. May quá, cuối cùng cũng thoát được khỏi tầm ra-đa của mẹ. Đáng ra tôi phải thở phào nhẹ nhõm mới phải, vậy mà tôi chẳng hề thấy thoải mái chút nào.

“Con sẽ cố,” tôi nói.

Trong một giây, tôi đã nghĩ tới chuyện kể cho mẹ nghe sự thật. Bởi vì tôi biết mẹ sẽ hiểu. Và mẹ sẽ muốn giúp. Mẹ yêu quý cả hai anh em bọn họ như chính con đẻ của mình vậy. Chính mẹ là người đưa anh Conrad tới phòng cấp cứu khi anh bị ngã gãy tay trong lúc chơi trượt ván, bởi vì cô Susannah quá hoảng sợ, không lái nổi xe. Chỉ có mẹ tôi là luôn giữ được bình tĩnh và tỉnh táo trong mọi tình huống. Mẹ luôn biết phải làm gì.

Hay ít nhất mẹ từng là người như vậy. Còn bây giờ? Tôi cũng không dám chắc. Từ sau khi bệnh của cô Susannah bắt đầu tái phát, mẹ tôi như ở trong chế độ bay tự động vậy, chỉ làm những gì cần phải làm. Như một cái xác không hồn. Hôm vừa rồi tôi bắt gặp mẹ vừa lau hành lang vừa khóc, mắt mũi đỏ hoe. Tôi đã rất lo lắng, bởi mẹ không phải típ người dễ khóc. Nhìn mẹ như vậy, tôi không còn dám tin vào bất cứ điều gì nữa.

Mẹ đặt bàn là xuống, vớ tay lấy cái ví trên bàn và rút ra một tờ 20 đôla đưa cho tôi. “Mua tặng Taylor một hộp kem Ben & Jerry's hộ mẹ nhé.”

“Cám ơn mẹ,” tôi nhận lấy tờ tiền và nhét vào trong ví. Thế nào tôi cũng cần dùng tới nó để đổ xăng.

“Hai đứa chơi vui đi,” mẹ nói. Và rồi mẹ lại lạc vào cái thế giới riêng của mẹ, tiếp tục là đi là lại cái quần kaki vừa là khi nãy.

Phải tới khi tôi ngồi trong xe và lái xe rời đi, tôi mới thực sự cảm thấy nhẹ nhõm được một chút. Không phải đối mặt với sự im lặng bao trùm khắp ngôi nhà, không phải chứng kiến khuôn mặt thần thờ buồn bã của mẹ. Không phải hôm nay. Một mặt tôi không hề muốn bỏ mẹ lại một mình như thế, mặt khác tôi lại không muốn ở bên cạnh mẹ, bởi mẹ khiến tôi nhớ về cái điều mà tôi muốn quên đi nhất. Cô Susannah đã ra đi và không bao giờ trở lại, cũng như tất cả chúng tôi mãi mãi không bao giờ có thể quay trở lại giống như ngày xưa.

Chương 7

Ở nhà Taylor, cửa trước hầu như không bao giờ khóa. Tôi đã quá quen thuộc với cái lan can và những bậc thang bằng gỗ sáng bóng của căn nhà này, tôi coi nó giống như nhà của mình vậy.

Sau khi tự đẩy cửa vào nhà, tôi lên thẳng phòng Taylor.

Cô nàng đang nằm trên giường, lật qua lật lại mấy quyển tạp chí lá cải. Vừa nhìn thấy tôi, Taylor nhồm ngay dậy và nói, “Sao cậu cứ phải tự hành hạ bản thân như thế hả?”

Tôi thả phịch cái túi ngủ xuống và leo lên giường ngồi cạnh Taylor. Trên đường tới đây tôi đã gọi điện kể hết mọi chuyện cho cậu ấy nghe. Mặc dù trong thâm tâm không hề muốn chút nào.

“Tại sao cậu lại phải đi tìm anh ta?” Taylor cao giọng hỏi. “Anh ấy có còn là bạn trai của cậu nữa đâu?”

Tôi thở dài, “Anh ấy nào đã là bạn trai của mình bao giờ mà còn hay không.”

“Chính xác.” Taylor lật lật vài trang báo và đưa cho tôi đọc. “Xem này, cậu mà mặc bộ bikini trắng này thì hot phải biết, nhất là với làn da rám nắng đẹp như của cậu.”

“Jeremiah sắp tới đây rồi,” tôi ngó qua tờ tạp chí rồi trả lại cho Taylor. Tôi chưa bao giờ có ý định mặc những bộ bikini kiểu như thế, nhưng Taylor thì dám đấy.

“Đúng ra cậu phải chọn Jeremiah mới phải.” Taylor đùng đỉnh nói. “Chứ mình thấy anh Conrad điên lắm.”

Tôi đã nói đi nói lại về vấn đề này không dưới chục lần với Taylor. Chuyện đâu chỉ đơn giản là chọn người này bỏ người kia. Vả lại tôi cũng làm gì có quyền lựa chọn nào đâu.

“Anh Conrad không hề điên, Taylor.” Tôi nói. Cậu ấy vẫn chưa hề tha thứ cho anh Conrad cái tội không chịu thích cậu ấy hồi mùa Hè năm chúng tôi 14 tuổi, mùa Hè mà tôi đã mời cậu ấy cùng tới nghỉ với gia đình ở Cousinss. Taylor vốn luôn quen với việc được các chàng trai bầu quanh rồi, nên không chấp nhận được chuyện bị người khác lờ đi như thế. Trong khi Jeremiah thì ngược lại, ngay từ giây phút đầu tiên vừa nhìn thấy Taylor là chàng ta đã đổ đứ đừ rồi. *Jeremy* của riêng mình Taylor – theo lời của Taylor, cho tới khi cậu ấy đá Jeremiah để đến với anh Steven, anh trai tôi.

Taylor bữu môi nói, “Ừ, có thể mình nói thế cũng *hơi* quá. Có thể anh ấy không điên thật. Nhưng rồi sao? Không lẽ cậu định cứ ngồi một chỗ và đợi anh ấy tới già chắc? Đợi lúc nào anh ấy gọi thì chạy tới à?”

“Không! Nhưng giờ anh ấy đang có chuyện. Và lúc này anh ấy cần bạn bè hơn bao giờ hết.” Tôi nhặt mấy sợi chỉ thừa rơi trên thảm. “Dù cho giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, bọn mình vẫn sẽ mãi là bạn.”

Taylor ngao ngán đảo mắt một vòng, nói, “Sao cũng được. Lý do duy nhất mình đồng ý giúp cậu vụ này là vì mình muốn cậu có thể kết thúc mọi chuyện.”

“Kết thúc á?”

“Ờ. Mình thấy đó là cách tốt nhất. Cậu cần phải mặt đối mặt nói chuyện với anh Conrad, nói cho anh ta biết là cậu đã quên anh ta rồi và rằng cậu không muốn tiếp tục để cho anh ta đùa giỡn nữa. Chỉ có như vậy cậu mới có thể quên đi được con người tồi tệ đó và tiếp tục sống tốt.”

“Taylor, trong chuyện này mình không hoàn toàn vô tội,” tôi phân trần. “Lần gặp nhau gần đây nhất, mình đã cư xử chẳng ra gì.”

“Sao cũng được. Vấn đề là, cậu cần tiếp tục với cuộc sống của mình. Còn nhiều người tốt hơn cho cậu chọn lựa.” Taylor nói, “Như Cory chẳng hạn. Người mà mình e là cậu sẽ không còn cơ hội nào nữa, sau buổi tối hôm qua.”

Chuyện mới xảy ra tối hôm đó mà tôi có cảm tưởng như đã cả ngàn năm về trước. Tôi tìm cách đánh trống lảng, chuyển sang chủ đề khác. “À này, cảm ơn trước vì đã cho mình để nhờ xe ở đây nhé! Nếu mẹ mình gọi...”

“Thôi nào, Belly. Mình là ai cơ chứ? Mình biết phải nói gì. Đâu giống như cậu.” Taylor phẩy tay. “Cậu sẽ về kịp tối mai chứ hả? Đừng quên chúng ta có hẹn đi dạo trên thuyền với nhà Davis đấy nhé. Cậu đã hứa với mình rồi.”

“Chắc phải độ 8-9 giờ. Mình nghĩ lúc đó là mình có mặt ở nhà rồi. Còn nữa,” tôi ngẩng đầu lên nhìn Taylor, “mình chưa bao giờ *hứa hẹn* chuyện gì với cậu hết.”

“Thế thì hứa ngay bây giờ đi.” Taylor giục. “Hãy hứa với mình là cậu sẽ tới.”

Tôi giờ tay than trời, “Sao cậu cứ phải nhất quyết muốn mình có mặt ở đó thế? Không lẽ cậu lại muốn gán ghép mình với Cory Wheeler? Cậu đâu cần mình. Cậu có Davis rồi mà.”

“Mình cần cậu thật mà, kể cả khi cậu là đứa bạn thân chẳng ra gì. Bạn trai không giống như bạn thân và cậu hiểu điều đó. Chẳng mấy chốc chúng ta sẽ vào đại học. Nhỡ bọn mình học khác trường thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra?” Taylor tuôn ra một tràng.

“Ok, ok, mình hứa, được chưa?” Tôi giờ tay lên đầu hàng. Không ngờ cậu ấy vẫn nuôi hy vọng là hai đứa chúng tôi sẽ tiếp tục học cùng một trường đại học.

Cô nàng chìa ngón út ra và chúng tôi ngoắc tay nhau.

“Cậu định mặc thế này mà đi đấy hả?” Taylor trở mắt ra hỏi tôi, vừa nói vừa lắc đầu quầy quậy như thể không dám tin vào mắt mình. “Cậu định mặc thế này mà gặp anh Conrad *lần đầu tiên* sau gần ấy thời gian á?”

“Mình có phải đi hẹn hò đâu hả Taylor?”

“Một khi đã đi gặp lại người yêu cũ, chúng ta luôn phải làm sao cho đẹp hơn thường ngày. Một nguyên tắc bất di bất dịch của hậu chia tay. Cậu phải khiến anh ta tiếc ngẩn ngơ vì đã bỏ cậu. Đó là cách duy nhất.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó. “Mình chẳng cần quan tâm xem anh ấy nghĩ gì,” tôi nói.

Nhưng Taylor nào có thèm nghe xem tôi nghĩ gì. Cô nàng đang loay hoay lục lọi túi đồ của tôi. “Không phải chứ, trong này chỉ có đồ lót và một cái áo phông thôi là sao? Ôi giờ, lại cái áo cũ mềm này à? Mình ghét cái áo này kinh. Thanh lý được rồi đấy.”

“Thôi đi, đừng có lục lọi đồ của mình nữa.”

Đột nhiên Taylor nhồm dậy hào hứng nói, “Hay là để mình chuẩn bị đồ cho cậu nhá? Đi mà Belly? Mình thích làm mấy việc đó lắm.”

“Không,” giọng tôi chắc nịch. Với Taylor, đôi khi bạn phải rắn mới xong. “Ngày mai mình về rồi. Chẳng cần mang nhiều đồ làm gì.”

Taylor lờ đi như không nghe thấy, vẫn nhất quyết đứng dậy đi vào trong phòng thay quần áo.

Đúng lúc đó điện thoại của tôi kêu, là Jeremiah gọi. Trước khi bắt máy, tôi gọi với theo Taylor cảnh cáo, “Mình nói nghiêm túc đấy, Taylor.”

“Cứ để mình lo. Hãy cứ coi mình là bà tiên đỡ đầu của cậu đi,” tiếng Taylor vọng ra từ sau tủ

quần áo.

“Hey. Cậu đâu rồi?” Tôi trả lời điện thoại.

“Mình sắp tới rồi. Khoảng một tiếng nữa. Cậu đang ở nhà Taylor đấy hả?”

“Ừ,” tôi nói, “Cậu có muốn mình chỉ lại đường đi cho cậu không?”

“Khỏi, mình thuộc rồi,” Jeremiah im lặng vài giây, làm tôi còn tưởng cậu ấy đã dập máy. Nhưng rồi cậu ấy nói tiếp. “Cám ơn cậu về chuyện lần này.”

“Sao cậu lại khách sáo thế.”

Tôi còn định nói thêm với Jeremiah rằng cậu ấy là một trong những người bạn thân nhất của tôi, rằng một phần trong tôi đã rất mừng vì có lý do để được gặp lại cậu ấy. Mùa Hè sẽ không còn là mùa Hè khi thiếu đi hai cậu con trai nhà cô Beck.

Nhưng tôi còn đang loay hoay tìm từ để diễn đạt cho đúng thì cậu ấy đã dập máy.

Phải mất một lúc sau mới thấy Taylor từ trong phòng thay quần áo đi ra, tay khệ nệ xách theo túi đồ của tôi. “Xong rồi,” cô nàng hớn hở khoe.

“Taylor...” tôi nhào tới định giằng lấy chiếc túi trên tay cậu ấy.

“Khoan, khoan. Hãy đợi cho đến khi cậu tới nơi cậu cần tới. Cậu sẽ phải cám ơn mình,” Taylor nói. “Mình là người *cực kỳ* độ lượng, mặc dù cậu toàn bỏ rơi mình.”

Tôi lờ đi như không nghe thấy cái câu cuối cùng, và nói, “Cám ơn cậu, Taylor.”

“Không có gì,” Taylor chống hai tay lên hông. “Cậu đã thấy cậu cần mình tới mức nào chưa? Mà hai người đã có kế hoạch tìm anh Conrad ở đâu chưa thế? Hay là cậu chỉ biết anh ấy đang lang thang ở một cây cầu nào đó?”

Giờ cậu ấy nói mới nhớ, quả thực tôi chưa hề nghĩ tới vấn đề đó. “Chắc Jeremiah sẽ phải biết tìm anh ấy ở đâu,” tôi nói.

~*~

Khoảng một giờ sau thì Jeremiah xuất hiện, như cậu ấy đã nói. Taylor và tôi đứng ở cửa sổ phòng khách nhìn xuống và thấy xe của cậu ấy đang rẽ vào trong sân. “Ôi Chúa ơi, trông cậu ấy dễ thương thế không biết,” Taylor thốt lên, sau đó chạy thật nhanh ra trước gương để thoa thêm chút son bóng. “Sao cậu lại không nói cho mình biết bây giờ cậu ấy dễ thương như thế hả?”

Lần gần đây nhất Taylor gặp Jeremiah, cậu ấy vẫn còn gầy nhẳng và thấp hơn bây giờ nhiều. Hèn gì khi đó cô nàng quyết định chạy theo anh Steven. Nhưng trong mắt mình, Jeremiah

trông vẫn như vậy, chẳng có gì khác, vẫn là Jeremiah.

Tôi xách túi đi ra ngoài cửa, với Taylor lảng nhảng chạy đằng sau.

Vừa mở cánh cửa trước đã thấy Jeremiah đang đứng đợi sẵn ở cầu thang rồi. Cậu ấy đội chiếc mũ Red Sox và tóc cắt ngắn hơn so với lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau. Cảm giác được cậu ấy ở đây như thế này thật khó tả.

“Mình đang định gọi cho cậu,” Jeremiah bỏ mũ ra. Cậu ấy là người không quá câu nệ chuyện đầu tóc, kể cả khi bị mũ làm cho rối bù. Đó là một trong những điểm đáng yêu ở Jeremiah mà tôi vô cùng hâm mộ, bởi tôi là người luôn sợ bị bề mặt trước mặt người khác.

Tôi đã rất muốn ôm lấy cậu ấy, nhưng vì một lý do nào đó – có thể tại cậu ấy không chủ động trước, hoặc cũng có thể tại đột nhiên tôi cảm thấy ngượng ngùng – tôi đã kiềm chế lại. Thay vào đó tôi chỉ nói, “Cậu tới nhanh thế.”

“Mình tăng tốc như điên ý,” Jeremiah thừa nhận, sau đó giơ tay lên chào Taylor. “Taylor đấy à.”

Taylor lập tức kiễng chân ôm chầm lấy cậu ấy, làm mình thấy hối hận vì đã không ôm Jeremiah.

Sau đó, cô nàng buông Jeremiah ra gật gù tán thưởng, “Jeremy, cậu trông rất tuyệt,” và mỉm cười, chờ đợi lời khen trả lại của Jeremiah. Nhưng khi thấy cậu ấy không nói gì, Taylor liền trách, “Đáng ra cậu cũng phải khen là mình trông rất tuyệt chứ.”

Jeremiah cười phá lên, “Ôi giờ, cậu vẫn đúng là Taylor ngày xưa. Cậu thừa biết cậu rất tuyệt mà. Đâu cần mình nói điều đó nữa.”

Hai người họ cứ đưa đẩy qua lại như thế với nhau.

Chán quá, tôi liền xen vào. “Chúng ta đi thôi.”

Jeremiah đưa tay xách túi hộ tôi và chúng tôi đi theo cậu ấy ra xe. Tranh thủ lúc cậu ấy mang túi cất vào trong cốp, Taylor kéo vội tôi ra một góc và thì thầm dặn. “Gọi cho mình ngay khi cậu biết địa điểm sẽ tới nhé, Cinderbelly.” Cậu ấy vẫn thường gọi tôi như vậy khi chúng tôi còn bé, bởi cả hai đứa đều mê mẩn nhân vật *Cinderella*, cô bé *Lọ Lem* và cậu ấy sẽ ngêu ngao hát theo mấy con chuột, *Cinderbelly*, *Cinderbelly*.

Đột nhiên tôi cảm thấy yêu Taylor thế không biết.

Những kỷ niệm thời thơ ấu đột nhiên ùa về khiến tôi chợt nhận ra tôi sẽ nhớ Taylor rất nhiều, nếu năm sau chúng tôi không còn học chung một trường nữa. “Cám ơn cậu đã cho mình để nhờ xe ở đây, Taylor.”

Cậu ấy gật đầu, và thì thào hai chữ *KẾT THÚC*.

“Chào cậu, Taylor,” Jeremiah mở cửa vào trong xe.

Tôi cũng lên xe. Cái xe vẫn bừa bộn như mọi khi. Vỏ chai nước vứt đầy dưới sàn xe và băng ghế sao. “Chào cậu,” tôi thò đầu ra vẫy chào Taylor cho tới khi không nhìn thấy cậu ấy nữa.

“Đừng quên lời hứa của cậu, Belly!” Taylor nói với theo.

“Cậu đã hứa gì thế?” Jeremiah hỏi tôi, mắt nhìn vào gương chiếu hậu.

“Mình hứa là sẽ về kịp để cùng cậu ý tới bữa tiệc mừng quốc khánh ở nhà bạn trai cậu ý. Nghe nói họ sẽ tổ chức trên du thuyền.”

Jeremiah gật đầu, “Cậu sẽ về kịp thôi, đừng lo. Hy vọng khoảng tối nay là về thôi.”

“Thế à. OK.”

Xem ra tôi thậm chí chẳng cần tới cái túi đồ kia.

“Taylor trông vẫn thế nhỉ.”

“Ờ, công nhận.”

Và rồi chúng tôi chẳng ai nói thêm câu gì nữa.

Chương 8

JEREMIAH

Tôi có thể chỉ ra đích xác thời điểm khi mọi thứ bắt đầu thay đổi. Đó là vào mùa Hè năm ngoái. Anh Conrad và tôi đang ngồi ngoài hiên nhà và tôi đang huyền thuyên kể cho anh nghe về sự dốt nát của tay huấn luyện viên mới của đội bóng.

“Cố nhẫn nhịn đi,” anh nói.

Nói thì dễ, trong khi chính anh ấy là người đã bỏ đội bóng mà đi. “Anh không hiểu à, huấn luyện viên này điên lắm.” tôi phân trần, nhưng chẳng lời nào lọt vào tai anh nữa. Xe của bọn họ vừa rẽ vào trong sân. Anh Steven ra khỏi xe trước, kế đến là cô Laurel. Cô hỏi mẹ tụi tôi đâu và ôm tôi thật chặt. Tiếp đó cô ôm lấy anh Conrad và tôi lập tức hỏi cô, “Belly Button đâu ạ?” Và rồi tôi nhìn thấy cậu ấy.

Anh Conrad nhìn thấy cậu ấy trước. Anh ấy đang nhìn chăm chăm qua vai của cô Laurel. Về

phía Belly. Cậu ấy tiến lại phía chúng tôi. Mái tóc để buông xõa tự nhiên và đôi chân thon dài, thẳng tắp. Cậu ấy mặc quần soóc bò và giày thể thao bụi bặm. Quai áo trong lộ ra bên ngoài chiếc áo ba lỗ. Thề là trước đây tôi chưa bao giờ để ý tới quai áo trong của cậu ấy. Nét mặt cậu ấy lần này trông rất khác, có gì đó ngượng ngùng và lo lắng, nhưng đồng thời cũng xen chút tự hào. Một nét mặt tôi chưa từng thấy ở Belly.

Tôi đứng nhìn anh Conrad ôm Belly, và đợi tới lượt mình. Tôi rất muốn hỏi cậu ấy đang nghĩ gì, tại sao lại có nét mặt như thế... Nhưng rồi tôi đã không làm vậy. Tôi bước tới cạnh anh Conrad, nâng bổng cậu ấy lên và nói một câu gì đó rất ngu ngốc. Nó khiến cậu ấy bật cười, và trở lại là Belly mà tôi từng biết. Tôi thở phào nhẹ nhõm, bởi tôi không muốn cậu ấy trở thành một ai đó khác, mà hãy chỉ là Belly mà thôi.

Tôi đã quen biết với Belly suốt cả cuộc đời mình. Tôi chưa bao giờ nhìn cậu ấy như là một cô gái. Cậu ấy là một phần của hội. Cậu ấy là bạn của tôi. Vì thế việc bỗng dưng tôi nhìn cậu ấy theo một cách khác, dù chỉ là trong tích tắc, đã khiến tôi có chút hoang mang.

Bố tôi từng nói mọi thứ trên đời đều có những thời điểm làm thay đổi hoàn toàn cục diện của cuộc chơi. Cái thời điểm khi mà mọi thứ đều khớp nối lại với nhau nhưng bạn khó có thể nhận ra ngay lúc ấy. Chỉ cần một cú ném 3 điểm ngay đầu hiệp 2 cũng đủ làm thay đổi toàn bộ nhịp độ của trận đấu. Nó khiến cho toàn đội thức tỉnh và như muốn hồi sinh trở lại. Tất cả đều bắt đầu từ cái thời điểm ấy.

Có thể tôi đã quên đi mất cái thời điểm khi xe của họ dừng lại và cô gái ấy bước xuống khỏi xe, cô gái mà tôi gần như không thể nhận ra. Nhưng tôi nghĩ chính vào lúc đó. Giống như khi bạn bắt gặp một ánh mắt nào đó trên phố, và nó thoáng qua như một làn gió mát, bạn sẽ vẫn tiếp tục đi. Và bạn quên bẵng đi. Tôi cũng thế, tôi cũng đã quên. Và mọi thứ đáng ra đã có thể quay trở lại giống ngày xưa.

Nhưng rồi cái thời khắc làm-thay-đổi-hoàn-toàn-cục-diện-cuộc-chơi mà bố từng nói tới đã xảy ra.

Hôm đó là một buổi tối muộn, khoảng một tuần sau. Belly và tôi đang ngồi nói chuyện bên bể bơi và cậu ấy đã cười ngặt nghẽo vì một chuyện gì đó mà tôi kể, tôi cũng không nhớ nữa. Tôi rất thích khi thấy Belly cười và tôi hạnh phúc khi có thể làm cho cậu ấy cười. Mặc dù trước giờ Belly vẫn cười rất nhiều nên việc có thể khiến cho cậu ấy cười không có gì gọi là chiến tích cả nhưng sao tôi vẫn cảm thấy rất tuyệt. Cậu ấy nói,, “Jere, cậu đúng là người vui tính nhất mà mình biết đấy.”

Đó là một trong những lời khen tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi. Nhưng đó không phải là cái thời khắc làm-thay-đổi-hoàn-toàn-cục-diện-cuộc-chơi mà tôi nói tới.

Mà là chuyện xảy ra ngay sau đó. Nhân cái đà chọc ghẹo cho Belly cười, tôi tiếp tục bắt chước bộ dạng của anh Conrad mỗi khi thức dậy vào buổi sáng, một gã Frankenstein dị hợm. Đúng lúc ấy, anh Conrad bất ngờ xuất hiện, ngồi xuống ghế bên cạnh Belly. Anh ấy nhấc cái đuôi tóc của cậu ấy lên và hỏi, “Hai đứa đang nói chuyện gì vui thế?”

Belly ngược mắt lên nhìn anh ấy và bỗng dưng hai má cậu ấy ửng đỏ. Cả khuôn mặt cậu ấy như bừng sáng, hai mắt long lanh, “Em cũng không nhớ nữa,” cậu ấy nói.

Ruột gan tôi quặn thắt lại, như thể vừa bị ai đó lên gối cho một cú vào chính giữa bụng. Tôi đang ghen, ghen khủng khiếp. Với anh Conrad. Và khi Belly đứng dậy vào trong nhà lấy nước uống, tôi quan sát cái cách anh nhìn theo bóng cậu ấy và tôi thấy trái tim như bị ai đó bóp nghẹt.

Vào giây phút đó tôi đã nhận ra rằng mọi thứ sẽ không bao giờ có thể quay trở lại giống như xưa.

Tôi rất muốn nói thẳng vào mặt anh Conrad rằng anh ấy không có quyền làm như thế. Rằng bao năm nay anh ấy đâu có thêm để ý tới Belly, rằng anh ấy không thể đột nhiên quyết định đến với cậu ấy chỉ vì giờ anh thấy thích.

Belly là của tất cả mọi người. Mẹ tôi yêu chiều cậu ấy hết mực. Mẹ thường gọi cậu ấy là đứa con gái bí mật của mẹ. Cả năm mẹ chỉ mong ngóng tới mùa Hè để được gặp lại Belly. Còn anh Steven, mặc dù lúc nào cũng chọc ghẹo cậu ấy nhưng anh ấy thực ra cực kỳ bảo vệ em gái. Mọi người đều quan tâm chăm sóc cho Belly, chỉ là cậu ấy không nhận ra mà thôi. Bởi tâm trí cậu ấy đã dành trọn cho anh Conrad, không còn nhìn thấy một ai nữa. Belly yêu anh Conrad, đó là sự thật mà tất cả chúng tôi đều đã biết từ lâu.

Tất cả những gì tôi mong muốn chỉ là được Belly nhìn như cái cách cậu ấy vẫn nhìn anh Conrad. Sau ngày hôm ấy, tôi chợt nhận ra rằng tôi thích Belly, hơn mức một người bạn thông thường. Thậm chí, có lẽ tôi đã yêu cậu ấy.

Tôi cũng quen nhiều cô gái khác. Nhưng họ không phải Belly.

~*~

Tôi không muốn gọi điện thoại nhờ vả Belly. Tôi đang rất giận cậu ấy. Không phải chỉ là việc cậu ấy đã chọn anh Conrad. Chuyện đó xưa rồi. Cậu ấy lúc nào chẳng chọn anh Conrad. Nhưng dù gì chúng tôi cũng là bạn thân. Thử hỏi cậu ấy đã gọi cho tôi được bao nhiêu lần kể từ sau khi mẹ tôi mất? Hai lần? Một vài cái tin nhắn và email?

Nhưng giờ đây, khi ngồi kế bên cậu ấy ở trong xe thể này, ngửi mùi hương Belly Conklin quen thuộc (mùi sữa tắm ngòn ngọt của sữa dừa và hoa lan), nhìn cái mũi cậu ấy nhăn tít lại vì đang mải suy nghĩ chuyện gì đó, thấy nụ cười lo lắng và mấy cái móng tay ngắn cụt lủn của cậu ấy. Cái cách cậu ấy gọi tên tôi.

Khi cậu ấy nhoài người ra phía trước nghịch cái lỗ thông khí của điều hòa, tóc cậu ấy chạm vào chân tôi và phải công nhận là nó mềm mại như nhung. Nó khiến tôi nhớ lại tất cả mọi chuyện. Nó khiến tôi không thể tiếp tục giận đối với Belly thêm một phút nào nữa, càng không thể làm mặt lạnh với cậu ấy như đã dự tính ban đầu. Tôi gần như không thể khống chế được

cảm xúc của mình khi ở gần cậu ấy như thế này. Tất cả những gì tôi muốn làm lúc này là kéo cậu ấy vào lòng, ôm thật chặt, và đặt lên đôi môi kia những nụ hôn. Biết đâu chừng, cuối cùng cậu ấy cũng sẽ có thể quên được ông anh chẳng-ra-gì của tôi.

Chương 9

“Thế giờ chúng ta đi đâu?” Tôi quay sang hỏi Jeremiah. Tôi cố tìm ánh mắt của cậu ấy, bắt cậu ấy phải nhìn về phía mình, dù chỉ là một giây. Tôi có cảm tưởng như Jeremiah chưa hề nhìn vào mắt tôi lấy một lần, kể từ lúc đón tôi ở nhà Taylor và điều đó khiến tôi lo lắng. Tôi cần phải biết chắc rằng mọi thứ vẫn ổn giữa hai chúng tôi.

“Mình cũng chưa biết nữa,” Jeremiah nói. “Dạo gần đây mình không nói chuyện với anh Conrad mấy... nên không nghĩ ra được anh ấy sẽ đi đâu. Mình còn hy vọng là cậu sẽ biết cơ đấy.”

Vấn đề là tôi cũng chịu. Không một chút khái niệm nào. Không một tạo nào luôn. Tôi hằng giọng nói: “Anh Conrad và mình đã không còn nói chuyện với nhau kể từ.... kể từ tháng Năm.”

Jeremiah hơi liếc sang nhìn tôi, nhưng không nói thêm lời nào. Tôi tự hỏi không biết anh Conrad đã kể những gì với cậu ấy. Nhưng có lẽ là không nhiều.

Thấy cậu ấy không nói gì, tôi đành phải nói tiếp, “Cậu đã gọi cho bạn cùng phòng của anh ấy chưa?”

‘Mình không có số của anh ý. Mình thậm chí còn chẳng biết anh ta tên là gì.’

“Tên anh ấy là Eric,” tôi nói rất nhanh. Ít ra là tôi còn biết nhiều hơn cậu ấy và tôi thấy vui vì điều đó. “Vẫn là cái anh ở cùng phòng với anh ấy từ hồi ở trường học Hè. Nên mình nghĩ chúng ta nên đến đó một chuyến xem sao. Đến trường Brown ý. Bọn mình thử hỏi anh Eric và mấy người cùng ký túc xem, biết đâu họ lại có tin tức gì. Mà không biết chừng có khi anh ấy vẫn đang quanh quẩn ở ký túc xa ý chứ.”

“Ừ nghe cũng hay đấy,” Jeremiah nhìn gương và từ từ chuyển sang làn bên cạnh. “Thế cậu đã tới trường thăm anh Conrad rồi à?”

“Chưa,” tôi ngó lơ ra ngoài cửa sổ. Thật ngượng khi phải thừa nhận điều đó. “Còn cậu?”

“Mình và bố đã tới giúp anh ý chuyển đồ vào phòng.” Jeremiah ngần ngừ một lúc rồi nói thêm. “Cám ơn cậu vì đã đi với mình.”

“Không có gì,” tôi nói.

“Cô Laurel không có ý kiến gì chứ?”

À, ừ, tất nhiên rồi,” tôi nói dối. “Mình rất vui vì có thể đi cùng cậu.”

Tôi đã từng mong ngóng đếm từng ngày để được gặp lại anh Conrad, năm này qua năm khác. Tôi đã từng nóng lòng chờ đợi mùa Hè giống như bọn trẻ con chờ đợi mùa Giáng sinh. Tất cả những gì tôi ao ước chỉ có thể. Ngay cả bây giờ, ngay cả sau những gì đã xảy ra, tôi vẫn chỉ luôn nghĩ về anh.

Tôi vờ tay bật nhạc để lấp đầy bầu không khí yên lặng trong xe, giữa tôi và Jeremiah.

Rồi tôi nghĩ là tôi đã nghe thấy tiếng cậu ấy nói gì đó nên vội quay sang hỏi, “Cậu vừa nói gì à?”

“Không,” cậu ấy lắc đầu nói.

Và thế là chúng tôi lại tiếp tục im lặng lái xe đi tiếp. Trước giờ Jeremiah và tôi không bao giờ hết chuyện để nói với nhau vậy mà lúc này đây, chúng tôi không nói với nhau lấy một lời.

Phải rất lâu sau cậu ấy mới cất giọng nói, “Tuần trước mình vừa gặp lại cô Nona. Mình ghé qua nhà dưỡng lão chỗ cô ấy đang làm việc.”

Cô Nona từng là y tá chăm sóc cho cô Susannah. Tôi đã gặp cô ấy vài lần. Cô ấy rất vui tính và khỏe. Trông cô ấy gầy và thấp bé vậy thôi nhưng tôi từng chứng kiến cô ấy nhắc bổng cô Susannah lên như không có chuyện gì xảy ra. Mặc dù những ngày cuối đời, cô Susanna đúng là sọp đi hẳn, chỉ còn lại da bọc xương.

Chương 10

Khi bệnh tình của cô Susannah xấu đi, mọi người không nói cho tôi biết ngay. Từ anh Conrad, đến mẹ hay cả cô Susannah. Mọi thứ xảy ra quá nhanh.

Tôi tìm mọi cách để không phải tới gặp mặt cô lần cuối. Tôi nói với mẹ là có bài kiểm tra lượng giác cực kỳ quan trọng, chiếm $\frac{1}{4}$ tổng số điểm cuối kỳ nên không thể đi. Tôi lấy đủ các lý do để không phải đi tới đó. “Cuối tuần này con bận ôn bài rồi. Con không đi được đâu. Có khi để tuần sau đi mẹ.” tôi nói qua điện thoại, bằng cái giọng bình thường nhất có thể, cố không tỏ ra quá tuyệt vọng. “Được không ạ?”

Ngay lập tức mẹ tôi nói, “Không. Không được. Con phải tới cuối tuần này. Cô Susannah muốn gặp con.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Mẹ sáng giọng nói. “Mẹ đã mua vé tàu cho con rồi. Mai gặp lại.”

Trên chuyến tàu tới nhà cô Susannah, tôi ngồi vắt óc suy nghĩ xem sẽ nói gì khi tới gặp cô. Tôi sẽ nói với cô về chuyện môn Lượng giác khó nhằn đến thế nào, về chuyện Taylor lại thay bạn trai mới, và chuyện tôi đang có ý định tham gia tranh cử vào chức thư ký lớp. Tất nhiên đó là một lời nói dối bởi tôi không hề ham hố cái vị trí đó. Nhưng tôi biết cô Susannah sẽ rất thích nghe mấy chuyện này. Tôi sẽ kể cho cô nghe tất cả và tôi sẽ không hỏi về anh Conrad.

Mẹ tới đón tôi ở sân ga. Ngay khi vừa vào trong xe, mẹ nói, “Mẹ rất vui vì con đã tới.” Và rồi mẹ nói thêm, “Đừng lo, Conrad không có ở đây đâu.”

Tôi không trả lời mẹ, mà chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Tôi đang rất giận, một cách vô cớ, vì mẹ đã bắt tôi tới đây. Nhưng mẹ cũng chẳng buồn quan tâm tới chuyện đó. Mẹ nói tiếp, “Mẹ nói thật, tình trạng của cô Beck giờ không được tốt lắm. Vì thế con cần chuẩn bị tinh thần khi gặp cô. Cô đang rất mệt. Rất rất mệt. Nhưng cô rất háo hức khi biết sắp được gặp con.”

Ngay khi mẹ nói câu “tình trạng của cô Beck giờ không được tốt lắm”, tôi vội nhắm chặt mắt lại. Tôi ghét bản thân mình vì sợ phải gặp cô lúc này, vì không chịu tới thăm cô thường xuyên hơn. Nhưng tôi không phải là mẹ, tinh thần tôi không vững vàng được như mẹ. Nhìn cô Susanah như vậy thực sự quá sức chịu đựng đối với tôi. Mỗi lần gặp cô, tôi lại thấy cô tiêu tụy đi trông thấy. Nhìn cô như vậy khiến tôi phải đối mặt với sự thật rằng chuyện-không-ai-mong-muốn rồi sẽ xảy ra.

~*~

Lúc xe của mẹ rẽ vào trong sân, tôi thấy cô Nona đang ở ngoài sân hút thuốc. Trước đó vài tuần tôi đã gặp cô ấy, hôm cô Susannah lần đầu tiên trở về nhà. Tôi vẫn còn nhớ cái bắt tay của cô Nona rất mạnh mẽ. Lúc hai mẹ con tôi bước ra khỏi xe, cô ấy đang lau tay bằng nước khử trùng Purell và xịt hộp khử mùi Febreze lên quần áo, giống như mấy cô nàng tuổi teen vẫn thường làm mỗi khi bí mật hút thuốc lén sau lưng bố mẹ. Mặc dù cô Susannah không quan tâm tới chuyện đó; trước đây thỉnh thoảng cô vẫn hút một vài điếu nhưng giờ thì không thể nữa rồi. Bất đắc dĩ cô mới phải nhờ tới cần sa để giảm đau thôi.

“Chào buổi sáng,” cô Nona vẫy tay chào.

“Chào buổi sáng,” mẹ con tôi vẫy tay chào lại.

“Rất vui được gặp cháu,” cô Nona mỉm cười với tôi, sau đó quay sang nói với mẹ, “Susannah đã thay quần áo xong xuôi rồi, giờ đang đợi hai mẹ con chị ở dưới nhà.”

Mẹ ngồi xuống cạnh cô Nona. “Belly, con vào trước đi. Mẹ có chuyện cần nói với cô Nona một chút đã.” Và *chuyện cần nói* của mẹ ở đây thực chất là mẹ cũng cần phải làm một điều đã. Riêng về khoản này mẹ và cô Nona rất hợp nhau. Họ tỏ ra khá thân thiết.

Cô Nona là người cực kỳ sùng đạo. Một lần cô ấy rủ mẹ tôi cùng đi nhà thờ và mặc dù không phải là người sùng đạo nhưng mẹ vẫn đi. Ban đầu tôi cứ tưởng mẹ là vì phép lịch sự mà đi tôi ai dè từ sau hôm đó mẹ bắt đầu tới nhà thờ thường xuyên. Tôi chợt nhận ra rằng chuyện không phải chỉ đơn giản như vậy. Mẹ cũng đang kiếm tìm sự thanh thản trong tâm hồn.

Tôi buột miệng hỏi: “Một mình con á?” và ngay lập tức tôi thấy hối hận vì điều đó. Tôi không muốn mẹ hay cô Nona đánh giá tôi. Bởi chính tôi cũng đã đánh giá bản thân mình rồi.

“Cô đang đợi con đấy,” mẹ nhắc.

Và đúng là thế thật. Cô đang ngồi trong phòng khách, hôm nay cô không mặc bộ đồ ngủ như mọi khi, thay vào đó là một bộ quần áo nghiêm chỉnh. Cô thậm chí còn trang điểm, hai má được đánh phấn hồng, nổi bật trên nền da xanh tái của cô. Cô đã rất cố gắng sửa soạn, vì tôi. Vì không muốn làm cho tôi hoảng sợ. Thế nên, tôi đã giả vờ như không hề sợ hãi.

“Con gái yêu của cô,” cô dang tay ra chào đón tôi.

Tôi ôm chầm lấy cô, nhẹ nhàng hết sức có thể, và tôi khen cô trông có vẻ khỏe hơn nhiều so với trước. Tôi đã nói dối.

Cô nói Jeremiah phải tối muộn mới về thế nên ba mẹ con – cô cháu tha hồ chơi thoải mái với nhau, không phải ngại gì.

Một lát sau mẹ đi vào trong nhà nhưng để mặc cho hai cô cháu tôi trò chuyện. Mẹ chỉ ghé qua phòng khách chào một câu rồi đi chuẩn bị bữa trưa cho mọi người.

Ngay khi mẹ vừa đi khỏi, cô Susannah nói, “Nếu con lo sẽ phải chạm mặt Conrad thì không phải lo. Tuần này Conrad sẽ không về nhà đâu.”

Tôi nuốt nước bọt cái ực, hỏi lại, “Anh ấy kể cho cô nghe rồi ạ?”

Cô cười nhẹ và nói, “Thằng bé đó chẳng bao giờ kể cho cô nghe chuyện gì hết. Mẹ con có nói là buổi prom không được... suôn sẻ như chúng ta vẫn hy vọng. Cô rất tiếc, Belly.”

“Anh ấy chia tay với cháu.” Tôi cay đắng nói. Mặc dù chuyện khá là phức tạp. Nhưng kết cục cuối cùng vẫn là chúng tôi đã chia tay. Chúng tôi chia tay vì anh Conrad muốn như vậy. Từ xưa tới nay quyền quyết định vẫn luôn nằm trong tay anh ấy – đến với nhau hay chia tay, tất cả là ở anh ấy.

Cô Susannah nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng nói, “Con đừng ghét Conrad nhé!”

“Không đâu ạ.” Tôi nói dối. Tôi ghét anh ấy hơn bất cứ thứ gì trên đời. Tôi yêu anh ấy hơn tất cả mọi thứ trên đời. Bởi vì anh ấy là tất cả mọi thứ đối với tôi. Và tôi ghét cả điều đó.

“Connie đang phải trải qua một thời gian vô cùng khó khăn. Vì tất cả những gì đang xảy ra. Nó thực sự quá sức đối với thằng bé,” cô ngừng lại, lấy tay vuốt tóc tôi sang hai bên. Cô ôm lấy khuôn mặt tôi một lúc lâu, như thể tôi mới là người đang bị bệnh và cần phải được an ủi. “Đừng để thằng bé đẩy con ra xa. Thằng bé rất cần con. Nó yêu con nhiều lắm, con biết không.”

Tôi lắc đầu. “Không đâu ạ, anh ấy không hề yêu cháu.” Tôi còn tự nói thêm trong đầu rằng, *người duy nhất anh ấy yêu là bản thân anh ấy. Và cô.*

Cô lờ đi coi như không nghe thấy câu vừa rồi của tôi và hỏi tiếp, “Con có yêu Conrad không?” Khi ấy tôi không trả lời, cô gật đầu như thể tôi đã trả lời có. “Con có thể giúp cô làm một việc không?”

Từ từ, tôi gật đầu.

“Hãy chăm sóc cho thằng bé. Được không con?”

“Cô không cần cháu chăm sóc hộ anh ấy đâu, cô Susannah, cô sẽ vẫn ở đây và làm điều đó.” Tôi nói, cố gắng không để nhận ra nỗi tuyệt vọng trong giọng nói của mình.

Cô Susannah mỉm cười và nói, “Con luôn là con gái yêu của cô, Belly ạ.”

Sau bữa trưa, cô Susannah lên nhà nghỉ. Phải mãi tới chiều muộn cô mới thức dậy. Và khi cô thức dậy, cô gắt gỏng và nổi cáu với tất cả mọi người. Cô thậm chí còn nạt nộ cả mẹ tôi, khiến tôi sợ hãi người. Bởi cô Susannah trước nay chưa bao giờ nạt nộ bất kỳ ai. Cô Nona tìm mọi cách đưa cô trở lại giường, mới đầu cô Susannah nhất quyết không đồng ý nhưng mãi sai rồi cũng chịu xuôi theo. Trên đường quay trở lại phòng ngủ, cô khẽ quay sang nháy mắt tôi.

Jeremiah về nhà khá muộn, tầm giờ ăn tối. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy cậu ấy. Cậu ấy luôn biết cách làm cho không khí bớt ngột ngạt hơn, thoải mái hơn. Chỉ cần nhìn thấy mặt cậu ấy cũng đủ khiến tôi đỡ căng thẳng hẳn.

Jeremiah bước vào trong bếp kêu ầm lên, “Ồi có mùi gì khen khét! Á, à, ra là cô Laurel đang nấu ăn! Chào cô Laurel!”

Mẹ vớ lấy cái tạp dề ném về phía Jeremiah nhưng cậu ấy đã né kịp và bắt đầu nghịch ngợm mở hết nắp vung này đến nắp vung khác xem bữa tối có món gì.

“Jere,” tôi đang ngồi trên bếp giúp mẹ bóc tỏi.

“Cậu thế nào?” Jeremiah lập tức bước tới chỗ tôi ngồi và ôm lấy tôi. Tôi cố tìm cách nhìn vào mắt cậu ấy, xem tình hình cậu ấy như thế nào, nhưng Jeremiah không để cho tôi thấy. Cậu liên tục chạy loăng quăng khắp nơi, đùa nghịch với mẹ tôi và cô Nona.

Ở một góc độ nào đó, cậu ấy vẫn là Jeremiah nhí nhố ngày xưa, nhưng mặt khác, tôi có thể thấy rõ chuyện của cô Susannah đã khiến Jeremiah thay đổi. Nó khiến cậu ấy già dặn hơn. Từ những câu nói đùa đến những tiếng cười lạnh lớt, tất cả đều đòi hỏi cần nhiều nỗ lực hơn. Mọi

thứ không còn dễ dàng như trước.

Chương 11

Tôi có cảm giác như cả thế kỷ đã trôi qua trước khi Jeremiah lại mở miệng nói chuyện với tôi. Tôi giả vờ ngủ, còn cậu ấy đang gõ gõ ngón tay trên vô lăng. Đột nhiên cậu ấy nói, “Đây là bài hát chính trong buổi prom của mình.”

Chỉ chờ có thế, tôi lập tức mở choàng mắt ra, bật dậy hỏi, “Cậu đã dự bao nhiêu buổi prom rồi?”

“Tổng cộng á? Năm.”

“Hả? Mình không tin.” Tôi bĩu môi, mặc dù trong thâm tâm tôi tin là cậu ấy đang nói thật. Chẳng có gì lạ khi Jeremiah đã tham dự tận năm buổi prom. Cậu ấy chính là mẫu con trai là đứa con gái nào cũng mong muốn được đi dự prom cùng. Cậu ấy rất biết cách lấy lòng người khác, khiến cho họ cảm giác mình giống như nữ hoàng của buổi prom vậy, ngay cả khi họ chẳng là ai hết.

“Năm đầu tiên vào trung học, mình đi dự hai buổi cả thầy. Một buổi ở trường mình và một buổi ở trường của Flora Martinez. Còn năm nay, mình đã tới buổi prom của khóa mình, và hai buổi nữa. Ở trường của Sophia Franklin và...”

“Mình hiểu rồi. Cậu được rất nhiều người yêu thích, được chưa?” Tôi nhòai người ra phía trước, nghịch nghịch cái điều khiển điều hòa.

“Mình đã phải mua hẳn một bộ tux bởi vì thà mua còn rẻ hơn nhiều so với việc cứ đi thuê đi thuê lại hết lần này đến lần khác.” Jeremiah, mắt vẫn nhìn thẳng ra phía trước, điềm nhiên nói tiếp. Một điều mà tôi không bao giờ ngờ tới. “Bộ váy hôm đó của cậu đẹp thật đấy. Mình rất thích cậu mặc cái váy ý.”

Tôi giương mắt nhìn Jeremiah trân trối. Không lẽ anh Conrad cho cậu ấy xem ảnh của hai đứa bọn tôi? Không biết anh ấy đã kể cho cậu ấy biết những chuyện gì rồi? “Sao cậu biết?”

“Mẹ mình đã đóng khung một trong mấy bức ảnh đó.”

Tôi không hề nghĩ Jeremiah sẽ nhắc tới cô Susannah trong câu chuyện của mình. Tôi còn tưởng prom là chủ đề an toàn rồi cơ đấy. Tôi nói, “Nghe nói cậu được bầu là Prom King tại buổi prom vừa rồi đúng không?”

“Ờ.”

“Hôm đó chắc phải vui lắm nhỉ.”

“Ờ, cũng khá vui.”

Đáng ra tôi nên đi cùng Jeremiah mới phải. Nếu là Jeremiah, có lẽ mọi chuyện đã khác. Cậu ấy có lẽ đã là trung tâm của sân khấu ngày hôm đó, với đủ các điệu nhảy độc đáo và ngốc nghếch do cậu ấy tự chế ra mỗi khi bọn tôi ngồi xem kênh MTV. Cậu ấy có lẽ đã nhớ ra rằng hoa cúc là loài hoa yêu thích nhất của tôi và vui vẻ kết bạn với Davis, bạn trai của Taylor. Và tất cả các cô gái khác trong khán phòng sẽ phải ngoái đầu nhìn về phía bọn tôi lòng đầy ghen tị, thầm ước ao cái vị trí bên cạnh Jeremiah của tôi.

Chương 12

Ngay từ ban đầu tôi đã biết trước sẽ không dễ dàng gì thuyết phục anh Conrad đi cùng mình. Anh ấy không phải là kiểu người thích prom này nọ. Nhưng vấn đề là tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn anh đi cùng tôi, làm bạn nhảy của tôi ngày hôm đó. Đã bảy tháng kể từ sau nụ hôn đầu tiên giữa tôi và anh. Hai tháng kể từ lần cuối cùng tôi gặp anh. Và một tuần kể từ lần cuối cùng anh gọi cho tôi.

Trở thành bạn nhảy của ai đó tại buổi prom chính là một cách để xác định rõ ràng mối quan hệ giữa hai người. Suốt một thời gian dài tôi đã vẽ ra biết bao viễn cảnh về một buổi prom đáng nhớ của mình. Từ cái cách anh nhìn tôi cho tới khúc nhạc chúng tôi sẽ nhảy, cách anh đặt tay nhẹ sau lưng tôi, nơi chúng tôi sẽ ăn món khoai tây chiên phô mát sau đó và cuối cùng là khi chúng tôi cùng nhau ngồi trên nắp capo, ngắm Mặt Trời mọc. Tôi đã hình dung và chuẩn bị sẵn sàng cho tất cả những điều đó xảy ra.

Tối hôm đó, khi tôi gọi cho anh, anh có vẻ đang bận. Nhưng tôi vẫn hỏi anh, “Anh có kế hoạch gì vào tuần đầu tháng Tư không?” Giọng tôi run run ở từ “tháng Tư”. Tôi nín thở chờ đợi câu trả lời của anh. Tận sâu thẳm trong tim tôi rất hy vọng rằng anh sẽ nói không.

Anh hỏi lại đầy cảnh giác, “Tại sao?”

“Hôm đó là buổi prom của em.”

Anh thở dài cái thượt, “Belly, anh ghét mấy trò nhảy nhót lắm.”

“Em biết. Nhưng đây là buổi prom của em mà. Em thực sự rất muốn đi, và em muốn anh đi cùng em.” Tại sao anh ấy luôn thích làm cho mọi chuyện khó khăn lên thế nhỉ?

“Giờ anh đã là sinh viên đại học rồi,” anh nhắc lại cho tôi nhớ, “Đến buổi prom của anh anh

còn chẳng đến nữa là.”

Rất nhẹ nhàng, tôi từ tốn thuyết phục anh, “Thì vậy nên anh càng cần tới buổi prom của em.”

“Em không thể tự đi với đám bạn của em à?”

Tôi im lặng.

“Anh xin lỗi, nhưng anh thực sự không muốn đi chút nào. Hơn nữa anh sắp thi rồi, nếu phải lái xe suốt cả quãng đường dài như thế chỉ trong một đêm thì mệt lắm.”

Đến một điều duy nhất khiến cho tôi hạnh phúc anh cũng không thể làm được. Anh cảm thấy không thoải mái ư? Được thôi. “Thôi không sao,” tôi nói, “Còn ối người em có thể đi cùng. Chẳng có vấn đề gì.”

Tôi có thể cảm nhận được sự áy náy và khó nghĩ ở phía đầu dây bên kia. “Thôi, để anh đi với em,” cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ, anh nói.

“Anh không phải bận tâm tới chuyện này nữa,” tôi nói, “Cory Wheeler cũng đã ngỏ lời mời em rồi. Em có thể nói với cậu ấy là em đã thay đổi quyết định.”

“Cory Wheeler là thằng quái nào thế?”

Tôi mỉm cười. Tôi đã nắm được thóp của anh. Hay chí ít đó là điều tôi nghĩ. Tôi nói, “Cory Wheeler. Cậu ấy chơi bóng đá cùng anh Steven. Cậu ấy nhảy cũng giỏi nữa. Và cậu ấy cao hơn cả anh.”

Nhưng câu trả lời sau đó của anh Conrad thật không khác gì một gáo nước lạnh hắt vào mặt tôi, “Thế thì em sẽ có thể đi giày cao gót rồi.”

“Tất nhiên.”

Tôi cúp máy cái rụp. Không lẽ việc tôi rủ anh tới buổi prom cùng mình là quá nhiều? Và tôi đã nói dối về Cory Wheeler, cậu ấy chưa hề rủ tôi. Nhưng tôi biết cậu ấy sẽ làm như thế nếu tôi chịu để cho cậu ấy tới gần.

Trùm chăn trên giường, tôi nằm khóc rấm rứt một lúc lâu. Tôi đã hình dung ra một buổi prom cực kỳ hoàn hảo trong đầu, với anh Conrad mặc vét và tôi trong bộ váy màu tím mẹ mua tặng hai mùa Hè trước, sau khi tôi đã gần như phải quỳ xuống cầu xin mẹ. Vả lại, anh chưa bao giờ thấy tôi mặc váy hay đi giày cao gót bao giờ. Vì vậy tôi đã cực kỳ mong đợi vào buổi prom này.

Sau đó anh đã gọi cho tôi nhưng tôi không nghe mà để kệ cho nó vào hộp thư thoại. Anh nói, “Này. Anh xin lỗi vì chuyện lúc nãy. Đừng đi với Cory Wheeler hay bất kỳ ai. Anh sẽ tới. Em vẫn có thể đi đôi giày cao gót mà em thích.”

Tôi bật đi bật lại đoạn tin đó không dưới ba chục lần. Mặc dù vật tôi vẫn không tài nào nghe ra nổi thực chất anh ấy đang muốn nói cái gì – anh ấy không muốn tôi đi với ai khác, nhưng đồng thời lại không muốn đi cùng tôi.

Tối hôm đó tôi mặc chiếc váy màu tím. Mẹ đã rất hài lòng khi thấy sự lựa chọn của tôi. Ngoài ra tôi còn đeo sợi dây chuyền ngọc trai mà cô Susannah đã tặng tôi hôm sinh nhật lần thứ 16 và tôi biết cô cũng sẽ rất vui khi biết được điều này. Taylor và mấy bạn khác đều tới salon sang sịn để làm tóc nhưng tôi quyết định tự làm ở nhà với sự hỗ trợ của mẹ. Lần cuối cùng mẹ làm tóc cho tôi là năm lớp Hai, khi tôi vẫn còn tết tóc đi học. Công nhận, mẹ dùng cái máy uốn tóc giỏi thật nhưng... mẹ mà, có cái gì mà mẹ không biết làm đâu.

Ngay khi nghe thấy tiếng xe của anh rẽ vào trong sân, tôi chạy bổ ra chỗ cửa sổ và dòm xuống. Anh trông thật hoàn hảo trong bộ vét đen tôi chưa nhìn thấy bao giờ.

Tôi phi thật nhanh xuống cầu thang và mở toang cửa ra trước cả khi anh kịp nhấn chuông. Miệng tôi không tài nào ngậm lại được, cứ toe toét nhìn anh cười rạng rỡ. Tôi còn đang tính choàng tay ôm chầm lấy anh thì đột nhiên anh nói, “Em trông xinh lắm.”

“Cám ơn anh.” tôi vội thu hai tay lại sau lưng. “Anh cũng thế.”

Ở trong nhà, chúng tôi đã chụp không dưới 100 kiểu ảnh là ít. Cô Susannah nói cô muốn có bằng chứng qua ảnh với anh Conrad trong bộ vét lịch lãm và tôi thướt tha trong chiếc váy tím điệu đà. Vừa chụp hình mẹ vừa gọi điện cho cô Susannah để cô nói chuyện với hai đứa bọn tôi. Mẹ đưa điện thoại cho anh Conrad trước và không hiểu cô đã nói gì với anh, mà anh lại gật đầu nói, “Con hứa.” Tôi tự hỏi không biết anh đang hứa với cô điều gì.

Tôi mông lung nghĩ không hiểu sau này tôi và Taylor có được như mẹ vào cô Susannah – trò chuyện rôm rả qua điện thoại trong khi tất bật chuẩn bị cho đám trẻ hai nhà đi dự prom ở trường. Tình bạn của mẹ và cô Susannah đã vượt qua cả thời gian, những đứa con và những ông chồng. Tôi tự hỏi liệu tình bạn của Taylor và tôi có được xây dựng trên một nền móng tương tự hay không – một tình bạn không gì có thể lay chuyển được, luôn tồn tại mãi với thời gian. Thú thực là tôi nghi ngờ điều đó. Thứ tình bạn đẹp như của mẹ và cô Susannah có lẽ đời người sẽ chỉ có một mà thôi.

Cô Susannah nói với tôi. “Con có uốn tóc thành sóng tự nhiên như cô cháu ta đã bàn

không?”

“Có ạ.”

“Conrad có khen con đẹp không?”

“Có ạ,” tôi nói, mặc dù anh ấy không hẳn đã nói từ đẹp.

“Tối nay sẽ là một tối hoàn hảo,” cô hứa với tôi.

Mẹ tôi bắt hai đứa đứng trên bậc cầu thang thứ nhất, kế bên cái lò sưởi. Anh Steven cũng đang có mặt ở đó cùng bạn nhảy của mình là chị Claire Cho. Cả hai cứ cười ngật cười nghèo suốt cả buổi, và khi tới lượt họ chụp hình, anh Steven đứng phía sau vòng tay ôm lấy eo chị Claire, trong khi chị ấy ngả người dựa vào anh. Trông họ thật tự nhiên và thoải mái. Còn trong bức ảnh của tôi và anh Conrad, anh đứng trơ như khúc gỗ bên cạnh tôi, một tay khoác lên vai tôi.

“Không có chuyện gì chứ anh?” Tôi thì thào hỏi.

“Ờ,” anh quay sang mỉm cười với tôi, nhưng tôi không tin. Chắc chắn có cái gì đó đã thay đổi. Chỉ là tôi chưa biết được đó là chuyện gì.

Tôi đưa cho anh một bông hoa lan để cài lên ve áo. Anh đã quên không mang theo vòng hoa đeo tay cho tôi. Anh nói anh bỏ quên trong tủ lạnh ở ký túc. Tôi không buồn cũng chẳng giận. Tôi chỉ ngượng thôi. Suốt thời gian qua tôi quả là đã làm quá lên về mối quan hệ giữa anh và tôi, cứ y y tìn rằng chúng tôi gần như đã là một cặp. Nhưng rồi tôi đã phải van nài anh đi dự prom cùng mình và anh thậm chí còn chẳng nhớ mang theo hoa tặng tôi.

Có thể thấy rõ sự áy náy trong mắt anh Conrad khi anh nhận ra đã quên không mang hoa cho tôi, lúc anh Steven đi vào trong tủ lạnh lấy vòng hoa đeo tay tặng chị Claire – một chiếc vòng tay được kết bằng những bông hồng nhỏ li ti rất hợp với bộ váy chị Claire đang mặc. Ngoài ra anh ấy còn chuẩn bị thêm một bó hoa hồng to tặng riêng cho chị ý.

Chị Claire rút ra một bông hồng đưa cho tôi, “Đây, lấy bông hoa này làm hoa cài áo cũng được mà.”

Tôi mỉm cười với chị Claire, tỏ lòng biết ơn. “Thôi không cần đâu ạ. Em cũng không muốn tự dưng có một lỗ trên váy.” Tôi nói. Một lý do rất vô duyên! Rõ ràng là chị ấy không hề tin nhưng vẫn đành giả vờ như không biết.

“Hay là gài lên tóc cho em nhé? Chị nghĩ sẽ rất hợp với em đấy.”

“Vâng, thế cũng được,” tôi gật đầu đồng ý. Chị Claire Cho thật dễ thương. Tôi hy vọng chị ấy và anh Steven sẽ không bao giờ chia tay. Tôi rất muốn hai người họ gắn bó với nhau mãi mãi.

Sau vụ hoa hoét ấy, anh Conrad càng trở nên căng thẳng hơn. Trên đường ra xe, anh nắm

lấy cổ tay tôi, nói rất khẽ, “Anh xin lỗi đã để quên hoa của em. Đáng ra anh nên nhớ mới phải.”

Tôi nuốt nước bọt, và mỉm cười hỏi anh, “Đó là loại hoa gì?”

“Một bông hoa lan trắng,” anh nói, “Mẹ anh đã đích thân đi chọn.”

“Trong buổi prom cuối cấp của em, anh sẽ phải bù lại cho em gấp đôi đấy nhé,” tôi nói, “Em sẽ đeo mỗi tay một bông.”

Tôi vừa nói vừa nhìn vào mắt anh, lòng thầm tự hỏi: Liệu năm tới chúng tôi có còn ở bên nhau nữa không?

Nét anh vẫn không hề thay đổi. Anh nắm lấy tay tôi và nói, “Em muốn gì cũng được, Belly.”

Trong xe, anh Steven liếc nhìn chúng tôi trong gương, vừa cười vừa lắc đầu nói, “Thật không ngờ có ngày mình lại đi hẹn hò đôi cùng cậu và em gái mình như thế này cơ đấy.”

Anh Conrad im lặng, không nói gì.

Tôi có thể cảm nhận được buổi tối hôm ấy, mọi chuyện sẽ không hề êm ả.

~*~

Buổi prom hôm đó là sự kết hợp của khóa đầu và khóa cuối. Đây là truyền thống của trường chúng tôi từ xưa. Tôi thấy như thế cũng hay, bởi mọi người sẽ có thể đi dự prom hai lần. Các anh chị khóa cuối luôn là người được quyền bỏ phiếu lựa chọn chủ đề cho buổi prom. Và chủ đề của năm nay là “Hollywood xưa”, tổ chức ở CLB Water với thảm đỏ và “paparazzi” như đúng rồi.

Ủy ban tổ chức prom sẽ đứng ra chuẩn bị tất cả mọi thứ, từ hậu trường tới sân khấu chính và nó tiêu tốn của họ một khoản tiền không hề nhỏ; chính vì vậy họ đã phải đi gây quỹ suốt cả mùa Xuân cho buổi prom này. Trên tường CLB dán đầy những tấm poster phim cũ và một tấm bảng lớn với dòng chữ “Hollywood” được trưng đèn sáng lấp lánh. Sàn nhảy được trang trí giống như một phim trường, với các giá đặt máy quay và đèn chiếu giả trông như thật, bên cạnh là chiếc ghế dành cho đạo diễn.

Chúng tôi ngồi xuống cùng bàn với Taylor và Davis. Cậu ấy và Davis giờ cao ngang nhau sau khi đi thêm đôi giày 12 phân cao ngất ngưỡng.

Anh Conrad ôm Taylor chào hỏi theo đúng phép lịch sự, thế thôi. Anh ấy thậm chí chẳng buồn bắt chuyện với Taylor hay Davis lấy một lần, chỉ ngồi đó loay hoay với cái cốc trên tay, không nói với ai tiếng nào. Không lẽ anh Conrad quả thực đã quá *già* để tới những chỗ trẻ con như thế này?

Đột nhiên tôi nhìn thấy Cory Wheeler trên sàn nhảy, đám đông vây quanh lấy cậu ấy, trong đó có cả anh Steven và chị Claire. Cậu ấy đang nhảy break dance.

Tôi nghiêng người sát về phía anh Conrad và thì thầm nói, “Kia là Cory.”

“Cory là ai?” Anh hỏi.

Sao anh có thể hỏi được tôi câu đó? Không thể tin được là anh không nhớ gì hết. Tôi nhìn anh trần trối trong một giây, sau đó quay trở lại chỗ của mình và nói, “Không là ai cả.”

Chúng tôi cứ ngồi như thế thêm vài phút nữa, trước khi Taylor nắm lấy tay tôi rủ đi toa-lét. Ơn Chúa, vì cậu ấy đã kéo tôi ra khỏi đó.

Trong toa-lét, vừa thoa lại son bóng, Taylor vừa thì thào với tôi, “Davis và mình sẽ tới phòng ký túc của anh cậu ấy sau buổi prom.”

“Để làm gì?” Tôi loay hoay tìm thỏi son bóng của mình trong túi xách.

Taylor chìa cho tôi mượn thỏi son của cậu ấy. “Thì để có chút *riêng tư* chứ còn sao nữa.” Cô nàng mở to mắt ra nhìn tôi, nhấn mạnh hai chữ *riêng tư*.

“Đến thế rồi cơ à? Mình không biết là cậu thích Davis đến thế đâu đấy.”

“Bởi cậu quá bận rộn với anh Conrad của cậu chứ sao. Nhưng mà này, anh ấy trông đúng là hot thật đấy nhưng sao tính tình nhạt nhẽo thế? Hai người cãi nhau đấy à?”

“Không hề...” tôi không dám nhìn vào mặt Taylor, đành giả vờ tập trung tô lại son.

“Belly, đừng có để anh ấy làm ảnh hưởng tới tâm trạng của cậu,” Taylor sửa sang lại tóc, uốn éo ngắm mình trong gương một lúc rồi nói tiếp, “Hôm nay là buổi prom của cậu cơ mà. Anh ấy là bạn trai của cậu đúng không? Ít nhất cũng bắt anh ấy nhảy một bản với cậu.”

Khi chúng tôi quay trở lại bàn, anh Conrad và Davis đang thảo luận với nhau về Giải Vô địch Bóng rổ Sinh viên Toàn quốc NCAA và tôi bỗng thấy nhẹ lòng hơn một chút. Davis là fan của đội trường Đại học Connecticut trong khi anh Conrad lại hâm mộ đội của trường Đại học Bắc Carolina. Bạn thân nhất của chú Fisher từng là ngôi sao của đội bóng này nên ngay từ bé anh Conrad và Jeremiah đã là fan trung thành của họ. Anh Conrad có thể nói về đội bóng rổ Carolina cả ngày không biết chán.

Nhạc chuyển sang một điệu van chậm và Taylor kéo tay Davis ra sàn nhảy. Tôi ngồi nhìn họ nhảy, đầu Taylor tựa vào vai Davis, còn tay Davis vòng qua ôm lấy hông Taylor. Tôi dám chắc, sau đêm nay mối quan hệ của họ sẽ tiến thêm một bước, và chuyển sang một trang mới.

“Em có khát không?” Anh Conrad hỏi tôi.

“Không,” tôi nói. “Anh có muốn ra nhảy không?”

Anh ngập ngừng hỏi lại, “Có nhất thiết phải thế không?”

Tôi cố gắng mỉm cười thuyết phục anh, “Đi mà, chính anh là người đã dạy em nhảy van còn gì.”

Anh Conrad đứng dậy, chìa tay ra mời tôi, “Thế thì cùng ra nhảy nào.”

Tôi nắm lấy tay anh và cùng anh tiến ra chỗ mọi người đang dập dìu ôm nhau theo điệu nhạc. Thật may họ bật nhạc rất to nên anh không nghe thấy tiếng tim tôi đang đập thình thịch trong lồng ngực.

“Em rất vui vì anh đã tới,” tôi ngược mắt lên nhìn anh.

“Cái gì cơ?” Anh hỏi lại.

Tôi nói to hơn, “Em nói, em rất vui vì anh đã tới.”

“Anh cũng thế,” anh trả lời; nhưng tôi không rõ thực tâm anh có nghĩ như vậy không nữa.

Mặc dù anh đang đứng trước mặt tôi, hai tay anh đang ôm lấy eo tôi, hai tay tôi đang ôm lấy cổ anh, nhưng chưa bao giờ tôi lại thấy chúng tôi cách xa nhau tới như vậy.

Sau bản nhạc, chúng tôi quay trở lại bàn. Anh nói, “Em có muốn đi đâu đó không?”

“Chương trình hậu-prom phải sau nửa đêm mới bắt đầu cơ,” tôi mân mê cái vòng ngọc trai trên cổ, không dám nhìn vào mắt anh Conrad.

“Không, ý anh là chỉ anh và em thôi. Đi đâu đó để chúng ta nói chuyện riêng với nhau.”

Đột nhiên tôi bỗng cảm thấy xây xẩm mặt mày. Nếu anh Conrad muốn đi đâu đó, nơi chỉ có mình tôi và anh, nơi chúng tôi có thể nói chuyện riêng, chứng tỏ anh ấy muốn chia tay với tôi. Linh cảm của tôi đã đúng.

“Thôi đừng đi đâu cả, cứ ở đây thêm một lát nữa đã.” Tôi nói, cố gắng không tỏ ra quá tuyệt vọng.

“Cũng được.” Anh gật đầu.

Và thế là chúng tôi ngồi đó, nhìn mọi người xung quanh nhảy nhót tưng bừng, mặt ai nấy cũng hớn hở, hạnh phúc. Tôi gỡ bông hoa xuống khỏi tóc và cất vào trong túi.

Sau một hồi im lặng, tôi nói, “Có phải mẹ anh bắt anh phải tới không?” Trái tim tôi nhói đau khi hỏi anh câu đó, nhưng tôi cần phải biết.

“Không,” anh nói. Có điều, anh đã không trả lời ngay sau câu hỏi của tôi.

~*~

Ở bãi đỗ xe, trời bắt đầu lất phất mưa. Mái tóc tôi mất cả buổi chiều tỉ mỉ uốn quăn, giờ đã

đuổi thẳng đờ như cũ. “Đầu anh đau như búa bổ,” anh Conrad nói, lúc tôi và anh đang đi ra xe.

Tôi dừng lại. “Hay anh đợi em quay vào trong hỏi xem có ai có viên aspirin nào không nhé?”

“Thôi, không cần đâu. Mà có khi anh về thẳng trường thôi. Thứ Hai anh có bài kiểm tra rồi. Sẽ không sao nếu anh không cùng em tham dự buổi hậu-prom chứ? Anh vẫn có thể đưa em tới đó.” Anh không dám nhìn vào mắt tôi khi nói ra những lời đó.

“Em tưởng anh sẽ ở lại tối nay?”

Anh Conrad lóng ngóng xoay xoay cái chìa khóa trên tay, lí nhí trả lời, “Anh biết, nhưng giờ nghĩ lại có lẽ anh nên về...” Giọng anh nhỏ dần.

“Nhưng em không muốn anh về,” tôi phụng phịu. Và tôi ghét cái cách tôi nói giống như đang van nài anh ở lại vậy.

“Anh xin lỗi.”

Chúng tôi cứ đứng như vậy trong bãi đỗ xe, tất cả những gì tôi có thể nghĩ lúc đó là Giờ mà mình vào trong xe, mọi thứ sẽ kết thúc. Sau khi đưa mình tới điểm hẹn với mọi người, anh ấy sẽ lái xe quay trở lại trường và không bao giờ trở lại. Và đó là dấu hiệu chấm hết cho câu chuyện của hai chúng tôi!

“Chuyện gì đã xảy ra thế anh?” Tôi hỏi, một nỗi lo sợ không tên dâng trào trong lồng ngực. “Em đã làm gì sai à?”

Anh quay đầu nhìn ra chỗ khác. “Không. Không phải tại em. Chuyện này không liên quan gì đến em hết”.

Tôi chớp lấy tay anh, và tôi nhận thấy một thoáng do dự trong mắt anh. “Làm ơn nói với em đi. Cho em biết chuyện gì đang xảy ra thế?”

Anh Conrad không nói thêm một lời nào. Có lẽ anh ấy đang thầm ước gì có thể nhảy lên xe và lái đi thật xa. Khỏi tôi. Tôi chỉ muốn đấm cho anh ấy một phát vào mặt.

Cuối cùng tôi quyết định nói trước “OK, được rồi. Nếu anh không muốn nói ra câu đó trước, thì để em.”

“Nếu anh không nói cái gì?”

“Rằng chuyện giữa hai chúng ta đã kết thúc. Rằng cho dù mối quan hệ giữa hai chúng ta đã từng là gì đi chăng nữa thì giờ tất cả đã kết thúc. Đó là điều anh muốn nói đúng không?” Tôi đưa tay gạt chỗ nước mắt nước mũi đang hòa lẫn với nước mưa chảy ròng ròng trên mặt.

Anh ngập ngừng. Tôi có thể nhận thấy rõ điều đó, anh đang ngập ngừng nghĩ xem cần phải

nói gì cho đúng. “Belly...”

“Đừng,” tôi lùi lại khỏi anh. “Xin anh, đừng! Đừng nói thêm bất cứ lời nào nữa.”

“Khoan đã,” anh nói. “Đừng để chuyện của chúng ta thành ra như vậy.”

“Chính anh là người khiến chuyện thành ra như vậy.” Tôi nói, quay đầu bỏ đi. Nếu biết trước có lẽ tôi đã không đi đôi giày cao gót ngu ngốc này.

“Khoan đã!” Anh gào ầm lên.

Tôi không quay đầu lại, thay vào đó, tôi cố gắng bước đi thật nhanh. Và rồi tôi nghe thấy tiếng anh dấn tay lên nắp capo xe. Xém chút nữa tôi đã dừng lại.

Có lẽ tôi đã dừng lại nếu anh đuổi theo tôi. Nhưng anh đã không làm như vậy. Anh quay vào trong xe và bỏ đi, giống như anh đã nói.

~*~

Sáng hôm sau, anh Steven vào phòng, và ngồi ghé xuống bàn học của tôi. Anh ấy vừa về đến nhà. Anh ấy vẫn đang mặc bộ tux ngày hôm qua. “Em vẫn đang ngủ mà.” Tôi kéo chăn, quay lưng lại phía anh.

“Không hề,” anh ngừng lại một lúc rồi nói tiếp, “Conrad không đáng đâu, ok?”

Tôi biết để anh Steven nói ra một câu như thế về cậu bạn thân của mình thật không hề dễ dàng chút nào. Anh Steven vốn là fan số 1 của Conrad, xưa nay luôn là vậy. Vì thế tôi rất biết ơn khi anh đứng về phía tôi trong chuyện lần này. Sau khi anh Steven rời khỏi phòng, tôi không ngừng nhắc đi nhắc lại với bản thân, *Anh ấy không đáng!*

Lúc tôi xuống nhà ăn trưa sau đó, mẹ hỏi, “Con không sao chứ?”

Tôi ngồi xuống ghế, áp má xuống cái bàn nhẵn nhụi mát lạnh và ngược mắt lên nhìn mẹ, “Con đoán anh Steven mách lẻo với mẹ rồi đúng không?”

Thận trọng, mẹ trả lời, “Cũng không hẳn. Mẹ chỉ hỏi anh con tại sao Conrad không ngủ lại một đêm như đã định thôi.”

“Bọn con chia tay rồi.” Tôi nói. Thật nực cười, bởi nếu nói rằng chúng tôi đã chia tay tức là ở một thời điểm nào đó chúng tôi đã từng ở bên nhau. Từng là một cặp đôi thực sự.

Mẹ ngồi xuống cái ghế đối diện, thở dài nói. “Mẹ vẫn luôn lo sợ rằng chuyện này rồi sẽ xảy ra.”

“Ý mẹ là sao?”

“Ý mẹ là chuyện còn phức tạp hơn là chỉ có con và Conrad. Giữa hai đứa còn có rất nhiều

người liên quan.”

Tôi chỉ muốn hét thật to rằng mẹ thật thiếu nhạy cảm và tàn nhẫn, không lẽ mẹ không nhận thấy rằng trái tim tôi đang thoi thóp đây sao? Nhưng khi tôi nhìn thấy ánh mắt mẹ nhìn tôi, tôi đã kìm lại được. Mẹ nói đúng. Còn nhiều thứ quan trọng cần quan tâm hơn là trái tim ngu ngốc của tôi. Như cô Susannah chẳng hạn. Cô ấy sẽ vô cùng thất vọng cho mà xem. Tôi rất ghét khi phải làm cô thất vọng.

“Con không phải lo lắng về cô Beck.” Mẹ nhẹ nhàng nói. “Mẹ sẽ nói cho cô ấy biết. Con muốn mẹ làm cho cái gì đó ăn không?”

“Vâng.”

Sau đó, khi chỉ có một mình trong phòng, tôi tự nhủ với bản thân: Có lẽ mọi chuyện như thế này thì tốt hơn. Anh ấy vốn đã muốn kết thúc mọi chuyện với tôi, vì thế tốt hơn hết có lẽ tôi nên là người nói trước. Nếu anh ấy chủ động gọi điện lại cho tôi, đề nghị quay lại với tôi, nếu anh ấy xuất hiện trước cửa nhà tôi với một bó hoa hay thậm chí là một chiếc radio trên vai, phát bài hát yêu thích của hai đứa – khoan, bọn tôi có bài hát của riêng mình không nhỉ? Tôi không biết nữa, nhưng nếu anh ấy có bất cứ một động thái nào, dù là nhỏ nhất, có lẽ tôi đã đồng ý quay lại với anh, một cách vui vẻ. Nhưng anh Conrad không hề gọi cho tôi lấy một lần.

Khi tôi biết tin tình trạng của cô Susannah xấu đi, và sẽ khó lòng qua khỏi, tôi đã gọi cho anh, một lần. Nhưng anh ấy không bắt máy và tôi cũng không để lại tin nhắn. Nếu anh nhắc máy, nếu anh ấy gọi lại cho tôi, tôi cũng không biết mình sẽ nói gì nữa.

Và chuyện giữa hai chúng tôi đã kết thúc như vậy.

Chương 13

JEREMIAH

Khi mẹ tôi phát hiện ra chuyện anh Conrad sẽ cùng Belly tới buổi prom, mẹ đã vô cùng phấn khích. Không, phải nói là mẹ cực kỳ hạnh phúc mới chính xác. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng hai người bọn họ cưới nhau đến nơi rồi không biết chừng. Lâu lắm rồi tôi mới thấy mẹ vui đến như vậy, và một phần trong tôi cảm thấy vui mừng khi thấy anh có thể mang lại điều đó cho mẹ. Nhưng phần còn lại trong tôi đang sôi sục một nỗi ghen tuông khó tả. Mẹ liên tục gọi tới trường anh Conrad, nhắc anh từng thứ cần làm chuẩn bị cho buổi prom sắp tới với Belly, nhất là vụ đi thuê vest. Ban đầu mẹ nói anh ấy có thể mượn bộ tux của tôi, nhưng tôi đã từ chối, với lý do không vừa. Cũng may, mẹ đã không nhắc lại chuyện đó một lần nào nữa. Ơn Chúa! Bởi tối hôm đó tôi cũng có hẹn đi dự prom với một cô nàng ở trường Collegiate, nên

không thể cho anh Conrad mượn bộ đồ của mình được. Và kể cả nếu tôi không cần dùng tới nó, tôi cũng vẫn không muốn cho anh ấy mượn một tẹo nào.

Mẹ bắt anh phải hứa sẽ đối xử thật tốt với Belly, như một người đàn ông thực thụ. Mẹ nói, “Hãy biến buổi tối hôm nay thành một tối cô bé không bao giờ có thể quên.”

Khi tôi về nhà vào buổi chiều hôm sau, sau buổi prom, tôi đã thấy xe của anh Conrad đậu trong sân từ lúc nào. Tôi còn cứ tưởng anh ấy sẽ ngủ lại nhà cô Laurel một tối rồi đi thẳng về trường cơ đấy. Tôi ghé qua phòng anh, nhưng anh ấy đang ngủ và chẳng bao lâu tôi cũng lần quay ra ngủ lúc nào không biết.

Tối hôm đó chúng tôi gọi đồ Trung Quốc, vì mẹ nói tự dung mẹ thêm ăn nhưng khi người ta mang đồ tới, mẹ không đụng đũa tới một lần.

Ba mẹ con ngồi ăn trong phòng khách, trên ghế sofa – điều chưa bao giờ xảy ra trước khi mẹ ốm. “Sao, sao?” Mẹ hớn hở nhìn anh Conrad đầy chờ đợi. Suốt cả ngày hôm nay giờ tôi mới thấy mẹ tỏ ra có chút phấn chấn như vậy.

Anh Conrad tọng nguyên cả miếng nem cuốn vào miệng, như thế sắp chết đói tới nơi rồi. Chưa hết, anh ấy còn mang theo cả tá quần áo bẩn về nhà, không lẽ anh ấy muốn nhờ mẹ giặt hộ? “Sao cái gì ạ?” Anh hỏi.

“Thì về vụ prom chứ sao nữa? Mẹ đã đợi con cả ngày nay rồi. Mẹ muốn biết chi tiết tất cả mọi chuyện!”

“À, chuyện đó,” anh ngượng ngùng nói. Tôi biết anh ấy không hề muốn nói về chuyện này. Bởi tôi dám chắc anh ấy đã làm gì đó phá hỏng mọi chuyện.

“À, chuyện đó,” mẹ chọc anh. “Con chỉ nói được mỗi thế thôi sao? Đi mà, Connie, kể cho mẹ nghe xem nào. Trông cô bé mặc váy như thế nào? Hai đứa có nhảy với nhau không? Mẹ muốn nghe chi tiết từng chuyện một. Mẹ vẫn đang chờ cô Laurel email cho mẹ mấy bức ảnh đây.”

“Buổi prom cũng ok ạ.” Anh Conrad nói.

“Thế thôi à?” Tôi hỏi. Tôi rất khó chịu với anh tối hôm đó, về tất cả mọi điều. Anh được đi cùng với Belly tới buổi prom của cậu ấy, vậy mà anh ấy cứ làm như bị ai đó ép buộc vậy. Nếu là tôi, có lẽ tôi đã biết nên làm sao cho đúng.

Anh Conrad lờ đi như không nghe thấy câu hỏi của tôi. “Em ấy trông rất xinh. Em ấy đã mặc chiếc váy màu tím.”

Mẹ gật đầu, mỉm cười, “Mẹ biết là chiếc váy nào rồi. Vòng hoa đeo tay thì sao?”

Anh đứng dậy khỏi ghế. “Đẹp lắm ạ.”

“Thế hoa của con cài trên áo hay đeo ở cổ tay?”

“Cài trên áo ạ.”

“Hai đứa có nhảy không?”

“Có ạ, rất nhiều.” Anh nói. “Bọn con nhảy gần như tất cả các bài hát.”

“Chủ đề của buổi prom là gì thế?”

“Con cũng chẳng nhớ nữa.” Anh nói, nhưng khi thấy mẹ có vẻ thất vọng, anh nói thêm. “Ừm... Con nghĩ chủ đề là Một-Đêm-Ở-Châu-Âu. Bởi vì con thấy có một cái tháp Eiffel to dùng chằng đầy đèn Giáng sinh trên đó và một cây cầu London đủ chắc để mọi người có thể đi qua. À, và cả một cái Tháp Nghiêng Pisa nữa ạ.”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh Conrad. Một-Đêm-Ở-Châu-Âu là chủ đề của buổi prom trường chúng tôi hồi năm ngoái; tôi biết chuyện này bởi tôi đã có mặt tại buổi prom hôm đó.

Nhưng xem ra mẹ tôi không hề nhớ, bởi mẹ đã lập tức vui vẻ trở lại, hồ hởi nói, “Ôi, nghe tuyệt thế. Giá mà mẹ có thể đến nhà cô Laurel cùng cô chuẩn bị cho Belly. Tối nay mẹ phải gọi giục cô Laurel gửi ảnh cho mẹ ngay mới được. Con nghĩ lúc nào thì thợ ảnh của trường sẽ gửi ảnh cho Belly? Mẹ rất muốn đóng khung treo lên tường.”

“Con cũng không biết nữa.” Anh Conrad nói.

“Nhớ hỏi Belly hộ mẹ nhé?” Mẹ đặt chiếc đĩa xuống bàn coffee, dựa người ra sau ghế. Trông mẹ mệt mỏi thấy rõ.

“Vâng.”

“Thôi mẹ phải đi nghỉ đây,” mẹ nói. “Jere, con giúp mẹ dọn bàn nhé.”

“Vâng ạ.” Tôi đỡ mẹ đứng dậy.

Mẹ hôn lên má hai anh em chúng tôi và quay trở vào phòng. Chúng tôi đã chuyển phòng đọc sách lên trên lầu còn phòng của mẹ đưa xuống dưới đây để mẹ không phải đi lên đi xuống cầu thang.

Sau khi mẹ đi khỏi, tôi quay sang hỏi anh Conrad, giọng đầy mỉa mai, “Thế là hai người đã nhảy suốt cả tối hả?”

“Thôi đi,” anh Conrad ngả đầu ra sau ghế.

“Mà anh có tới buổi prom đó thật không đấy? Hay anh chỉ nói dối cho vừa lòng mẹ thôi?”

Anh lừ mắt nhìn tôi, “Không, anh có đi.”

“Nhưng em không tin là hai người đã nhảy suốt cả tối,” bản thân tôi cũng cảm thấy mình

thật tồi tệ nhưng chẳng hiểu sao tôi không thể bỏ qua chuyện này.

“Sao em cứ thích chọc ngoáy người khác thế? Liên quan gì tới em?”

Tôi nhún vai. “Em chỉ hy vọng là anh không làm hỏng buổi prom của cậu ấy. Mà anh làm gì ở nhà thế?”

Tôi còn nghĩ là anh ấy sẽ nổi cáu lên cơ đấy, hay nói đúng hơn là tôi đã hy vọng rằng anh ấy sẽ có chút phản ứng gì đó. Nhưng tất cả những gì anh ấy nói chỉ là, “Không phải ai cũng có thể là Prom King.” Và rồi anh ấy đóng mấy hộp thức ăn lại. “Em ăn xong chưa?”

“Rồi, em đã xong,” tôi trả lời.

Chương 14

Khi chúng tôi lái xe vào tới sân trường, khá đông sinh viên vẫn đang tụ tập bên ngoài bãi cỏ. Một nhóm mấy cô gái đang nằm dài trên bãi cỏ, xem tụi con trai chơi trò ném đĩa Ultimate Frisbee cách đó không xa. Chúng tôi tìm được chỗ đậu xe ngay bên ngoài cửa ký túc của anh Conrad. Đúng lúc thấy một chị mở cửa đi ra với một giỏ đầy quần áo trên tay, hai đứa lập tức lén thật nhanh vào trong tòa nhà. Tôi bỗng cảm thấy mình thật trẻ con và hoàn toàn lạc lõng – bởi đây là lần đầu tiên trong đời tôi được đặt chân tới một trường đại học thực sự. Nó khác hẳn so với những gì tôi hình dung trong đầu.Ồn ào hơn. Náo nhiệt hơn.

Jeremiah biết phòng của anh Conrad ở đâu và tôi đã gần như phải chạy theo mới đuổi kịp được cậu ấy. Cậu ấy bước hai bậc cầu thang một và tới tầng thứ ba thì cậu ấy dừng lại. Tôi đi theo Jeremiah vào một cái sảnh đèn bật sáng trưng. Trên bức tường cạnh thang máy là một bảng tin lớn, trên đó dán tấm poster tuyên truyền, với dòng chữ HÃY CÙNG NHAU NÓI VỀ SEX. Bên cạnh tấm poster đó là các tờ hướng dẫn về căn bệnh lây nhiễm qua đường tình dục STD, về cách phát hiện sớm bệnh ung thư vú, và khá nhiều bao cao su được ghim xung quanh đầy nghệ thuật. “Hãy lấy một cái,” ai đó đã dùng bút đánh dấu viết lên trên tấm bảng. “Hoặc ba cái.”

Cửa phòng anh Conrad có tên của anh trên đó, phía bên dưới ghi tên “Eric Trusky.”

Bạn cùng phòng của anh trông khá to cao, vạm vỡ, với mái tóc nâu hung đỏ, lúc anh ta mở cửa phòng, trên người mặc đúng một chiếc quần tập gym và áo thun bó chèn. “Chuyện gì thế?” Anh ta hỏi, mắt không rời tôi lấy một giây. Anh ta khiến tôi liên tưởng tới một con sói.

Thay vì cảm thấy hân hạnh khi được một anh sinh viên đại học để mắt tới, tôi chỉ thấy rợn người và ớn lạnh mà thôi. Tôi rất muốn núp sau lưng Jeremiah như cách tôi vẫn thường hay trốn ra sau váy mẹ hồi mới 5 tuổi và thường xuyên ngượng ngùng mỗi khi gặp người lạ. Tôi

phải liên tục nhắc nhở bản thân rằng tôi đã 16 tuổi, sắp sửa sang tuổi 17 rồi – cái tuổi đã quá già để mà tỏ ra lo lắng, sợ sệt trước mặt một gã con trai có tên Eric Trusky. Hơn nữa không phải là tôi chưa nghe anh Conrad kể về tay Eric này bao giờ. Anh ấy từng kể với tôi là Eric thường xuyên gửi cho anh xem mấy trang web đen bệnh hoạn và ngồi lì bên máy tính anh ấy cả ngày để xem, trừ những lúc anh đòi lại máy tính để xem phim hoặc làm bài.

Jeremiah hăng giọng nói, “Em là em trai của anh Conrad và đây là... bạn của tụi em. Anh có biết anh ấy đâu không?”

Nghe thấy vậy tay Eric lập tức mở cửa cho chúng tôi vào. “Ông em, anh cũng chịu thôi. Cậu ta tự dung cứ thế mà bỏ đi thôi. Ari đã gọi báo cho em biết à?”

“Ari là ai thế?” Tôi quay sang hỏi Jeremiah.

“Quản lý ký túc xá,” cậu ấy nói.

“À,” tôi gật gù. Khóe miệng Jeremiah khẽ nhếch lên.

“Em là ai?” Eric hỏi tôi.

“Belly.” Tôi trả lời, hồi hộp chờ đợi một chút phản ứng gì đó từ anh ta, như kiểu đã từng nghe anh Conrad kể về tôi, hay ít nhất cũng là có nhắc tới tên tôi. Nhưng không, không một tẹo gì luôn.

“Belly à? Dễ thương ghê. Anh là Eric.” Anh ta đứng dựa lưng vào tường, khoanh hai tay trước ngực.

“Vâng, chào anh.” Tôi nói.

“Thế... anh Conrad không nói gì với anh trước khi bỏ đi à?” Jeremiah xen vào.

“Cậu ấy hầu như có bao giờ mở miệng nói gì đâu. Cậu ấy khô khan như một con rô-bốt ý,” và rồi anh ta nhe răng cười với tôi nói tiếp, “Nhưng cậu ấy vẫn trò chuyện bình thường với những cô nào xinh.”

Tôi thấy như muốn bệnh. Con gái xinh á? Jeremiah thở hắt ra một cái, rồi cậu ấy thò tay vào trong túi túi điện thoại ra và nhìn chăm chăm lên đó, như thể hy vọng sẽ ra được câu trả lời không bằng.

Tôi ngồi xuống giường anh Conrad – chăn gối vẫn đang vo tròn trên giường, chưa hề được gấp lại gọn gàng. Hồi ở Cousins, tôi thấy giường chiếu trong phòng anh Conrad lúc nào cũng được gấp gọn ghẽ, ngăn nắp.

Thì ra đây là nơi anh vẫn sống lâu nay. Và anh đã sống như thế này đây.

Anh không có nhiều đồ trong phòng. Không TV, không đài đóm, không một tấm ảnh hay bức

hình nào. Dĩ nhiên là không có ảnh tôi rồi, nhưng thậm chí đến một bức hình của cô Susannah hay chú Fisher cũng chẳng có. Ngoài bộ máy vi tính, một ít quần áo, giày dép và sách vở.

“Thực ra anh đang chuẩn bị đi nghỉ cùng gia đình vài hôm. Vì thế lát hai đứa đi thì nhớ khóa cửa cẩn thận nhé! Lúc nào gặp được C, làm ơn nhắc hộ với cậu ấy là vẫn còn đang nợ anh 20 đô la tiền pizza bữa trước nhé.”

“Vâng, anh yên tâm. Em sẽ nhắn lại với anh ấy,” tôi có thể nhận thấy ngay là Jeremiah không hề ưa Eric một tẹo nào, cứ suy ra từ cái cách cậu ấy không hề mỉm cười với anh ta lấy một lần. Cậu ấy ngồi xuống bàn học của anh Conrad, đưa mắt nhìn quanh căn phòng dò xét.

Ai đó gõ cửa, và anh Eric uể oải đi ra mở cửa. Đó là một cô gái, trong chiếc áo dài tay, quần leggings và kính đeo trên đầu. “Cậu có thấy cái áo len của mình đâu không?” Chị ta hỏi, mắt liên tục ngó nghiêng vào trong phòng, như thể đang tìm kiếm cái gì đó. Hoặc ai đó.

Không lẽ họ đang hẹn hò? tôi tự hỏi. Đó là suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu tôi khi vừa nhìn thấy chị ta. Suy nghĩ tiếp theo ngay sau đó là *Mình xinh hơn hẳn chị ta*. Chính tôi cũng cảm thấy ngượng khi có những ý nghĩ như vậy, nhưng làm sao tôi cấm được luồng suy nghĩ của mình. Hơn nữa, việc ai xinh hơn ai, chị ta hay là tôi, thực chất không hề quan trọng. Bởi dù gì thì anh ấy cũng đâu có chọn tôi.

Jeremiah nhồm ngay dậy. “Chị là bạn của anh Conrad à? Chị có biết anh ấy đi đâu không?”

Cô gái đó nhìn hai chúng tôi đầy tò mò. Tôi có thể thấy rõ là chị ta có ý ngay với Jeremiah, qua cái cách chị ta đưa tay vén tóc ra sau tai và bỏ cặp kính râu xuống khỏi đầu. “Ừm... Đúng vậy. Xin chào. Mình là Sophie. Cậu là?”

“Em trai anh ấy.” Jeremiah đứng dậy bước tới bắt tay chị ta. Mặc dù cậu ấy đang rất căng thẳng về chuyện của anh Conrad, nhưng cậu ấy vẫn không quên tặng cho chị ta một nụ cười mang thương-hiệu-Jeremiah đặc trưng.

“Ôi, thế à. Trông hai người chẳng giống nhau tẹo nào ý.” Cô gái có tên Sophie đó trầm trồ thốt lên. Tự dưng tôi thấy ghét chị ta thế không biết.

“Vâng. Ai cũng bảo thế,” Jeremiah nói. “Anh Conrad có nói gì với chị không, Sophie?”

Chị ta có vẻ thích thú với cách cậu ấy gọi tên mình. “Hình như cậu ấy nói sẽ đi ra biển, để lướt sóng hay gì đó. Cậu ấy điên lắm.”

Jeremiah quay sang nhìn tôi. Bãi biển. Anh ấy đang ở căn nhà mùa Hè của chúng tôi.

~*~

Khi Jeremiah gọi cho bố cậu ấy, tôi ngồi xuống mép giường của anh Conrad, vờ như không để ý tới câu chuyện giữa hai bố con cậu ấy. Jeremiah trấn an chú Fisher rằng mọi chuyện vẫn ổn, rằng anh Conrad sẽ an toàn ở Cousins. Cậu ấy không hề nhắc tới việc đang đi cùng tôi.

“Bố, con sẽ tới đó đón anh ấy, đừng lo,” Jeremiah nói.

Phía đầu dây bên kia, chú Fisher nói gì đó và Jeremiah nói: “Nhưng bố ơi...” ...Sau đấy cậu ấy nhìn qua phía tôi, nói rất khẽ *Mình sẽ quay lại ngay*.

Và cậu ấy đi ra ngoài hành lang, đóng cửa lại.

Sau khi Jeremiah đi khỏi, tôi ngả người nằm xuống giường của anh Conrad và nhìn trần trời lên trần nhà. Vậy ra đây là nơi anh đã nằm ngủ hằng đêm. Tôi đã quen biết anh gần như cả cuộc đời mình, nhưng không hiểu sao anh vẫn luôn là một bí ẩn đối với tôi. Một câu đố chưa tìm ra được lời giải đáp.

Tôi nhồm dậy bước về phía bàn học của anh. Ngập ngừng, tôi mở ngăn kéo bàn anh ra và tìm thấy một hộp bút, mấy quyển sách và vài tập giấy trắng. Anh Conrad luôn rất cẩn thận với các món đồ của mình. Tôi tự trấn an bản thân rằng không phải là tôi đang *lục lọi* đồ của anh. Tôi chỉ đang tìm kiếm bằng chứng.

Tôi tìm thấy nó trong ngăn kéo thứ hai. Một chiếc hộp màu xanh hiệu Tiffany được dúi rất sâu ở tít bên trong. Tôi biết mình không nên mở nó ra, bởi như thế là sai trái, nhưng tôi không cầm lòng được. Đó là chiếc hộp trang sức nhỏ, bên trong đựng một sợi dây chuyền. Tôi nhấc nó ra và giơ lên ngắm cái mặt dây chuyền nhỏ xinh kèm theo. Mới đầu tôi cứ nghĩ đó là số 8 và đoán rằng anh đã hẹn hò với cô gái nào đó thích trượt băng và ngay lập tức tôi quyết định: Không cần biết cô ta là ai nhưng tôi ghét cô gái này. Nhưng rồi khi tôi đặt nó vào trong lòng bàn tay để quan sát được kỹ hơn, tôi chợt nhận ra đó không phải là số 8.

Đó là ký hiệu vô cực.

∞

Tôi biết ký hiệu này. Nó không phải dành cho cô gái trượt băng nào hay cô gái có tên Sophie ở cùng tầng khi này. Nó dành cho tôi. Anh đã mua nó cho tôi. Đây chính là bằng chứng của tôi. Bằng chứng rằng anh thực sự có quan tâm tới tôi.

Anh Conrad rất giỏi Toán. Nói đúng hơn là anh giỏi tất cả mọi thứ, đặc biệt là Toán.

Vài tuần sau khi chúng tôi dần dần hình thành thói quen gọi điện cho nhau, tôi than thở với anh về chuyện mình ghét cay ghét đắng môn Lượng giác, và rằng tôi học dốt môn đó đến thế nào. Gần như ngay lập tức tôi thấy tội lỗi khi nói về chuyện đó – khi mà cô Susannah đang bị ung thư như thế. Vấn đề của tôi quá nhỏ, quá vặt vãnh, quá *trẻ con* so với những gì anh Conrad đang phải trải qua.

“Xin lỗi,” tôi nói.

“Vì cái gì?”

“Vì lỗi nhải về điểm Toán của mình trong khi...” giọng tôi nhỏ dần. “Trong khi mẹ anh đang ốm như thế.”

“Em không việc gì phải xin lỗi hết. Em có thể nói với anh bất cứ chuyện gì em muốn.” Anh ngừng lại một lúc rồi nói tiếp. “Belly, mẹ anh có vẻ đang khá hơn rồi. Tháng này mẹ vừa lên được 2,5 kg đấy.”

Niềm hy vọng tràn trề trong giọng nói của anh khiến tôi thương anh đến phát khóc. Tôi nói, “Vâng, hôm qua em cũng có nghe mẹ em nói. Đấy quả là một tin tốt.”

“OK, được rồi. Giờ nói cho anh biết thầy đã dạy em cách nhớ các công thức lượng giác chưa?”

Từ sau hôm đó anh Conrad bắt đầu giúp tôi, qua điện thoại. Ban đầu tôi cũng không tập trung cho lắm, tôi chỉ muốn nghe thấy giọng nói của anh, nghe tiếng anh giảng giải mọi thứ. Nhưng rồi khi anh đặt câu hỏi kiểm tra, tôi lại không muốn khiến anh thất vọng. Và thế là những buổi phụ đạo qua điện thoại giữa hai chúng tôi thực sự bắt đầu. Cái cách mẹ cười mỉm với tôi mỗi khi nghe thấy tiếng điện thoại vào buổi tối, tôi đoán mẹ đang nghĩ chúng tôi chỉ trò chuyện yêu đương gì đó thôi và tôi cũng không có ý định thanh minh với mẹ. Cứ để kệ mẹ muốn nghĩ sao thì nghĩ. Tôi thích như thế hơn, tôi thích được mọi người nghĩ rằng anh và tôi là một cặp. Tôi biết, đó không phải là sự thật, hoạt chí ít là chưa phải lúc này nhưng dẫu sao tôi vẫn còn hy vọng. Một ngày nào đó. Trong lúc này, tôi hằng cứ nên tận hưởng cảm giác hạnh phúc khi có anh làm thầy phụ đạo môn Toán cho riêng mình. Và quả thực là tôi đã hiểu môn Lượng giác nhiều hơn hẳn kể từ sau khi học với anh. Anh Conrad luôn có cách khiến cho mọi thứ không thể thành có thể và chưa bao giờ tôi lại cảm thấy yêu anh đến vậy, sau những tối cùng anh ôn bài qua điện thoại, nghe anh giảng đi giảng lại cho tới khi tôi hiểu được mới thôi.

~*~

Jeremiah quay trở lại vào phòng và tôi đã kịp nắm tay lại trước khi cậu ấy kịp nhìn thấy.

“Sao rồi?” Tôi hỏi. “Bố cậu có giận lắm không? Bố cậu đã nói gì?”

“Bố mình muốn tự lái xe xuống Cousins nhưng mình nói để mình đi. Thời điểm này anh Conrad sẽ không đời nào chịu nghe lời bố mình đâu. Nếu bố tới, sẽ chỉ càng khiến anh ấy giận hơn mà thôi,” Jeremiah ngồi xuống giường. “Vì thế... có vẻ như mùa Hè năm nay chúng ta sẽ vẫn phải quay lại Cousins rồi.”

Ngay khi nghe thấy những lời ấy của Jeremiah, tôi chợt như bừng tỉnh khỏi cơn mơ. Mọi thứ bỗng trở nên rất thật trước mắt tôi. Việc gặp lại anh Conrad không còn là điều gì quá xa vời nữa rồi, và nó đang sắp xảy ra. Không còn nhớ gì tới kế hoạch đi tìm anh Conrad như đã hứa với Jeremiah, tôi buột miệng nói rất nhanh, “Có khi cậu cứ thả mình trên đường là được.”

Jeremiah nhìn chằm chằm vào mặt tôi. “Cậu nói nghiêm túc đấy à? Mình không thể giải quyết chuyện này một mình mình được. Cậu không thể tưởng tượng nổi tình hình nghiêm

trọng đến thế nào đâu. Kể từ sau khi bệnh của mẹ mình tái phát, anh Conrad luôn trong tình trạng tự-hủy-hoại-bản-thân. Anh ấy không còn quan tâm tới bất kỳ chuyện gì nữa.” Jeremiah ngưng lại một lúc rồi nói tiếp. “Nhưng mình biết anh ấy vẫn còn quan tâm tới việc cậu nghĩ như thế nào về anh ấy.”

Tôi nuốt nước bọt cái ực, tự dưng không hiểu sao cổ họng của tôi đột nhiên khô rát. “Mình không dám chắc về điều đó.”

“Nhưng mình thì có. Mình hiểu anh trai của mình. Cậu làm ơn đi với mình được không?”

Khi nhớ lại cái câu cuối cùng tôi đã nói với anh, tôi không khỏi cảm thấy xấu hổ với chính bản thân mình. Không ai lại đi nói những lời như vậy với một người có mẹ vừa qua đời. Làm sao tôi có thể đối mặt với anh sau những gì đã xảy ra. Tôi không thể.

Và rồi Jeremiah nói, “Mình sẽ đưa cậu về kịp để tham dự bữa tiệc trên du thuyền mà, nếu đó là điều cậu đang lo lắng.”

Thật không giống Jeremiah một chút nào! Sao cậu ấy có thể nghĩ thế về tôi cơ chứ? “Cậu nghĩ mình quan tâm tới bữa tiệc ngu xuẩn đó sao?”

“Cậu vốn vẫn thích pháo hoa mà,” Jeremiah nheo mắt nhìn tôi.

“Cậu im đi!” Tôi gắt lên và cậu ấy nhe răng ra cười với tôi. “Thôi được rồi. Cậu đã thắng. Mình sẽ đi với cậu.” Tôi thở dài chịu thua.

“Tốt,” Jeremiah đứng bật dậy. “Đợi mình mấy phút đi *giải quyết* cái đã rồi chúng mình lên đường nhé. À còn nữa, Belly này?”

“Ơi?”

Jeremiah nhếch mép cười với tôi, “Mình biết trước là cậu sẽ chịu thua mà. Cậu chưa bao giờ thắng được mình.”

“Quá đáng! Đi mau đi!” Tôi vớ lấy cái gối ném thẳng về phía cậu ấy nhưng cậu ấy đã né kịp, huýt sáo đi về phía cửa toa-lét

Sau khi cậu ấy đi khỏi, tôi đeo sợi dây chuyềnn lên cổ và giấu nó vào trong áo. Lòng bàn tay tôi vẫn còn lưu lại cái dấu vô cực nhỏ xíu do tôi đã nắm nó quá chặt.

Tại sao tôi lại làm như vậy? Tại sao tôi lại đeo nó lên cổ? Tại sao tôi không thể cất nó vào trong túi hoặc bỏ lại vào trong hộp như cũ? Bản thân tôi cũng không tài nào giải thích nổi. Tất cả những gì tôi nghĩ được lúc đó là tôi thực sự rất muốn đeo nó. Tôi có cảm giác như nó đã thuộc về tôi, từ rất lâu rồi.

Chương 15

Trước khi chúng tôi ra xe, tôi vớ vội mấy quyển sách và cái laptop trên bàn học của anh Conrad, nhét hết vào trong cái ba-lô hiệu North Face tôi vừa tìm thấy trong học tủ. “Như thế này anh ấy vẫn có thể ôn bài cho kỳ thi giữa kỳ hôm thứ Hai tới.” Tôi vừa nói vừa đưa cho Jeremiah cái laptop.

Cậu ấy nháy mắt nói, “Mình thích cách cậu suy nghĩ, Belly Conklin ạ.”

Trên đường đi ra, chúng tôi ghé qua văn phòng của anh Ari. Cửa phòng anh ấy đang mở và anh ấy đang ngồi sau bàn làm việc. Jeremiah ngó đầu vào nói, “Anh Ari. Em là em trai của anh Conrad, Jeremiah. Bọn em đã tìm thấy anh Conrad. Cảm ơn anh đã thông báo.”

Anh Ari mỉm cười nói, “Không có gì.” Jeremiah luôn biết cách kết bạn ở bất cứ nơi nào cậu ấy ới. Mọi người đều muốn làm bạn với Jeremiah Fisher.

Sau đó chúng tôi lái xe thẳng tới Cousins, không dừng lại một phút nào. Cửa sổ xe được hạ xuống hết, đài radio được vặn to hết cỡ.

Chúng tôi không nói chuyện nhiều, nhưng lần này, tôi không thấy có vấn đề gì cả. Tôi nghĩ cả hai còn đang mải mê với những suy nghĩ riêng của mình. Tôi, tôi đang nghĩ về lần cuối cùng khi tôi lái xe trên con đường này. Chỉ là, khi đó không phải cùng với Jeremiah. Mà là cùng với anh Conrad.

Chương 16

Đó là một trong những đêm đẹp nhất của cuộc đời tôi. Xếp kế sau đây là đêm giao thừa ở công viên Disney World, khi bố mẹ tôi vẫn chưa ly dị và tôi mới 9 tuổi. Cả gia đình tôi cùng nhau ngồi ngắm pháo hoa ở lâu đài của Lọ Lem và anh Steven không phàn nàn lấy nửa câu.

Khi anh gọi tôi không hề nhận ra giọng anh. Một phần vì tôi không hề nghĩ là anh sẽ gọi, một phần vì tôi vẫn còn đang ngái ngủ. Anh nói, “Anh đang lái xe trên đường tới nhà em. Anh có thể gặp em được không?”

Bây giờ đã là 12 rưỡi đêm. Boston cách đây gần 6 giờ lái xe. Nghĩa là anh đã lái xe suốt cả đêm. Và anh muốn gặp tôi.

Tôi bảo anh cứ đậu xe dưới phố và tôi sẽ gặp anh ở góc đường, sau khi mẹ đã lên giường đi

ngủ. Anh nói anh sẽ đợi.

Tôi tắt đèn trong phòng và ngồi đợi bên cửa sổ, chờ xe anh. Ngay khi vừa nhìn thấy xe của anh, tôi chỉ muốn lao ngay ra ngoài nhưng đã kịp kiềm chế được. Tôi cần phải đợi. Bên phòng bên, mẹ vẫn đang lục đục làm gì đó. Tôi biết mẹ còn phải đọc sách khoảng nửa tiếng trước khi đi ngủ cơ. Sự chờ đợi này đúng là không khác gì tra tấn, nhất là khi biết anh đang ở ngoài đó đợi tôi, còn tôi thì lại không thể chạy ngay tới bên anh.

~*~

Trong bóng tối, tôi quàng vội cái mũ và khăn len bà nội mới tặng nhân dịp Giáng sinh rồi rón rén đi ra khỏi phòng. Đèn phòng mẹ đã tắt và tôi có thể nghe thấy tiếng mẹ ngáy đều đều. Ơn Chúa, anh Steven vẫn chưa về nhà, chứ anh ấy thuộc dạng ngủ rất thính, y như bố tôi vậy.

Bên ngoài phòng khác, cây thông Noel vẫn nhấp nháy sáng trưng cho có không khí Giáng sinh trong nhà. Tôi không viết lại giấy, định là sẽ gọi điện cho mẹ vào sáng mai, sau khi mẹ thức dậy và không thấy tôi trong phòng.

Tôi nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, đặc biệt cẩn thận với cái bậc hay kêu cọt kẹt ở chính giữa. Sau khi ra khỏi nhà an toàn rồi thì tôi chạy như bay ra ngoài cổng. Tôi quên bémot không mặc áo khoác, chỉ nhớ mỗi cái khăn và cái mũ.

Xe anh đang đỗ ở góc phố. Tôi chạy tới mở cửa bên ghế dành cho khách. Đã lâu lắm rồi tôi chưa được gặp anh, suốt từ tháng 8 tới giờ.

Tôi ngó đầu vào bên trong, nhưng chưa chui vào vội. Tôi muốn nhìn thấy mặt anh trước đã. Giờ đang là mùa Đông và anh đang mặc một chiếc áo lông màu xám. Hai má anh đỏ ửng vì lạnh, làn da rám nắng của anh đã nhạt bớt, nhưng anh trông vẫn bảnh trai như thường. “Chào anh.” nói rồi tôi mở cửa chui vào trong xe.

“Em không mặc áo khoác à?” Anh hỏi.

“Em chẳng lạnh mấy,” tôi chối. Mặc dù cả người đang run lẩy bẩy vì rét.

“Đây,” anh cởi áo khoác của mình ra và đưa cho tôi.

Tôi mặc áo vào. Công nhận ấm thật, lại còn không có mùi thuốc là nữa chứ. Chỉ có mùi thơm của anh thôi. Vậy là anh đã bỏ thuốc thật rồi. Ý nghĩ đó khiến tôi bất giác mỉm cười sung sướng.

Tôi nói, “Không ngờ anh tới đây thật.”

Trông mặt anh có vẻ hơi ngượng, “Đến chính anh cũng còn không ngờ nữa là...” Và rồi anh ấy ngập ngừng hỏi, “Thế em vẫn sẽ đi cùng anh chứ?”

Ôi, lại còn phải hỏi... Mình sẵn sàng đi bất cứ đâu. “Vâng.” Tôi khẽ thọt gật đầu. Bỗng dưng

tôi có cảm giác, ngay lúc này đây, mọi thứ xung quanh chúng tôi dường như không hề hiện hữu. Chỉ có anh và tôi. Những gì xảy ra trong mùa Hè năm nay và cả những mùa Hè trước đó, chính là tiền đề dẫn tới thời khắc ngày hôm nay. Tới hiện tại.

~*~

Được ngồi bên cạnh anh như thế này thật không còn gì hạnh phúc hơn. Đó là món quà Giáng sinh tuyệt vời nhất mà tôi được nhận. Bởi vì anh đang mỉm cười với tôi và anh không hề tỏ ra rầu rĩ, hay nghiêm nghị hay buồn bã như tôi vẫn thường thấy ở anh dạo gần đây. Tâm trạng anh đang rất vui vẻ, tràn đầy nhiệt huyết – một Conrad đã khá lâu rồi tôi chưa được gặp lại.

“Anh nghĩ anh sẽ theo học ngành y.” Anh quay sang nói với tôi.

“Thật ạ?!!!”

“Anh thấy ngành y khá là hay ho. Mới đầu anh định sẽ đi sâu thiên về nghiên cứu nhưng giờ anh lại muốn được làm việc với những con người bằng xương bằng thịt hơn.”

Tôi ngập ngừng hỏi, “Vì chuyên của mẹ anh?”

Anh gật đầu. “Mẹ anh đang khá dần lên. Công nhận thuốc men có công hiệu tốt đấy. Mẹ anh đang có phản ứng rất tốt với phương pháp điều trị mới này. Mẹ em có kể với em không?”

“Vâng, có ạ.” Tôi nói. Mặc dù thực tế là mẹ chẳng nói gì với tôi hết. Có lẽ bởi mẹ không muốn tôi nuôi hy vọng quá cao. Mẹ tôi vốn là người như vậy. Mẹ không bao giờ cho phép bản thân quá trông đợi vào điều gì cho tới khi chắc chắn mới thôi. Ngược lại hẳn với tôi. Chưa gì tôi đã thấy nhẹ nhàng hơn, hạnh phúc hơn rất nhiều rồi. Cô Susannah đang khá dần lên. Tôi được ở bên cạnh anh Conrad. Mọi thứ đều đang diễn ra thuận lợi với tất cả chúng tôi.

Tôi nhào người tới nắm lấy tay anh, “Đây là tin tốt lành nhất mà em được nghe đấy.” Không phải là tôi nói vậy để an ủi anh đâu, mà tôi đã nghĩ như thế thật.

Anh mỉm cười với tôi, mặt anh sáng bừng, tràn trề hy vọng.

~*~

Khi chúng tôi tới nơi, bên ngoài nhiệt độ đã xuống rất nhanh, trời trở nên lạnh buốt. Chúng tôi bật máy sưởi lên và anh bắt đầu nhóm lửa. Tôi nhìn anh xé từng mẩu giấy nhỏ, từ tốn dùng que khều mấy khúc củi trong lò cho tới khi chúng bắt lửa. Hẳn anh ấy cũng đã rất dè dặt với con Boogie. Có khi anh ấy còn cho Boogie ngủ chung giường với mình ý chứ. Đột nhiên ý nghĩ về những chiếc giường và chỗ ngủ đêm nay khiến tôi thấy bồn chồn không yên. Nhưng tôi chẳng phải lo lắng lâu bởi vì sau khi nhóm lửa xong, anh Conrad đi tới ngồi xuống chiếc ghế thư giãn La-Z-Boy của cô Susannah, thay vì chiếc ghế sô-pha kế bên cạnh tôi. Và tôi chợt hiểu ra một điều: Anh ấy cũng đang lo lắng không kém gì tôi. Anh Conrad xưa nay chưa từng tỏ ra lo lắng hay bồn chồn vì bất cứ chuyện gì. Chưa bao giờ.

“Sao anh phải ra tí tặn đó ngồi?” Tôi hỏi anh, tìm trong lồng ngực đánh thành thịch bên tai. Không thể tin nổi tôi có đủ dũng khí để hỏi thẳng anh câu đó.

Anh Conrad rõ ràng cũng bất ngờ khi nghe thấy câu hỏi của tôi, và anh lập tức bước tới ngồi xuống cạnh tôi. Tôi khẽ nhích lại gần anh. Tôi rất muốn anh choàng tay ôm lấy mình. Tôi rất muốn làm theo những gì mới chỉ thấy trên TV và nghe Taylor kể. OK, không phải tất cả, nhưng chí ít cũng là một vài điều trong số đó.

Anh hạ giọng nói với tôi, “Anh không muốn làm em sợ.”

Tôi thì thảo đáp lại, “Em đâu có,” mặc dù trên thực tế là tôi đang sợ muốn chết đây. Tôi không sợ anh, nhưng tôi sợ các cảm xúc tôi đang có. Đôi khi tôi nghĩ là nó quá lớn. Cảm giác tôi dành cho anh lớn hơn cả thế giới, hơn tất cả mọi thứ trên đời.

“Tốt,” anh thở phào nhẹ nhõm và rồi anh hôn tôi.

Anh hôn tôi rất lâu và chậm rãi. Mặc dù trước đây chúng tôi đã từng hôn nhau nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ nó sẽ giống như thế này. Anh âu yếm vuốt ve tóc tôi, nhẹ nhàng và thận trọng.

Được ở bên anh và hôn anh như thế này... giống như được thưởng thức một cốc nước chanh mát lạnh giữa trời Hè nóng nực, nó mang tới cho bạn cảm giác vừa ngọt ngào vừa sảng khoái, thời gian dường như kéo dài tới vô tận. Tôi không muốn anh dừng lại, tôi muốn được *hôn anh như thế này mãi mãi*.

Chúng tôi cứ ngồi hôn nhau như thế trong bao lâu, tôi cũng không rõ nữa, có thể là vài giờ, có thể là vài phút. Tất cả những gì chúng tôi làm tối hôm đó là hôn nhau. Anh tỏ ra rất thận trọng, từ cách anh chạm vào tôi, như thể tôi là món đồ trang trí Giáng sinh mà anh rất sợ làm vỡ.

Có lúc anh thì thảo hỏi tôi, “Em không sao chứ?”

Có lúc tôi đặt tay lên ngực anh và tôi có thể cảm nhận được tim anh cũng đang đập nhanh không kém gì tôi. Có lúc tôi hé mắt nhìn trộm anh và vui sướng khi thấy hai mắt anh đang nhắm nghiền. Lông mi của anh còn dài và đẹp hơn cả của tôi.

Anh thiếp đi ngủ trước cả tôi. Tôi nhớ từng đọc được ở đâu đó nói rằng đừng bao giờ đi ngủ khi lửa vẫn đang cháy vì thế tôi ngồi đợi cho lửa tắt hẳn. Tôi ngồi ngắm anh Conrad ngủ một lúc lâu. Trông anh giống như một cậu bé con, cái cách tóc anh xõa ra trên trán, và lông mi anh chạm xuống mắt. Tôi chưa bao giờ thấy anh trẻ đến như vậy. Sau khi chắc chắn là anh đã ngủ say rồi, tôi cúi xuống thì thầm nói với anh, “Conrad. Luôn là anh. Đối với em, mãi mãi chỉ có mình anh.”

~*~

Mẹ tôi phát hoảng khi phát hiện ra tôi không ở nhà, sáng hôm sau. Tôi bị lỡ hai cuộc gọi của

mẹ bởi vì tôi đã ngủ quên. Khi mẹ gọi tới lần thứ ba, tôi lập tức nghe máy và hỏi mẹ bằng cái giọng ráo hoảng, “Ơ thế mẹ không thấy tờ giấy con để lại à?”

Và rồi tôi chợt nhớ ra mình chẳng hề để lại tờ giấy nào hết.

Mẹ gào ầm lên, “Không hề, mẹ chẳng thấy tờ giấy nào hết. Đừng bao giờ bỏ đi giữa đêm mà không nói với mẹ tiếng nào như thế, nghe chưa Belly?”

“Kể cả khi con định ra ngoài đi dạo đêm á?” Tôi chọc mẹ. Tôi luôn biết cách làm cho mẹ cười và nguôi giận nhanh chóng. Tôi bắt đầu ngân nga bài hát yêu thích của mẹ, Patsy Cline, “Tôi đi dạo, giữa trời đêm, dưới ánh trăng...”

“Không hay ho gì đâu Belly. Con đang ở đâu?” Giọng mẹ đã dịu hẳn lại.

Tôi ngập ngừng. Trên đời mẹ tôi ghét nhất là những kẻ dối trá. Và sớm muộn gì mẹ cũng phát hiện ra. Đôi khi tôi cứ nghĩ không biết mẹ có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác không nữa. “Ừm... Ở Cousin ạ.”

Tôi nghe thấy mẹ hít một hơi thật sâu. “Với ai?”

Tôi nhìn về phía anh. Anh đang chăm chú lắng nghe. Tôi thật chẳng muốn nói chuyện này trước mặt anh chút nào. “Anh Conrad ạ.” Tôi hạ giọng nói.

Phản ứng của mẹ sau đó khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Tôi lại nghe thấy tiếng mẹ thở ra, giống như một tiếng thở phào nhẹ nhõm thì đúng hơn. “Con đang ở cùng Conrad?”

“Vâng.”

“Thằng bé sao rồi?” Mẹ hỏi. Chẳng phải mẹ đang giận tôi hay sao, tự dưng sao lại hỏi tôi một câu chẳng liên quan gì như thế?

Tôi mỉm cười nhìn anh, và lấy tay quạt quạt vào mặt như muốn nói *Ơn Chúa, mọi chuyện ổn rồi*. Và anh nháy mắt với tôi. “Vẫn tốt ạ.” Tôi trả lời.

“Tốt. Tốt.” Mẹ nói, nhưng tôi có cảm giác như mẹ đang nói với chính bản thân mẹ chứ không phải với tôi. “Belly, mẹ muốn con có mặt ở nhà tối nay. Hiểu chưa?”

“Vâng ạ,” tôi nói. Tôi còn cứ tưởng mẹ bắt tội tôi quay về ngay cơ đấy.

“Nhớ nhắc Conrad lái xe cẩn thận,” mẹ dặn tiếp. “Và Belly này?”

“Dạ, mẹ Laurel?” Mẹ luôn mỉm cười khi tôi gọi tên mẹ như vậy.

“Chơi vui nhé! Đây sẽ là ngày cuối cùng con được chơi đùa thoải mái như thế trong một thời gian dài đấy.”

Tôi rên rỉ kêu lên, “Á, con bị phạt cấm túc à?” Phạt cấm túc là một khái niệm khá mới mẻ ở

nhà chúng tôi bởi vì tôi chưa bị mẹ phạt bao giờ. Có lẽ bởi vì tôi chưa bao giờ làm điều gì khiến mẹ phải phạt cấm túc mình cả.

“Con hỏi gì ngớ ngẩn thế.”

Nghe thế là biết mẹ không còn giận chút nào nữa, tôi lập tức chọc mẹ, “Ơ, con tưởng mẹ từng nói không có câu hỏi nào gọi là ngớ ngẩn cơ mà?”

Mẹ cúp máy cái rụp. Tôi biết tôi đã khiến cho mẹ phải bật cười.

Tôi đóng máy lại và quay ra nhìn anh Conrad, “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Bất cứ điều gì chúng ta muốn.”

“Em muốn đi ra biển.”

Và chúng tôi đã ra biển chơi cả ngày hôm đó. Chúng tôi tìm thấy hai đôi ủng đi mưa trong phòng chứa đồ, tôi đi đôi của cô Susannah, to hơn giày của tôi tận hai số, khiến tôi liên tục bị trượt trên cát. Không kể bị ngã dập mông khoảng hai lần. Tôi đã cười rất nhiều nhưng gió thổi to quá nên tôi gần như không nghe thấy tiếng cười của chính mình. Sau khi quay trở lại vào nhà, tôi đưa bàn tay lạnh cóng lên ôm lấy mặt anh. Thay vì đẩy tay tôi ra, anh thốt lên đầy hạnh phúc, “Ahhh, thích quá.”

Tôi bật cười. “Ôi anh đúng là người đá rồi, anh có tim bằng đá.”

Anh nhét hai tay tôi vào trong túi áo khoác và nhẹ nhàng nói với tôi, “Với những kẻ khác, thì có thể. Nhưng với em thì không.” Anh không nhìn vào mắt tôi khi anh nói điều đó, và như thế càng chứng tỏ anh thật lòng nghĩ như vậy.

Tôi không biết phải đáp lại thế nào cho phải, vì thế, tôi kiễng chân lên và hôn lên má anh. Anh khẽ mỉm cười, sau đó âu yếm hỏi tôi, “Em có lạnh không?”

“Cũng hơi hơi,” mặt tôi vẫn còn chưa hết đỏ.

“Để anh nhóm thêm lửa.”

Trong khi anh nhóm lửa, tôi lọ mọ lục mấy món đồ cũ trong tủ bếp và tìm thấy một hộp sô-cô-la Thụy Sĩ, bên cạnh hộp chè Twinings và hộp cà phê Chock full o’Nuts của mẹ. Cô Susannah vẫn thường làm cho bốn đứa bọn tôi mỗi đứa một cốc sô-cô-la nóng vào những đêm mưa phùn, khi trời bên ngoài trở lạnh. Cô thường pha với sữa nhưng tất nhiên không thể lấy đâu ra sữa lúc này, vì thế tôi quyết định dùng nước sôi.

Tôi ngồi xuống ghế, dùng thìa khuấy đều cốc sô-cô-la nóng trên tay, tim tôi đập nhanh tới mức tôi có cảm tưởng như nó sắp bật ra khỏi lồng ngực tới nơi rồi. Mỗi khi ở bên anh, tôi dường như không sao thở nổi.

Anh Conrad vẫn tiếp tục đi đi lại lại trong phòng, lúc thì xé giấy nhóm lò, lúc lại dùng que khều khều mấy khúc củi.

“Anh có muốn chút ca-cao không?” Tôi hỏi.

Anh quay lại nhìn tôi, gật đầu. “OK.”

Sau đó anh ra ngồi xuống kế bên tôi và cầm lấy ly ca-cao trên tay tôi. Tôi đặc biệt chọn cái ly hình *Gia đình Simpson* yêu thích cho anh. “Ừm... Cũng...”

“Ngon?”

“Sạn.”

Chúng tôi nhìn nhau và phá lên cười. “Xin lỗi anh. Ca-cao là sở trường của em đấy.” Tôi nhấp một ngụm và công nhận đúng là có hơi sạn sạn thật.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi rồi đưa ngón tay cái lên quệt quệt lên má tôi. “Em bị dính bột ca-cao trên mặt à?” Tôi giật mình hỏi.

“Không,” anh nói. “Chỉ là chút bụi bẩn – à không phải, ý anh là chút tàn nhan thôi.”

Tôi bật cười, tép yêu vào mu bàn tay của anh một cái. Và rồi anh nắm lấy tay tôi, kéo tôi sát lại gần anh. Anh đưa tay gạt tóc tôi ra khỏi mắt, và tôi chỉ sợ rằng anh nghe thấy tiếng tôi nín thở khi anh chạm vào tôi.

Ngoài trời bắt đầu tối dần. Anh Conrad thở dài nói, “Có lẽ anh nên đưa em về thôi.”

Tôi nhìn xuống đồng hồ. Đã 5 giờ rồi. “Vâng... Chắc chúng ta phải về thôi.”

Nhưng cả hai chúng tôi không hề nhúc nhích. Anh chìa tay ra cuốn tóc tôi vào tay anh thành một búi nhỏ, sau đó nói, “Anh rất thích cái cảm giác mềm mại của tóc em.”

“Cảm ơn anh,” tôi nói khẽ. Chưa bao giờ tôi nghĩ tóc của mình lại có ý nghĩa đặc biệt đến như vậy với anh. Dù sao nó cũng chỉ là tóc thôi mà. Nó màu nâu, chứ chẳng phải màu gì đặc biệt như màu vàng, hay màu đỏ, hay màu đen. Nhưng cái cách anh nhìn nó... nhìn tôi khiến nó bỗng trở nên thật khác biệt.

Chúng tôi lại hôn nhau, nhưng lần này khác hẳn với buổi tối hôm trước. Không còn chậm rãi, nhẹ nhàng. Cái cách anh nhìn tôi – đầy khẩn trương, thúc giục, anh muốn tôi, cần tôi... giống như một loại thuốc. Tất cả chỉ là muốn-muốn-muốn. Nhưng tôi mới là người thực hiện cái sự ham muốn đó nhiều hơn cả.

Tôi chủ động kéo anh lại gần với mình, luồn tay xuống dưới áo sơ mi của anh, vuốt ve dọc sống lưng anh. Trong một giây anh khẽ rùng mình. “Tay em lạnh quá à?” Tôi hỏi.

“Không,” anh nói và rồi anh buông tôi ra, ngồi thẳng dậy. Mặt anh đỏ bừng, “Anh không muốn quá nhanh.”

Tôi cùng ngồi dậy. “Nhưng em tưởng anh đã từng...” tôi không biết phải kết thúc câu đó như thế nào nữa. Thật ngượng! Tôi chưa từng làm chuyện đó bao giờ.

Mặt anh Conrad càng đỏ hơn. Anh nói, “Ừ, đúng là anh đã từng rồi. Nhưng em thì chưa.”

“Ừm.” Tôi ngó trôn trăn xuống đôi tất trên chân mình. Sau đó ngẩng mặt lên nhìn anh hỏi, “Sao anh biết là em chưa từng?”

Giờ thì mặt anh không thể đỏ hơn được nữa, và anh bắt đầu ấp úng, “Anh chỉ nghĩ là em chưa thôi... Ý anh là, anh chỉ đoán...”

“Anh nghĩ là em chưa từng làm chuyện đó, đúng không?”

“Ừ.”

“Anh đừng nên có những suy đoán kiểu như thế,” tôi nói.

“Anh xin lỗi,” anh ngập ngừng nói, “Thế... em đã từng rồi ạ?”

Tôi nhìn anh.

Khi anh tính mở miệng nói tiếp, tôi giơ tay chặn anh lại và nói: “Chưa hề. Chưa bao giờ.”

Và rồi tôi nhoài người tới hôn lên má anh. Thật sung sướng khi có thể hôn anh bất cứ lúc nào tôi muốn. “Anh thật đáng yêu,” tôi thì thầm vào tai anh. Tôi cảm thấy không thể hạnh phúc hơn khi được ở đây, bên cạnh anh như thế này.

Anh nói, giọng đầy nghiêm túc, “Anh chỉ... luôn muốn biết rằng em vẫn ổn. Rất quan trọng với anh.”

“Em ổn mà.” Tôi nói. “Còn hơn cả ổn ý chứ.”

Anh Conrad gật đầu. “Vậy thì tốt,” và rồi anh đứng dậy, chìa tay ra kéo tôi cùng đứng lên, “Chúng ta về nhà thôi.”

Phía mai tới sau nửa đêm tôi mới về đến nhà. Tôi và anh dừng lại giữa đường, ăn tối xong rồi mới đi tiếp. Tôi đã gọi món pancake và khoai tây chiên, anh là người trả tiền. Khi tôi về đến nhà, mẹ đã rất giận. Nhưng tôi không hề ân hận về điều đó. Không một giây phút nào luôn. Làm sao bạn có thể ân hận khi có được một trong những đêm đẹp nhất của cuộc đời mình như thế? Bạn sẽ không bao giờ cảm thấy ân hận. Bạn sẽ còn nhớ mãi từng lời nói, từng cử chỉ, từng ánh mắt. Ngay cả khi nó khiến cho trái tim bạn quặn đau, bạn sẽ vẫn không bao giờ có thể quên.

Chương 17

Chúng tôi lái xe xuyên qua thị trấn, qua các cửa tiệm cũ kỹ, sân tập golf mini, nhà hàng hải sản... Tôi ước gì Jeremiah có thể lái chậm lại, càng chậm càng tốt, thậm chí nếu chúng tôi không bao giờ tới được căn nhà mùa Hè cũng chẳng sao. Nhưng tôi biết điều đó là không thể. Chúng tôi sắp đến nơi rồi.

Tôi thò tay vào trong túi xách tìm thỏi son bóng. Tôi thoa một chút son bóng lên môi, sau đó dùng tay cào cào lại tóc cho thẳng. Chúng đang rối bù hết cả lên bởi suốt cả chặng đường, tôi và Jeremiah đã hạ hết cửa sổ xuống cho gió lùa vào trong xe. Và giờ thì mái tóc của tôi không khác gì một cái tổ quạ. Qua khước mắt, tôi có thể cảm nhận được là Jeremiah đang nhìn tôi và cậu ấy hình như còn khế lắc đầu nữa. Chắc hẳn Jeremiah đang nghĩ tôi ngốc nghếch lắm. Tôi rất muốn nói với cậu ấy rằng: Mình biết, mình là một đứa con gái ngốc nghếch. Mình chẳng hơn Taylor là mấy. Nhưng mình không thể tới và đối diện với anh Conrad trong bộ dạng nhếch nhác như thế này được.

Vừa nhìn thấy cái xe của anh trên sân, tim tôi như muốn ngừng đập. Anh đang ở trong đó. Nhanh như chớp Jeremiah lao ra khỏi xe và chạy như bay vào trong nhà. Cậu ấy nhảy hai, ba bậc cầu thang một lúc, khiến tôi phải học tốc đuổi theo.

Thật là lạ, ngôi nhà vẫn có mùi giống như xưa. Vì một lý do nào đó, tôi đã cảm thấy khá bất ngờ khi khám phá ra sự thật ấy. Giờ đây cô Susannah không còn nữa, tôi còn cứ tưởng mọi thứ sẽ khác cơ đấy. Nhưng tôi đã lầm. Tôi gần như đã hy vọng rằng sẽ thấy bóng cô trong chiếc váy ở nhà, đang ngồi trong bếp đợi chúng tôi.

Không ngờ anh Conrad có thể tỏ thái độ khó chịu ra mặt như vậy khi vừa nhìn thấy hai đứa tụi tôi. Anh ấy vừa đi lướt sóng về, tóc vẫn còn ướt nhẹp và đồ vẫn còn chưa thay. Tôi cảm thấy ngây ngất – mặc dù đã hai tháng trôi qua, nhưng cảm giác ấy vẫn đeo đuổi tôi như một bóng ma. Bóng ma của mối tình đầu. Anh trừng mắt nhìn tôi độ một giây, kể đó chuyển sang nhìn Jeremiah. “Em làm cái quái gì ở đây thế?” Anh hỏi.

“Em tới đón anh và đưa anh về trường.” Jeremiah nói. Rõ ràng cậu ấy đang cực kỳ cố gắng để nói bằng cái giọng bình thường và tự nhiên nhất có thể với anh Conrad. “Lần này anh thực sự đã hơi quá đà rồi đấy. Anh có biết bố lo lắng đến thế nào không?”

Anh Conrad phẩy tay nói, “Bảo bố chẳng việc gì phải lo. Anh sẽ ở lại đây.”

“Conrad, anh đã bỏ lỡ hai buổi học, và thứ Hai tới là kỳ thi giữa kỳ rồi. Anh không thể cứ thế mà bỏ thi được. Họ sẽ đuổi anh ra khỏi trường học Hè mất.”

“Đấy là việc của anh. Mà cô ấy làm gì ở đây thế?” Anh không nhìn vào mặt tôi khi hỏi câu đó. Tôi cảm thấy không khác nào như vừa bị anh đâm cho một nhát vào tim.

Tôi lùi lại về phía chiếc cửa kính trượt, tránh xa khỏi hai anh em nhà Fisher. Đột nhiên tôi thấy ngột ngạt, khó thở vô cùng.

“Em nhờ cậu ấy đi theo giúp em.” Jeremiah nói. Cậu ấy quay ra nhìn tôi và hít một hơi thật sâu. “Nghe này, tụi em mang toàn bộ sách vở và các thứ cần thiết cho anh. Tối nay và ngày mai anh có thể ôn bài ở đây, sau đó chúng ta hãy cùng quay lại trường, ok?”

“Thôi giải tán hết đi cho được việc,” anh Conrad gầm lên, ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa ở giữa phòng, không cần biết nước biển từ quần áo và tóc anh đang nhỏ tong tỏng lên mặt ghế.

“Anh làm sao thế?” Jeremiah gần như sắp mất hết bình tĩnh với anh Conrad rồi.

“Em và cô ta. Ở đây. Đây chính là *sao* đấy,” Kể từ lúc chúng tôi bước chân vào đây tới giờ, anh Conrad giờ mới chịu nhìn thẳng vào mắt tôi. “Tại sao lại đến đây? Em muốn giúp cái gì?”

Tôi mở miệng ra định nói, nhưng không thốt ra được lời nào. Lần nào cũng vậy, anh luôn lẩn át được tôi, chỉ bằng một cái nhìn, một câu nói.

Rất kiên nhẫn, anh im lặng đợi tôi trả lời và khi thấy tôi không nói gì, anh nói tiếp.

“Anh tưởng em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa. Em ghét anh cơ mà, em quên rồi à?” Giọng anh đầy mỉa mai và khinh bỉ.

“Em không hề ghét anh,” tôi nói, sau đó tôi chạy ra khỏi phòng. Tôi chạy như bay ra khỏi nhà, lao thẳng về phía bãi biển.

Tôi cần phải ra biển. Chỉ có bãi biển mới có thể khiến tôi bình tâm trở lại. Không gì tuyệt vời hơn khi được chạm đôi chân trần xuống nền cát ướt, để mặc cho sóng biển dập dềnh vỗ vào chân. Nó mang lại cho ta cảm giác bất biến nhưng đồng thời liên tục thay đổi. Một cảm giác của mùa Hè.

Tôi ngồi bệt xuống cát và ngắm nhìn những đợt sóng vỗ vào bờ, sau đó rút dần ra xa, giống như một lớp kem mỏng phết trên những chiếc bánh quy mẹ vẫn thường làm cho tôi và anh Steven. Tôi đã sai lầm khi tới đây. Tôi không thể nói hay làm gì để xóa bỏ quá khứ. Cái cách anh gọi tôi là “cô ta” đầy khinh miệt. Anh thậm chí còn không muốn nhắc tới tên của tôi.

Một lúc sau tôi đứng dậy đi vào trong nhà. Jeremiah đang ở trong bếp một mình. Không thấy bóng dáng anh Conrad đâu.

“Mọi chuyện thế là ổn rồi,” Jeremiah nói.

“Đáng ra mình không nên tới đây.”

Jeremiah lơ đãng như không nghe thấy lời tôi vừa nói. “Cá 10 ăn 1, trong tủ lạnh ngoài kia ra

chẳng có gì khác. Cậu chơi không?”

Tôi biết, cậu ấy đang cố chọc tôi cười nhưng tôi đã không cười. Tôi không thể. “Chỉ đùa hâm mới đi chấp nhận trò cá cược đó.” Tôi cắn môi thật chặt. Tôi thực sự, thực sự không muốn khóc một chút nào.

“Đừng để cho anh ấy làm ảnh hưởng tới cậu.” Jeremiah nói. Cậu ấy kéo đuôi tóc của tôi vòng quanh cổ tay giống như một con rắn.

“Nhưng mình không được.” Tôi nói. Cái cách anh nhìn tôi khi này – như thể tôi chẳng có ý nghĩ gì với anh hết, không một chút nào luôn.

“Anh ấy là một thằng ngốc, anh ấy nói vậy nhưng không nghĩ vậy đâu,” Jeremiah an ủi tôi. Cậu ấy huých nhẹ cùi trỏ vào tôi, “Cậu thấy hối hận vì đã tới đây à?”

“Ừ.”

Jeremiah nhe răng ra cười với tôi. “Nhưng mình thì không. Mình thấy vui vì cậu đã tới. Mình thấy vui vì không phải giải quyết ông anh hâm đơ này một mình.”

Bởi vì cậu ấy đang rất cố gắng nên tôi cũng cần phải cố gắng. Tôi vói tay mở tủ lạnh.

“Ồi giời.” Cậu ấy nói đúng, trong tủ lạnh không có gì khác ngoài hai két bia Icehouse. Cô Susannah hẳn sẽ tá hỏa nếu thấy cái tủ lạnh Sub-zero của mình bị trưng dụng làm nơi trữ bia như thế này. “Thế bọn mình làm gì bây giờ?”

Jeremiah nhìn ra cửa sổ, ra ngoài bãi biển. “Có khi phải ngủ lại đây tối nay thôi. Mình sẽ thuyết phục anh ấy, rồi anh ấy sẽ đi thôi. Mình cần thêm chút thời gian.” Cậu ấy ngừng lại rồi nói tiếp. “Hay là thế này, cậu đi mua ít đồ ăn cho bữa tối nay còn mình ở lại đây nói chuyện với anh Conrad?”

Tôi biết, Jeremiah đang tìm có để tôi tránh mặt đi và tôi thấy mừng vì điều đó. Tôi cần phải ra khỏi căn nhà này, tránh xa khỏi anh Conrad. “Mình làm món trai nướng cho bữa tối nhé?” Tôi hỏi.

Jeremiah gật đầu và khẽ thở phào nhẹ nhõm. “Nghe được đấy. Cậu thích làm món gì cũng được,” và rồi cậu ấy rút ví ra nhưng tôi đã chặn lại.

“Không cần đâu.”

Nhưng Jeremiah lắc đầu nói, “Mình không muốn cậu phải dùng tiền của cậu.” Vừa nói cậu ấy vừa đưa cho tôi hai tờ 20 đô la và chìa khóa xe. “Cậu đã đi cả chặng đường tới đây giúp mình là quý lắm rồi.”

“Mình tình nguyện đi mà.”

“Bởi vì cậu là một người tốt và cậu muốn giúp đỡ anh Conrad.” Jeremiah nói.

“Mình cũng muốn giúp cả cậu nữa,” tôi nói. “Ý mình là, nếu làm được gì mình sẽ luôn sẵn sàng. Cậu không việc gì phải giải quyết chuyện này một mình.”

Trong một thoáng, cậu ấy không giống như Jeremiah mà tôi biết. Cậu ấy trông rất chú Fisher, bố cậu ấy. “Nếu không là mình thì còn ai nữa?” Và rồi cậu ấy nhoẻn miệng cười với tôi, và cậu ấy đã trở lại là Jeremiah – cậu con trai yêu quý, ánh Mặt Trời và nụ cười của cô Susannah. Thiên thần bé nhỏ của cô.

~*~

Tôi đã học lái xe số sàn từ chính chiếc xe này của Jeremiah. Cảm giác được ngồi lại đằng sau tay lái quen thuộc ấy thật thú vị. Thay vì bật điều hòa, tôi quyết định hạ hết cửa sổ xuống đón cái vị mằn mặn của không khí biển ulla vào trong xe. Tôi chậm rãi lái xe đi vào thị trấn và đậu xe bên ngoài cái nhà thờ cổ.

Một đám trẻ con, trong bộ đồ bơi và quần soóc ngắn, đang la hét inh ỏi nô đùa trên phố. Có vẻ như đây là tuần đầu tiên của kỳ nghỉ Hè của tụi nhỏ ở Cousins. Tôi mỉm cười nhìn theo cậu bé con lạch đạch chạy theo hai cô bé khác lớn hơn (mà tôi đoán là hai chị gái), vừa đi vừa gọi với theo, “Đợi em với!” Nhưng hai cô chị vẫn sải bước đi nhanh hơn, không buồn quay đầu nhìn lại.

Điểm dừng chân đầu tiên của tôi là ở tiệm tạp hóa. Tôi từng dành hàng giờ đồng hồ la liếm ở đây chỉ để chọn mua những viên kẹo dẻo mà mình thích nhất, bởi ở đây có quá nhiều sự lựa chọn. Tụi con trai thì đơn giản, thường vốc thành từng vốc mỗi loại một ít phiên phiên cho xong. Nhưng tôi thì khác, lúc nào cũng là 10 viên kẹo dẻo hình con cá Swedish Fish, 5 viên kẹo tròn bọc sô-cô-la, một thìa cỡ trung đầy kẹo Jelly Bellys. Vì kỷ niệm xưa, tôi quyết định mua đầy một túi. Tôi chọn kẹo Goobet vị nho cho Jeremiah, một thanh sô-cô-la hiệu Clark cho anh Conrad, và một túi kẹo chanh hiệu Lemonhead cho anh Steven, mặc dù anh ấy không có mặt ở đây. Cứ coi như hôm nay là lễ kỷ niệm (bằng kẹo) cho một thời thơ ấu đẹp đẽ của chúng tôi ở Cousins.

Tôi đang đứng xếp hàng đợi tới lượt mình trả tiền thì nghe thấy tiếng ai đó gọi, “Belly?”

Tôi quay đầu lại. Là bác Maureen O’Riley – chủ cửa hàng mũ Maureen’s Milinery khá nổi tiếng trong thị trấn. Bác ý hơn tuổi bố mẹ tôi, chắc cũng phải gần 60 tuổi rồi, và luôn tỏ ra thân thiện với mẹ tôi và cô Susannah. Lần nào gặp cũng thấy hai bác ý đội một kiểu mũ mới.

Hai các cháu ôm hôn, chào hỏi nhau. Bác ấy vẫn dùng loại xà phòng Murphy Oil quen thuộc bao năm nay chưa bao giờ thay đổi.

“Mẹ cháu thế nào? Cả Susannah nữa?” Bác hồ hởi hỏi.

“Mẹ cháu vẫn khỏe ạ?” Tôi nói.

“Thế còn Susannah?”

Tôi hắng giọng. “Bệnh ung thư của cô ấy tái phát và cô ấy đã mất rồi ạ.”

Khuông mặt r ám nắng đầy tàn nhan của bác Maureen lộ rõ vẻ thảng thốt, xen chút đau lòng, “Bác không hề biết. Bác rất tiếc. Bác đã rất quý Susannah. Chuyện xảy ra khi nào vậy con?”

“Đầu tháng 5 ạ.” Tôi nói. Sắp đến lượt tôi trả tiền rồi. Tôi chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây và kết thúc cuộc hội thoại không-hề-mong-đợi này thôi.

Bác Maureen nắm lấy tay tôi và phản ứng đầu tiên của tôi là chỉ muốn giật ngay tay lại. Mặc dù tôi vẫn luôn quý mến bác Maureen nhưng tôi không thể đứng giữa tiệm tạp hóa và nói về cái chết của cô Susannah như một câu chuyện làm quà như thế này được. Người tôi đang nói là cô Susannah cơ mà.

Hình như bác Maureen cũng biết ý nên bác đã chủ động buông tay tôi ra. “Giá như mà bác biết. Cho bác gửi lời chia buồn tới hai cậu bé và mẹ của con nhé. Và Belly này, thỉnh thoảng ghé qua tiệm chơi với bác nhé. Bác sẽ đặt làm cho con một chiếc mũ. Bác nghĩ đã đến lúc con cần có một chiếc của riêng mình rồi.”

“Cháu chẳng bao giờ đội mũ cả,” tôi vội vã mở túi ra tìm ví.

“Đã đến lúc con cần có một chiếc mũ của riêng mình rồi,” bác Maureen lại nhấn mạnh thêm lần nữa. “Một cái gì đó khiến cho con thật nổi bật. Hãy ghé qua tiệm và bác sẽ đích thân làm cho con. Coi như đó là một món quà của bác.”

Sau đó, tôi đi dạo quanh thị trấn một vòng, ghé qua cửa hàng sách và tiệm bán đồ lướt sóng. Tôi cứ lững thững đi như thế, thỉnh thoảng lại vục tay vào trong túi kẹo. Tôi không muốn phải chạm mặt bất cứ người quen nào nữa nhưng đồng thời tôi lại chưa muốn quay trở về nhà. Rõ ràng anh Conrad không hề muốn thấy mặt tôi. Không lẽ tôi đã khiến cho sự việc trở nên tồi tệ hơn? Cái cách anh nhìn tôi... Tôi đã không nghĩ rằng mọi chuyện sẽ khó khăn đến thế, khi phải gặp lại anh ấy như thế này. Khi phải quay trở lại căn nhà ấy. Bởi trên thực tế, nó còn khó khăn hơn gấp triệu triệu lần so với những gì tôi tưởng tượng.

~*~

Khi tôi quay trở về nhà với một túi giấy đựng đầy bánh sandwich kẹp trai nướng, anh Conrad và Jeremiah đang ngồi uống bia ở sân sau nhà. Mặt Trời đã bắt đầu lặn. Buổi hoàng hôn ngày hôm ấy thật đẹp.

Tôi thấy chìa khóa và túi xách lên trên bàn và ngồi phịch xuống ghế. “Cho mình một chai,” tôi nói. Tôi vốn chẳng phải là người thích bia bọt nhưng tôi muốn được nhập hội với anh em họ, (có thể thấy một vài chai đã giúp họ phần nào xích lại gần nhau hơn hẳn). Cũng giống như ngày xưa, tất cả những gì tôi ao ước là được họ coi là một phần của nhóm.

Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần là sẽ bị anh Conrad quăng cho một cái nhìn đầy hằn học và từ chối đưa bia lon cho mình. Và khi anh ấy làm như vậy thật, chẳng hiểu sao tôi vẫn cảm thấy thất vọng vô cùng. Jeremiah thò tay vào trong thùng đá lấy ra một chai Icehouse đưa cho tôi. Cậu ấy nháy mắt với tôi. “Từ bao giờ Belly Button nhà ta biết uống bia thế?”

“Mình gần 17 tuổi rồi nhá,” tôi nhắc cậu ấy. “Cậu không nghĩ mình đã quá già để bị gọi bằng cái tên trẻ con đó à?”

“Mình biết cậu bao nhiêu tuổi chứ,” Jeremiah nói.

Anh Conrad mở túi giấy lấy ra một miếng sandwich. Anh ấy ăn ngấu nghiến như chết đói. Tôi tự hỏi không biết cả ngày nay anh ấy đã ăn gì chưa.

“Anh cứ ăn tự nhiên,” tôi nói. Tôi không thể dừng lại được. Từ lúc tôi về tới giờ anh không nhìn về phía tôi lấy một lần. Tôi muốn anh chỉ ít cũng phải thừa nhận có sự tồn tại của tôi chứ.

Anh lẩm bẩm nói cảm ơn, và Jeremiah lừ mắt cảnh cáo tôi, như muốn nói *Mọi chuyện đang yên ổn, cậu đừng có mà chọc cho anh ấy nổi điên lên nữa*.

Điện thoại của Jeremiah đổ chuông, nhưng cậu ấy không vội vàng bắt máy. Anh Conrad nói, “Anh sẽ không rời khỏi đây đâu. Cứ nói với ông ấy như thế.”

Tột giạt mình ngẩng đầu lên. Anh nói không rời khỏi đây nghĩa là sao? Không lẽ anh ấy tính ở hẳn luôn đấy? Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh Conrad, chưa bao giờ tôi thấy anh tỏ ra điềm tĩnh đến như thế.

Jeremiah đứng dậy cầm lấy cái điện thoại và đi vào trong nhà. Cậu ấy khép cửa lại sau lưng. Lâu lắm rồi, tôi và anh Conrad mới ngồi một mình bên nhau như thế này. Bầu không khí xung quanh chúng tôi khá nặng nề, và tôi tự hỏi liệu anh có cảm thấy hối hận vì những gì đã nói với tôi lúc trước không. Tôi tự hỏi liệu tôi có nên nói câu gì đó, và cố gắng sửa chữa lại mọi chuyện không? Nhưng tôi biết nói gì bây giờ? Tôi không biết còn *có thể* nói gì được nữa.

Vì thế tôi đã không cố thử làm gì. Thay vào đó, tôi cứ để kệ cho khoảnh khắc đó trôi qua, và tôi chỉ thở dài, dựa lưng ra sau ghế, nằm ngấm hoàng hôn. Bầu trời đang dần chuyển sang màu vàng, pha lẫn ánh hồng. Tôi có cảm giác trên thế gian này không còn gì có thể đẹp hơn những gì tôi đang được chứng kiến. Mọi sự căng thẳng của tôi bỗng dưng như được gió biển cuốn trôi ra ngoài khơi. Tôi rất muốn ghi nhớ lại cái thời khắc này, phòng trường hợp tôi không thể quay trở lại đây nữa. Bạn sẽ không bao giờ biết trước được lần cuối cùng khi bạn nhìn thấy một cảnh vật. Một con người.

Chúng tôi ngồi xem TV cùng nhau trong phòng khách. Jeremiah không hề dǎ động thêm một lần nào nữa với anh Conrad về trường học hay chú Fisher. Tôi bǎn khoăn không biết có phải cậu ấy đợi tới khi chỉ còn một mình với anh Conrad thì mới nói hay không.

Tôi ép bản thân giả vờ vươn vai ngáp dài buồn ngủ. “Mình mệt quá rồi,” tôi nói.

Mà tôi quả là cũng mệt thật. Chưa bao giờ tôi thấy có cái ngày nào dài như ngày hôm nay. Mặc dù tất cả những gì tôi phải làm là ngồi trên xe cho người khác lái, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy như chẳng còn chút năng lượng nào hết.

“Mình đi ngủ đây,” tôi nói, và lần này là tôi ngáp thật.

“Ngủ ngon,” Jeremiah gật đầu chào tôi. Còn anh Conrad chẳng có chút phản ứng nào.

Sau khi về phòng, tôi mở túi xách của mình ra và tá hỏa khi thấy những gì Taylor chuẩn bị cho tôi. Một bộ bikini kẻ ca-rô mới toanh còn chưa cắt mác, đôi xăng-đan thời trang đắt tiền, một chiếc váy chấm bi mùa Hè, một chiếc quần soóc bó ngắn tới mức bố cậu ấy vẫn thường kêu là “giống cái quần lót bò”, một vài chiếc áo điệu đàng, và thay vì chiếc áo thun rộng thùng thình yêu thích của tôi để mặc đi ngủ, cậu ấy chuẩn bị cho tôi một bộ pajama hồng, in hình trái tim nhỏ li ti. Đồ ngủ của cậu ấy chẳng có cái nào tôi có thể mặc được cả. Thật chỉ muốn đập cho cậu ấy một cái! Tôi cứ tưởng cậu ấy chỉ nhét thêm vài bộ vào túi đồ sắp sẵn của mình thôi chứ ai mà ngờ cậu ấy lại đi thay hết bằng đồ mới thế này. Thứ duy nhất của tôi cậu ấy để lại là đồng đồ lót.

Cứ nghĩ bị ai đó bắt gặp trong bộ pajama này (lúc sáng dậy vào toa-lét đánh răng chẳng hạn) mà tôi lại tức muốn hộc máu. Tôi biết Taylor chỉ có ý tốt và cho rằng làm như vậy là đang giúp đỡ tôi. Chỉ riêng việc cậu ấy chịu hy sinh cho tôi mượn đôi xăng-đan một đêm thôi cũng đủ hiểu rồi. Nhưng tôi vẫn tức.

Giống như chuyện với Cory. Taylor cứ làm theo những gì mà cậu ý nghĩ là đúng mà không buồn quan tâm xem tôi nghĩ sao về điều đó. Cậu ấy chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của tôi mà suy nghĩ cho tôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mọi chuyện không hẳn là lỗi của Taylor, bởi chính tôi là người để cho cậu ấy tự tung tự tác như vậy.

Sau khi đánh răng xong, tôi thay sang bộ pajama của Taylor và leo lên giường ngủ. Tôi nằm đầu tranh tư tưởng một lúc xem có nên đọc sách trước khi ngủ không, thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi kéo chăn lên tới ngang cổ, và gọi với ra, “Mời vào!”

Là Jeremiah. Cậu ấy khép cửa lại và ngồi xuống dưới chân giường tôi. “Hey,” cậu ấy thì thào nói.

Tôi ngó đầu lên khỏi chăn. Chỉ là Jeremiah thôi mà. “Hey. Có chuyện gì thế? Cậu đã nói chuyện với anh ý chưa?”

“Chưa. Tối nay cứ để kệ cho anh ấy thoải mái và thử lại vào ngày mai vậy. Với anh ý cứ phải từ từ từng bước một,” Jeremiah nhìn tôi đầy ý nhị. “Cậu biết mà.”

Tôi biết. “Ừ... Thế cũng được.”

Jeremiah giơ tay lên đập vào tay tôi. “Đừng lo. Bọn mình sẽ giải quyết được chuyện này mà.”

Tôi đập vào tay cậu ấy. “Bọn mình sẽ giải quyết được chuyện này.” Tôi nhắc lại. Tôi có thể cảm nhận được một chút nghi ngờ trong giọng nói của mình, nhưng Jeremiah nhoẻn miệng cười với tôi như thể mọi chuyện cuối cùng cũng đã được giải quyết xong.

Chương 19

JEREMIAH

Khi Belly đứng dậy đi lên gác tôi biết cậu ấy cố tình muốn tôi ngồi lại, thử nói chuyện với anh Conrad về chuyện trường học. Tôi biết bởi ngay từ khi còn bé, chúng tôi đã thường xuyên tập cách đọc được suy nghĩ của nhau. Và cậu ấy luôn tin rằng cậu ấy có thể đọc được suy nghĩ của tôi. Sự thật là tôi quá hiểu Belly. Mỗi khi sắp sửa nói dối, mắt trái của cậu ấy sẽ hơi nheo lại một chút. Mỗi khi lo lắng, cậu ấy sẽ khẽ cắn môi trước khi nói. Tôi luôn biết cậu ấy đang nghĩ gì. Belly là một người rất dễ đoán định.

Tôi nhìn qua anh Conrad. “Anh có muốn sáng mai dậy sớm ra biển lướt sóng không?” Tôi hỏi.

“Cũng được,” anh nói.

Ngày mai tôi sẽ nói với anh về chuyện học hành sau. Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi.

Chúng tôi ngồi xem TV thêm một lúc nữa, tới khi anh Conrad thiếp đi trên ghế, tôi mới đứng dậy trở về phòng.

Phía cuối hành lang, tôi thấy đèn phòng Belly vẫn đang bật. Tôi bước tới, đứng trước cửa phòng và đưa tay gõ nhẹ lên cửa. Tự dưng tôi thấy mình chẳng khác gì một thằng ngốc khi đứng trước cửa phòng Belly và gõ cửa như thế này. Hồi còn bé, tụi tôi thường xuyên xô thẳng cửa vào phòng nhau mà không cần suy nghĩ gì hết. Giá như mọi thứ vẫn đơn giản như xưa thì tốt biết mấy.

“Mời vào!” Cậu ấy nói.

Tôi mở cửa đi vào trong phòng và ngồi ở phía cuối giường của Belly. Khi tôi nhận ra cậu ấy đã thay sang bộ pajama chuẩn bị đi ngủ rồi, tôi đã định quay lưng bỏ đi. Tôi phải liên tục tự nhắc bản thân mình rằng trước đó tôi đã nhìn thấy cậu ấy mặc pajama hàng tỷ lần rồi, và chuyện đó có gì to tát đâu? Nhưng mọi khi cậu ấy vẫn hay mặc cái áo phông rộng thùng thình giống như đám con trai tại tôi, còn hôm nay cậu ấy đang mặc một chiếc áo hai dây màu hồng. Tôi tự hỏi không hiểu mặc chiếc áo đó đi ngủ liệu cậu ấy có thấy thoải mái không nữa.

Chương 20

NGÀY 4 THÁNG 7

Khi tôi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, tôi không ra khỏi giường ngay. Tôi cứ nằm như thế trên giường, vờ như sáng hôm nay cũng giống như bao buổi sáng ở căn nhà mùa Hè của chúng tôi. Ga giường của tôi vẫn thơm mùi nước xả vải quen thuộc, chú gấu bông Junior Mint của tôi vẫn đang ngồi chễm trệ trên nóc tủ. Mọi thứ vẫn như xưa. Mẹ và cô Susannah đang đi dạo ngoài bãi biển, còn đám con trai đang tranh nhau đĩa bánh nướng nhân việt quất trong bếp, và tôi sẽ chẳng bao giờ có sự lựa chọn nào khác ngoài bát ngũ cốc Kashi của mẹ. Sữa tươi giỗi lăm cũng chỉ còn độ nửa cốc là cùng, và càng không dám mơ họ sẽ để phần lại cho tôi chút nước hoa quả tươi nào. Nếu là ngày trước chắc tôi sẽ tức điên lên mất, nhưng ngay bây giờ cái ý nghĩ ấy khiến tôi bất giác mỉm cười.

Tôi biết tất cả những điều trên chỉ là sự tưởng tượng của tôi. Ở đây không còn cô Susannah, hay mẹ, hay anh Steven.

Mặc dù tối qua tôi đi ngủ khá sớm nhưng hôm nay tôi vẫn dậy muộn như thường. Đồng hồ chỉ 11h30. Vậy là tôi đã ngủ suốt mười hai tiếng. Lâu lắm rồi tôi mới được ngủ ngon đến vậy.

Tôi xuống khỏi giường, đi tới bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Được ngắm nhìn vạn vật từ khung cửa sổ của căn nhà mùa Hè như thế này luôn khiến cho tâm trạng tôi tốt lên rất nhiều. Ước gì mọi cánh cửa sổ đều có thể nhìn ra đại dương, không có gì khác ngoài những bãi cát trắng tấp và biển cả mênh mông. Thấp thoáng đằng xa là Jeremiah và anh Conrad trong bộ đồ bơi màu đen đang mãi mê lướt sóng. Một hình ảnh quen thuộc của các mùa Hè trước đây. Và cứ như vậy, trong lòng tôi lại tràn trề một niềm hy vọng. Có lẽ Jeremiah nói đúng. Có lẽ anh Conrad rồi sẽ quay lại với chúng tôi.

Và tôi sẽ quay trở về với căn nhà của mình, rời xa khỏi anh và tất cả những gì khiến tôi nhớ tới anh. Tôi sẽ đi bơi cùng Taylor, cùng cậu ấy đi mua sắm, ăn uống và rất nhanh thôi mùa Hè sẽ trôi qua. Và tôi sẽ có thể quên đi những thói quen trước kia của mùa Hè.

Đây thực sự sẽ là lần cuối cùng của tôi.

Đầu tiên tôi gọi điện cho Taylor, giải thích tình hình hiện nay cho cậu ấy hiểu: Rằng chúng tôi đang ở Cousins tìm cách thuyết phục anh Conrad quay trở lại trường học và kết thúc mùa Hè cuối cùng của chúng tôi ở Cousins.

Câu đầu tiên cậu ấy nói với tôi là, “Belly, cậu có biết cậu đang làm gì không thể?”

“Ý cậu là sao?”

“Cậu biết là mình đang muốn nói gì mà. Cậu có phải bị thiếu năng đầu mà không hiểu. Đáng ra cậu phải đang ở nhà rồi mới đúng.”

Tôi thở dài. Đã không biết bao lần tôi nhắc Taylor đừng có dùng từ “thiếu năng” để nói về người khác rồi nhưng cậu ấy vẫn chứng nào tật đấy. Chẳng hiểu cậu ấy nghĩ gì nữa. Không lẽ cậu ấy quên mất cô em họ bị bệnh Down rồi sao? Tôi nghĩ Taylor cố tình nói thế để chọc tức tôi thì đúng hơn.

“Cậu quan tâm làm gì nếu anh Conrad bỏ học?” Taylor hỏi. “Anh ấy thích làm gì với đời thì cứ mặc xác anh ấy đi.”

Mặc dù tôi biết sẽ không có ai nghe trộm những gì mình nói, nhưng tôi vẫn hạ giọng, “Anh ấy đang mệt mỏi lắm. Anh ấy cần bọn mình.”

“Anh ấy chỉ cần có cậu em trai thôi. Người, mà xin thưa với cậu, là trông còn hot hơn anh ấy gấp tỷ lần. Anh Conrad đâu có cần tới cậu. Anh ấy đã phản bội cậu, nhớ chưa?”

Giờ thì tôi thực sự đang thì thào vào trong điện thoại, “Anh ấy không hề phản bội mình, cậu biết rõ thế còn gì. Vào thời điểm ấy bọn mình đã chia tay nhau rồi. Hơn nữa anh Conrad và mình chưa bao giờ là một đôi thực sự.” Thật không dễ dàng gì để thừa nhận điều đó.

“Thôi đi. Anh ấy không phản bội cậu nhưng anh ấy đã đá cậu ngay sau buổi prom. Quả là một chàng trai *tuyệt vời*. Mừng cho cậu.”

Tôi lờ đi không thèm chấp. “Cậu làm ơn đừng cho mẹ mình biết nếu mẹ gọi cho cậu nhé.”

Taylor khịt mũi. “Ờ. Ai bảo mình là một đứa bạn trung thành làm gì cơ chứ.”

“Cám ơn cậu. À, và cám ơn *rất nhiều* vì đã thay hết đồng quần áo của mình.”

“Không có gì,” cô nàng nói giọng đầy tự hào. “Và Belly này?”

“Ơi?”

“Đừng có quên nhiệm vụ trước mắt của cậu đấy.”

“Ừ, Jeremiah đang tìm cách thuyết phục anh ấy rồi...”

“Không phải chuyện đó, hâm ạ. Mình đang nói về *nhiệm vụ* kia cơ. Cậu cần phải làm sao cho anh Conrad muốn quay trở lại với cậu, sau đó quay lưng cự tuyệt anh ta. Thật phũ vào.”

Cũng may chúng tôi nói chuyện qua điện thoại để Taylor không phải chứng kiến cảnh tôi lắc đầu ngao ngán với câu bình phẩm của cô bạn mình. Vấn đề là nếu đứng trên góc độ của cậu ấy thì có lẽ như vậy là đúng. Taylor chưa từng bị tổn thương bởi một người con trai nào bởi vì cậu ấy luôn là người nắm thế chủ động. Cậu ấy là người quyết định họ chia tay hay họ quay lại với nhau. Bọn con trai tôn thờ cậu ấy, cứ không phải chiều ngược lại. Taylor rất thích câu thoại trong bộ phim *Người đàn bà đẹp* của Julia Roberts, nói về cuộc đời một cô gái điếm. “Tôi là người chọn ai và tôi là người nói khi nào.”

Không phải cái ý tưởng đó chưa từng xuất hiện trong đầu tôi. Chỉ là tôi biết nó sẽ không bao giờ có tác dụng. Riêng mỗi việc làm sao để thu hút sự chú ý của anh Conrad trong lần gặp lại nhau đầu tiên, dù là một phản ứng rất nhỏ thôi, cũng gần như không thể rồi. Nói gì đến lần thứ hai.

Sau khi Taylor và tôi cúp máy, tôi gọi cho mẹ. Tôi nói sẽ tiếp tục ở lại nhà của Taylor thêm một tối nữa vì cậu ấy vẫn chưa hết buồn. Mẹ đã đồng ý. “Con đúng là một người bạn tốt,” mẹ nói. Mẹ cũng không quên dặn tôi cho mẹ gửi lời chào bố mẹ Taylor.

Mẹ thậm chí không đặt dấu chấm hỏi với câu nói dối vừa rồi của tôi. Thật không giống mẹ chút nào. Rõ ràng giờ đây mẹ chỉ muốn được ở một mình gặm nhấm nỗi buồn mất đi người bạn thân nhất mà thôi.

Sau đó tôi đi tắm và thay vào đó bộ quần áo Taylor đã chuẩn bị cho tôi. Một chiếc áo hoa trắng rất gợi cảm cùng chiếc quần soóc ngắn tụt chế của cậu ấy.

Tôi cứ để nguyên tóc ướt như thế đi xuống nhà. Anh em Jeremiah đã về nhà và đang ngồi trong bếp ăn món bánh nướng bọn đường mà cô Susannah vẫn thường dậy rất sớm để mua.

“Xem mình mua cái gì này,” Jeremiah đẩy cái túi giấy về phía tôi.

Tôi mở túi giấy ra tọng nguyên nửa cái bánh vào miệng. Bánh vẫn còn ấm nguyên. “Ngon quá,” tôi nhồm nhoàm khen. “Thế... giờ sao?”

Jeremiah quay sang nhìn anh Conrad, mặt đầy hy vọng. “Anh Conrad?”

“Hai đứa nên về sớm đi nếu muốn tránh tắc đường trong dịp lễ Quốc khánh 4/7,” anh Conrad nói. Tim tôi quặn đau khi phải chứng kiến nét mặt của Jeremiah khi đó.

“Bọn em sẽ không đi mà không có anh.” Jeremiah nói.

Anh Conrad thở hắt ra. “Nghe này, Jere. Anh rất cảm ơn vì em đã lặn lội tới tận đây. Nhưng em thấy đấy, anh vẫn ổn. Mọi thứ đều ổn.”

“Ồn cái nổi gì! Nếu anh không quay lại hoàn thành nốt hai bài thi hôm thứ Hai, anh sẽ bị đuổi học đấy có biết không? Lý do duy nhất tại sao anh phải tham gia lớp học Hè là bởi bị anh vẫn còn nợ mấy môn đó của kỳ trước. Nếu không quay lại thì anh tính sao đây?”

“Khỏi lo. Anh sẽ tự tìm cách.”

“Anh lúc nào cũng nói câu ấy, nhưng anh chẳng làm được cái quái gì hết. Anh chỉ giỏi lẩn trốn.”

Qua cái cách anh Conrad hằm hằm nhìn Jeremiah như muốn ăn tươi nuốt sống như thế, tôi biết cậu ấy đã đánh trúng tim đen của anh. Lòng kiêu hãnh của anh chỉ đang nhất thời bị chôn vùi bên dưới cơn thịnh nộ mà thôi. Conrad mà tôi biết sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Đã đến lúc tôi cần phải nói câu gì đó. Tôi hít một hơi thật sâu và nói, “Anh làm sao có thể trở thành bác sĩ nếu không có một tấm bằng Đại học được hả Conrad?”

Anh quay sang nhìn tôi. Tôi cũng giương mắt nhìn anh. Tôi đã làm được! Tôi sẽ nói hết những điều tôi cần phải nói, kể cả nếu điều đó làm tổn thương đến anh.

Đây là những gì tôi đã rút ra được sau khi quan sát cách Conrad chiến thắng đối thủ của mình qua những trận game chúng tôi chơi với nhau. Ngay khi phát hiện ra điểm yếu của đối thủ, bạn cần phải tấn công tổng lực, dùng hết tận cả vũ khí trong kho đạn dược mà bạn có và đừng để cho đối thủ có cơ hội trở tay. Không được tỏ ra nhân từ với đối thủ của mình.

“Anh chưa bao giờ nói sẽ làm bác sĩ cả,” anh nạt lại tôi. “Em không biết mình đang luyện thuyên cái gì đâu.”

“Thế thì anh nói đi xem nào,” tôi nói. Tim tôi như muốn rút ra khỏi lồng ngực.

Không một ai nói câu nào. Trong một phút, tôi đã nghĩ là cuối cùng anh cũng chịu mở lòng với tôi.

Cuối cùng anh đứng bật dậy tuyên bố, “Chẳng có gì để nói hết. Anh có việc phải đi. Cảm ơn về mấy cái bánh, Jere.” Sau đó anh quay sang tôi nói, “Đường dính đầy mặt em rồi kìa.” Và thế thôi, anh đứng dậy bỏ đi ra ngoài.

Sau khi anh đi khỏi, Jeremiah đập bàn, chửi thề, “Khốn kiếp!”

“Mình còn tưởng cậu thuyết phục được anh ấy rồi cơ đấy!” Tôi cũng chẳng hiểu sao lời mình nói ra nghe giống như một lời trách móc hơn là một lời nhận xét.

“Cậu không thể dồn anh Conrad quá. Anh ấy sẽ chỉ càng khép mình lại thôi,” Jeremiah thở dài, thu dọn đồng vun bánh vương vãi trên bàn.

“Thì anh ấy đã khép mình lại rồi đấy thôi.” Tôi nói.

Tôi ngược mắt lên nhìn Jeremiah, trông cậu ấy thật tội nghiệp. Tôi chợt cảm thấy hối hận vì đã nổi cáu với cậu ấy. Tôi chìa tay nắm lấy tay cậu ấy an ủi, “Đừng lo. Bọn mình vẫn còn thời gian mà. Hôm nay mới là thứ Bảy, đúng không?”

“Ừ,” Jeremiah gật đầu, nhưng có vẻ giờ cậu ấy cũng không dám tin vào bất cứ chuyện gì nữa.

Chúng tôi im lặng, không ai nói với ai câu nào. Như mọi lần, anh Conrad vẫn luôn là người làm ảnh hưởng tới tâm trạng của cả căn nhà, và các thành viên sống trong đó. Mọi chuyện sẽ khó mà bình thường trở lại cho tới khi anh Conrad bình thường trở lại.

Chương 21

Tôi đi vào trong phòng tắm, rửa mấy vết đường dính tèm lem trên mặt. Không có khăn tắm treo sẵn trên mắc như mọi khi, tôi đành lọ mọ mở tủ đựng đồ tắm tìm. Trên nóc cái giá để khăn tắm là chiếc mũ rộng vành của cô Susannah – vật bất ly thân của cô mỗi khi ra biển dạo chơi. Cô lúc nào cũng rất ý thức giữ gìn cho làn da của mình.

Nếu tôi có thể không nghĩ về cô Susannah thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Bởi vì nó sẽ giống như cô chỉ đang đi nghỉ ở đâu đó, chứ không phải ra đi mãi mãi. Và đó chính là điều tôi vẫn đang cố làm kể từ ngày cô mất – không nghĩ về cô. Ở nhà thì được, chứ ở đây, tại căn nhà mùa Hè này, thật không dễ dàng gì khi mà đâu đâu tôi cũng nhìn thấy hình bóng của cô.

Tôi cầm chiếc mũ lên, nắm chặt nó trong tay một giây, sau đó đặt trở lại lên trên giá. Tôi đóng cửa lại, lồng ngực tôi như bị ai đó bóp nghẹt không sao thở nổi. Việc này quả thực là quá khó khăn đối với tôi! Khi phải ở đây, trong căn nhà này và nhớ về cô.

Tôi chạy thật nhanh lên trên gác, tháo phăn sợi dây chuyền của anh Conrad ra và thay sang bộ bikini của Taylor. Tôi thậm chí chẳng cần biết mình trông lỗ bịch đến thế nào trong bộ đồ bơi đó. Tôi chỉ muốn được trằm mình xuống nước. Tôi chỉ muốn được ở một nơi không phải suy nghĩ về bất cứ chuyện gì, nơi mà mọi thứ đều không hiệu hữu. Tôi sẽ bơi, sẽ thả mình nổi lênh bênh trên mặt nước, hít vào và thở ra, chỉ có vậy thôi.

Cái khăn tắm Ralph Lauren hình con gấu Teddy của tôi vẫn đang được gấp gọn trong tủ đựng đồ như mọi khi. Tôi quấn nó quanh vai như một tấm chăn và đi ra ngoài sân sau. Jeremiah đang ngồi ăn bánh trứng, và uống sữa tươi trong bếp. “Ê,” cậu ấy gọi.

“Ừ, mình đi bơi đây.” Tôi chẳng buồn hỏi xem anh Conrad đâu, cũng không hề có ý định rủ Jeremiah đi bơi cùng. Tôi chỉ muốn được ở một mình mà thôi.

Tôi mở cửa và đi thẳng ra ngoài, trước cả khi kịp nghe thấy câu trả lời của cậu ấy. Tôi quẳng khăn tắm lên trên ghế và nhảy ùm xuống bể bơi. Tôi không trồi lên khỏi mặt nước ngay. Tôi ở dưới đó, nín thở cho tới khi không chịu được nữa mới thoi.

Khi ngoi lên, tôi có cảm giác như đã thở được trở lại, gân cốt được thư giãn, sáng khoái vô cùng. Tôi bơi tới bơi lui vài vòng. Ở đây, mọi thứ như không hề hiện hữu. Ở đây, tôi không còn cần phải suy nghĩ về bất cứ chuyện gì. Mỗi lần lặn xuống đáy bể, tôi lại cố gắng nhịn thở càng lâu càng tốt.

Ở dưới nước, tôi nghe thấy tiếng Jeremiah gọi tên mình. Một cách miễn cưỡng, tôi đành trồi lên mặt bể xem cậu ấy gọi gì. “Mình ra ngoài một lát nhé. Chắc mình ghé qua tiệm Nello’s mua cái bánh pizza thôi.” Jeremiah lom khom cúi xuống dặn tôi.

Tôi gạt tóc ra khỏi hai bên mắt, thẳng thốt kêu lên, “Nhưng cậu vừa mới ăn bánh trứng rồi mà. Chưa kể cả đồng bánh nước bọc đường lúc này.”

“Mình đang tuổi ăn tuổi lớn mà. Và xin thưa với cậu đó là chuyện của một tiếng rưỡi trước rồi.”

Một tiếng rưỡi trước á? Không lẽ tôi đã bơi liên tục suốt một tiếng rưỡi đồng hồ rồi sao? Cảm giác như chỉ mới vài phút trôi qua ý. “Ơ, thế à,” tôi cúi xuống nhìn mười đầu ngón tay của mình. Đúng là chúng đang sun hết lại rồi.

“Cậu cứ bơi tiếp đi nhá,” Jeremiah vẫy tay chào tôi.

“Chào cậu!” Sau đó tôi đạp chân vào thành bể để lấy đà, bơi một hơi về phía cuối bể không ngừng nghỉ, phòng trường hợp Jeremiah vẫn đang nhìn. Cái gì thì không nói chứ riêng khoản bơi thì cậu ấy luôn phải ngả mũ kính phục tôi.

Tôi tiếp tục ở dưới bể thêm một tiếng nữa. Đúng lúc từ dưới nước ngoi lên, sau lượt bơi cuối cùng, tôi nhìn thấy anh Conrad đang ngồi trên cái ghế nơi tôi bỏ khăn tắm. Anh im lặng đưa khăn cho tôi.

Tôi đi lên khỏi bể bơi. Đột nhiên thấy lạnh thế không biết! Không nói không rằng tôi cầm lấy cái khăn từ tay anh và quấn nó quanh người. Anh vẫn không nhìn vào mặt tôi. “Em vẫn thích giả vờ như đang thi đấu ở Olympics đấy à?” Anh hỏi.

Tôi mở miệng định nói gì đó nhưng rồi chỉ khẽ lắc đầu và ngồi xuống cạnh anh. “Không,” tôi nói. “Hết rồi.”

“Mỗi lần em bơi,” anh nói, ngưng lại một lúc lâu... khiến tôi còn tưởng anh sẽ không nói tiếp nữa, “thì có khi nhà sập em cũng chẳng biết. Em như ở trong thế giới riêng vậy.”

Giọng anh không có vẻ gì là đang mỉa mai hay giễu cợt, trái lại, còn đầy ngưỡng mộ là đằng khác. Như thể anh đã âm thầm quan sát tôi từ rất lâu rồi, như thể anh đã dõi theo tôi suốt bao năm qua. Mà có lẽ là thế thật.

Tôi còn chưa kịp nói thêm được câu nào thì anh đã đứng dậy đi vào trong nhà. Lúc anh quay người khép cửa lại, tôi ngẩn cổ nói với theo, “Thế nên em mới thích.”

Chương 22

Tôi trở lên trên phòng, tính thay bộ bikini ra thì nghe thấy tiếng điện thoại. Rõ ràng là tiếng chuông điện thoại của anh Steven, một ca khúc của Taylor Swift mà anh ấy giả vờ là rất ghét, tôi đã định không bắt máy. Nhưng tôi biết ông anh mình, anh ấy sẽ gọi lại cho tới khi tôi chịu nghe mới thôi. Thật phiền phức!

“Alô?” Tôi giả bộ như không biết đó là anh Steven gọi.

“Êu,” anh nói, “Anh không biết em đang ở đâu nhưng có một điều chắc chắn là em đang không ở cùng với Taylor.”

“Sao anh biết?” Tôi thì thảo hời.

“Anh vừa tình cờ gặp Taylor ở siêu thị. Cô nhóc đó nói dối còn tệ hơn cả em. Mà em chui rúc ở cái góc nào thế?”

Tôi cắn môi ngăn ngừa. “Ở căn nhà mùa Hè. Ở Cousins.”

“Hả?” Anh hét ầm lên. “Sao lại ở đó?”

“Chuyện cũng khá dài. Nói chung là Jeremiah cần em giúp chuyện của anh Conrad.”

“Thế là nó gọi cho *em* á?” Giọng anh Steven đầy vẻ ghen tị thấy rõ.

“Vâng,” tôi dám chắc là anh Steven đang cực kỳ muốn biết đầu đuôi câu chuyện nhưng lòng tự tôn của anh ấy không cho phép. Anh ấy vốn rất ghét bị người khác cho ra rìa. Anh im lặng một lúc lâu... tôi biết, anh đang nghĩ về những thứ mà chúng tôi vẫn thường làm vào các mùa Hè ở Cousins... và thiếu mất anh ý.

Cuối cùng anh nói, “Mẹ sẽ rất giận cho mà xem.”

“Anh quan tâm làm gì?”

“Anh có thể không quan tâm thật nhưng mẹ thì có đấy.”

“Anh Steven, em sẽ về nhà sớm mà. Chỉ còn mỗi một việc cuối cùng nữa thôi.”

“Việc cuối cùng gì?” Anh lập tức hỏi ngay. Anh Steven không bao giờ chấp nhận được chuyện tôi biết điều gì đó mà anh ấy không biết. Đây là lần đầu tiên anh bị gạt ra ngoài rìa thế này đấy. Nếu là bình thường, hẳn tôi sẽ rất hí hửng vì điều đó, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy tội nghiệp cho anh nhiều hơn.

“Mấy hôm nay anh Conrad chẳng học gì cả. Giờ tụi em đang phải tìm mọi cách để thuyết phục anh ấy quay lại trường cho kịp kỳ thi giữa kỳ vào ngày thứ Hai tới.” Tôi giải thích.

Đó sẽ là điều cuối cùng tôi làm vì anh: Thuyết phục anh quay trở lại trường học. Và rồi anh sẽ tự do, và tôi cũng vậy.

Vừa nói chuyện xong với anh Steven, tôi nghe có tiếng xe đỗ xịch trước cửa nhà. Tôi ngó ra cửa sổ và thấy một chiếc Honda màu đỏ lạ hoắc. Chúng tôi gần như chẳng có khách tới chơi tại căn nhà mùa Hè này bao giờ.

Tôi nháo nhào lấy lược cào vội mấy cái lên tóc và chạy bổ xuống cầu thang, cái khăn tắm vẫn quấn ngang quanh ngực. Tôi dừng lại khi thấy anh Conrad ra mở cửa và một người phụ nữ bước vào. Cô ta có dáng người thấp bé, mái tóc nhuộm vàng được búi gọn sau gáy, mặc quần âu màu đen, áo sơ mi màu lòng tôm. Trên tay cô ta là một tập hồ sơ và chùm chìa khóa các loại.

“Xin chào,” cô ta đơn đả chào anh Conrad, nhưng mặt thì tỏ vẻ ngạc nhiên thấy rõ. Xem ra cô ta đã nghĩ rằng sẽ không còn ai khác ngoài cô ta ở đây.

“Xin chào,” anh Conrad đồng dục nói. “Tôi có thể giúp gì được chị?”

“Cậu chắc hẳn là Conrad,” cô ta nói, “Chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại. Tôi là Sandy Donatti, môi giới nhà đất của bố cậu.”

Anh Conrad tuyệt nhiên không có một phản ứng gì.

Cô ta phẩy tay kiểu bông đùa, “Chính cậu chẳng đã nói với tôi là bố cậu đã thay đổi ý định về việc bán nhà còn gì.”

Khi thấy anh Conrad vẫn không nói gì, cô ta quay đầu ngó nghiêng một vòng và nhìn thấy tôi đang đứng ở chân cầu thang. Lập tức, cô ta nhíu mày nói, “Tôi chỉ tới đây để kiểm tra lại căn nhà, và đảm bảo rằng mọi thứ đã được gói ghém và thu dọn xong.”

“À, tôi đã đuổi hết mấy tay khuân vác đó đi rồi,” anh Conrad từng tưng đáp.

“Đáng ra cậu không nên làm như vậy,” cô ta mím chặt môi lại. Khi thấy anh Conrad nhún vai tỏ vẻ bất cần, cô ta nói thêm, “Tôi được thông báo là căn nhà sẽ được dọn trống trơn.”

“Vậy thì chắc ai đó báo nhầm cho chị rồi. Tôi sẽ còn ở đây cho tới hết mùa Hè.” Anh hất hàm chỉ về phía tôi, “Kia là Belly.”

“Belly?” Chị ta hỏi lại.

“Đúng vậy. Cô ấy là bạn gái của tôi.”

Tôi xém chút nữa thì sặc.

Khoanh hai tay lại trước ngực, anh dựa lưng vào tường hỏi tiếp, “Thế chị và bố tôi gặp nhau thế nào?”

Mặt cái cô có tên Sandy Donatti kia lập tức đỏ bừng lên. “Chúng tôi gặp nhau khi anh ấy quyết định bán nhà.” Cô ta sáng giọng nói.

“Vấn đề là, chị Sandy ạ, đây không phải là nhà của ông ta để mà bán hay mua. Đây là nhà của mẹ tôi. Bố tôi có nói cho chị biết điều đó không?”

“Có.”

“Thế thì tôi đoán là ông ấy cũng nói cho chị biết là bà đã mất.”

“Có. Anh ấy có kể cho tôi nghe rồi.” Cô ta ngập ngừng nói. Cơn giận giữ khi nãy ngay lập tức đã biến mất ngay giây phút anh Conrad nhắc tới người mẹ quá cố của mình. Cô ta trông có vẻ không được thoải mái cho lắm. “Thành thật chia buồn với gia đình.”

“Cám ơn chị, Sandy. Điều đó rất có ý nghĩa với chúng tôi, nhất là khi được nói ra từ chị.”

Mất cô ta đảo nhanh quanh phòng một lần cuối, trước khi tiến dần ra chỗ cửa ra vào, “Thôi được rồi, tôi sẽ bàn lại với bố cậu xem sao và sẽ quay lại sau.”

“Tốt thôi. Và chị nhớ nhấn giùm với ông ấy là căn nhà này không hề được rao bán nhé.”

Cô ta cong môi lên định nói thêm câu gì đó nhưng rồi nghĩ lại lại thôi. Anh Conrad mở cửa cho cô ta ra.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ trong vài phút vừa rồi mà trong đầu tôi đã ngổn ngang với hàng triệu triệu suy nghĩ - mặc dù rất ngượng nhưng cũng phải thừa nhận rằng cái từ *bạn gái* đang đứng đầu danh sách đó. Anh Conrad nói, mặt không nhìn về phía tôi, “Đừng cho Jeremiah biết về chuyện căn nhà.”

“Tại sao không?” Tôi hỏi lại. Đầu óc tôi vẫn chưa hết lung bung vì cái từ *bạn gái* kia.

Phải mất rất lâu anh mới trả lời câu hỏi của tôi, khi tôi đang chuẩn bị đi lên trên gác. “Anh sẽ tự nói với nó sau. Giờ anh chưa muốn cho Jere biết vội. Về chuyện của bố anh.”

Tôi đứng khựng lại. “Ý anh là sao?” Tôi hỏi mà không buồn suy nghĩ.

“Em thừa hiểu ý anh là sao rồi mà,” anh nhìn thẳng về phía tôi, ánh mắt đầy kiên định.

Đúng vậy, tôi hiểu. Tôi hiểu rằng anh đang không muốn làm Jeremiah bị tổn thương khi phát hiện ra bố mình là kẻ chẳng ra gì. Nhưng rõ ràng Jeremiah vẫn đã biết bố mình là người thế nào rồi còn gì. Cậu ấy đâu phải một đứa ngốc không hiểu chuyện. Cậu ấy cần phải biết chuyện ngôi nhà bị đem ra bán.

Có vẻ như anh Conrad đã đọc được hết những ý nghĩ đó trên mặt tôi, bởi vì ngay lập tức anh đã cao giọng nó đầy mỉa mai, “Thế em có định giúp anh chuyện này không hả Belly? Em có thể giữ bí mật đó với Jeremiah, người-bạn-thân-nhất-đời của mình không? Anh biết hai đứa chẳng bao giờ giấu nhau chuyện gì nhưng không lẽ em không thể chiếu cố một lần sao?” Khi tôi trừng mắt nhìn lại anh, tính nói thẳng cho anh ấy biết cần phải làm gì với cái bí mật đó thì đột nhiên anh hạ giọng, đầy cầu khẩn, “Xin em đấy.”

Và thế là tôi đành gật đầu đồng ý, “Thôi được. Tạm thời là thế.”

“Cám ơn em.” Nói rồi anh gạt tôi sang một bên và đi thẳng lên gác. Anh đóng cửa phòng lại và tôi nghe thấy có tiếng bật điều hòa.

Tôi vẫn đứng yên một chỗ.

Và phải mất hơn một phút sau tôi mới bình tĩnh chấp nối lại được mọi chuyện. Giờ thì tôi đã hiểu, anh Conrad không hề chạy tới đây chỉ đơn thuần để lướt sóng. Anh không hề trốn chạy bất cứ chuyện gì hết. Anh tới đây để cứu lấy căn nhà.

Chương 23

Chiều muộn hôm đó, Jeremiah và anh Conrad lại đi lướt sóng với nhau. Tôi nghĩ có lẽ anh Conrad muốn tự nói với Jeremiah về chuyện ngôi nhà, chỉ hai anh em họ với nhau thôi. Và có lẽ bản thân Jeremiah cũng muốn thử thuyết phục anh Conrad một lần nữa về chuyện quay trở lại trường, chỉ hai anh em họ với nhau thôi. Tôi không có ý kiến gì hết. Tôi sẵn sàng đứng một bên quan sát.

Tôi ra ngoài hiên ngồi nhìn anh em nhà Fisher từ xa, khăn tắm quấn chặt quanh người. Không có gì thoải mái và dễ chịu hơn cái cảm giác vừa từ dưới bể bơi đi lên, người vẫn còn ướt nhẹp, được mẹ khoác cho cái khăn tắm lên người, giống như một tấm áo choàng của siêu nhân. Giờ kể cả không có mẹ ở đây làm cho việc đó, tôi vẫn thấy âm áp lạ thường khi được cuộn người trong chiếc khăn mềm mại này. Bất giác tôi chỉ thèm được quay lại quãng thời gian khi

mới 8 tuổi. Bởi khi đó chưa có ai chết hay li dị hay đau khổ vì thất tình. Khi đó chỉ có xúc xích rưới bơ đậu phộng, những vết muỗi cắn, những buổi đạp xe dạo chơi trên biển với mái tóc rối bù và hai bờ vai cháy nắng, những cuốn tiểu thuyết của nhà văn Judy Blume và lên giường đi ngủ lúc 9h30.

Tôi cứ ngồi đó miên man với những suy nghĩ vẩn vơ trong bao lâu tôi cũng không rõ nữa. Chỉ biết là đột nhiên tôi như bừng tỉnh khỏi cơn mơ bởi mùi thịt nướng thơm phức không hiểu từ đâu bay lại. Chắc là từ nhà Rubenstein hoặc nhà Toler thôi. Tôi tự hỏi không biết hôm nay họ nướng thịt bò hay xúc xích hay cả hai. Và tôi chợt nhận ra là mình đang rất đói.

Tôi đi vào trong bếp nhưng không tìm được cái gì có thể ăn được. Ngoài đồng bia của anh Conrad. Taylor từng nói với tôi rằng “bia chẳng khác gì bánh mì đậu, đều là hydrat-cacbon hết ý mà.” Mặc dù tôi rất ghét mùi vị của bia, nhưng thà có cái cho vào bụng còn hơn không.

Vì thế tôi lấy một chai vào đi ra ngoài. Tôi ngồi lại xuống cái ghế lúc nãy và mở nắp chai bia. Thật là kỳ lạ khi chỉ có một mình ở nhà như thế này. Không phải là cảm giác gì buồn chán, chỉ là có chút gì đó khác lạ mà thôi. Cả cuộc đời tôi đã tới căn nhà này không biết bao nhiêu lần, nhưng số lần tôi ở nhà một mình chẳng đếm hết một bàn tay. Giờ tôi đã trưởng thành hơn nhiều rồi. Tuy nhiên, Hè năm ngoái tôi không hề có cảm giác đó.

Tôi tu một ngụm bia thật to và thấy mừng vì Jeremiah và anh Conrad không có mặt ở đây và chứng kiến cái mặt nhăn như khổ của mình lúc này. Nếu không chắc họ sẽ có chuyện để cười nhạo tôi tới cuối đời mất.

Đang tính làm thêm một ngụm bia nữa thì tôi nghe thấy tiếng ai đó hắng giọng. Tôi ngược mắt lên nhìn lên và xem chút nữa thì sặc. Là chú Fisher.

“Chào cháu, Belly,” chú nói. Hình như chú ý vừa từ công ty tới thẳng đây, mặc dù hôm nay là thứ Bảy, bởi tôi thấy chú vẫn đang mặc nguyên bộ vét. Không hiểu chú ý làm thế nào mà sau một chặng đường dài lái xe, bộ vét trên người chú vẫn tuyệt nhiên không có lấy một vết nhàu nhĩ.

“Cháu chào chú Fisher,” giọng tôi run run, có phần sợ sệt.

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu tôi lúc này là *Mấy chú cháu cứ dùng vũ lực ép anh Conrad lên xe và bắt anh ấy quay trở lại trường là xong*. Chú cứ “cho anh ấy thời gian suy nghĩ” là một sai lầm lớn. Giờ thì tôi đã nhận ra điều đó. Biết thế tôi cứ bảo Jeremiah ép anh ấy cho rồi.

Chú Fisher khẽ nhướn lông mày nhìn vào chai bia trên tay tôi và tôi sực nhớ là mình vẫn đang nắm khư khư nó trong tay này giờ. Tôi cúi xuống đặt chai bia xuống đất khiến cho mái tóc ướt xõa xuống che hết cả khuôn mặt. Cũng tốt, đúng lúc tôi đang cần tránh đi một lát để suy nghĩ xem nên nói gì tiếp theo.

Và tôi đã làm cái việc tôi vẫn thường làm mỗi khi gặp chú Fisher: Chuyển chủ đề sang hội con trai. “Ừm... anh Conrad và Jeremiah đang không có nhà ạ.” Nhưng thực chất trong lòng tôi

đang nóng như lửa đốt, bọn họ sẽ về bất cứ lúc nào.

Chú Fisher không nói gì, chỉ gật đầu và đi lên cầu thang ngồi xuống cái ghế bên cạnh tôi. Chú cầm chai bia đang uống dở của tôi lên và tu một hơi dài. “Conrad sao rồi hả cháu?” Chú hỏi, đặt chai bia xuống thành ghế.

“Anh ấy vẫn ổn ạ,” tôi trả lời rất nhanh, để rồi thấy hối hận vì đã nói mà không chịu suy nghĩ. Anh ấy không ổn chút nào. Mẹ anh vừa qua đời, bản thân anh thì chạy trốn khỏi trường học. Làm sao anh ấy có thể ổn được? Làm sao chúng tôi có thể ổn được? Nhưng xét ở một góc độ nào đó có thể nói là anh ấy vẫn ổn. Bởi ít ra anh đã tìm lại được mục đích. Anh đã có lý do. Để sống. Anh có một mục tiêu, một kẻ thù. Tất cả những cái đó là động lực rất lớn. Ngay cả khi kẻ thù đó chính là bố anh.

“Chú không thể hiểu nổi thằng bé đó đang nghĩ cái gì nữa,” chú Fisher lắc đầu nói.

Tôi có thể nói gì bây giờ? Bản thân tôi cũng chưa bao giờ hiểu được anh Conrad đang nghĩ gì. Và có lẽ cũng không nhiều người hiểu được điều đó. Nhưng ngay cả như vậy tôi vẫn cảm thấy muốn bảo vệ cho anh, che chở cho anh.

Chú Fisher và tôi ngồi trong im lặng. Không phải kiểu im lặng đầy cảm thông và chia sẻ của hai người bạn đồng hành mà đó là thứ im lặng cứng nhắc, tẻ nhạt. Từ xưa tới giờ chú ý vẫn đã chẳng có chuyện gì để nói với tôi và tôi cũng chưa bao giờ biết nên nói gì với chú ấy hết. Cuối cùng chú hắng giọng nói, “Việc học hành của cháu thế nào rồi?”

“Bọn cháu vừa nghỉ Hè,” tôi cắn môi, cảm giác giống như một đứa con nít 12 tuổi vậy. “Mùa Thu tới cháu sẽ vào năm cuối của trung học.”

“Cháu đã định sẽ vào trường Đại học nào chưa?”

“Chưa ạ,” trả lời sai rồi, tôi biết... bởi vì “nên chọn trường đại học nào cho đúng” luôn là chủ đề thảo luận yêu thích của chú Fisher.

Và rồi hai chú cháu tôi lại tiếp tục im lặng.

Cảm giác này thật quen thuộc. Cái cảm giác lo lắng như sắp có chuyện chẳng lành xảy ra. Rằng tôi đang gặp rắc rối. Rằng tất cả chúng tôi đều đang có vấn đề.

Chương 24

Sữa lắc. Sữa lắc luôn là thứ đồ uống yêu thích của chú Fisher. Lần nào chú xuống Cousins cũng chỉ uống mỗi sữa lắc và sữa lắc. Chú sẽ mua thêm một hộp kem có đủ các vị cho từng đứa:

Sô-cô-la cho anh Steven và anh Conrad; dâu cho Jeremiah và vani-sô-la tổng hợp cho tôi. Món sữa lắc của chú Fisher ngon hơn nhiều so với sữa mua ở tiệm Wendy's. Chú có một cái máy xay sinh tố đặc biệt chỉ dành riêng cho việc pha chế món sữa lắc và không đưa nào trong túi tôi được phép mó vào. Mặc dù chú chưa bao giờ nói thẳng ra câu đó nhưng đó là một nguyên tắc mà mọi người đều phải tự ngầm hiểu. Và chúng tôi không bao giờ táy máy động vào nó thật. Cho tới một ngày Jeremiah đột nhiên nảy ra ý định tự pha chế đồ uống Slurpee từ nước Kool-Aid.

Ở Cousins không kiếm đâu ra một tiệm tạp hóa 7-Elevens nào và mặc dù chúng tôi đã có món sữa lắc nhưng đôi khi vẫn thèm được uống Slurpee. Nhất là vào những hôm trời nắng nóng như đổ lửa, chỉ cần có một đĩa buột miệng thốt lên, "Ôi giá mà có một cốc Slurpee ở đây!" là y như rằng cả ngày hôm ấy cả đám sẽ chỉ nghĩ tới Slurpee, đầy thèm thuồng. Vì thế khi Jeremiah đề xuất ý tưởng làm món Kool-Aid Slurpee, nó giống như định mệnh đã sắp sẵn. Khi đó cậu ấy vừa tròn 9 tuổi, còn tôi mới hơn 8 tuổi, và tôi đã cho rằng đây là sáng kiến vĩ đại nhất mà tôi từng được biết.

Cả hai đứa đưa mắt nhìn lên cái máy xay sinh tố ở tít trên giá trên cùng. Chúng tôi biết cần phải dùng tới nó – hay nói đúng hơn là chúng tôi *khát khao* được sử dụng nó. Nhưng vẫn hiểu có một nguyên tắc không thành văn liên quan tới cái máy xay này.

Ở nhà không có ai ngoài Jeremiah và tôi. Vì thế sẽ không ai biết được.

"Cậu thích uống vị gì nào?" Sau một hồi ngần ngừ cuối cùng Jeremiah lên tiếng hỏi.

Vậy là chuyện đó đã được quyết định. Và nó đang sắp xảy ra. Tôi vừa sợ vừa phấn khích khi sắp sửa làm cái-điều-mà-ai-cũng-biết-là-không-được-làm này. Rất hiếm khi tôi làm trái ý người lớn, nhưng lời mời của Jeremiah hấp dẫn như thế làm sao tôi từ chối nổi.

"Vị anh đào," tôi hồ hởi nói.

Jeremiah mở tủ ra tìm một hồi nhưng không có. "Vị khác thì sao?"

"Nho."

Jeremiah nói cậu ấy cũng thích Kool-Aid Slurpee vị nho. Còn tôi thì cứ được uống Slurpee là sướng rồi.

Jeremiah chuẩn bị đồ nghề sẵn sàng sau đó bắc ghế lấy cái máy xay sinh tố trên giá xuống. Cậu ấy đổ toàn bộ túi nho vào trong máy xay, cộng thêm hai cốc nhựa to đầy đường trắng. Tiếp theo, cậu ấy đổ nguyên một nửa khay đá, cho đầy lên tận miệng rồi đóng nắp lại như cách chú Fisher vẫn thường làm.

"Nhanh hay chậm đây?" Cậu ấy hỏi tôi.

Tôi nhún vai. Tôi chưa bao giờ để ý xem chú Fisher sử dụng máy xay như thế nào. "Hay là cứ chậm trước thử xem."

Và thế là Jeremiah ấn nút, máy xay bắt đầu cắt và kêu vo vo. Nhưng chỉ có khúc phía dưới được trộn đều thôi, nên Jeremiah ra sức massage môi massage lợi ấn xuống. Cậu ấy cứ giữ như vậy được độ một phút thì đột nhiên tôi ngửi thấy có mùi nhựa cháy. Tôi đoán có lẽ do cái máy đang phải hoạt động quá công suất cho phép, nhất là với ngân quỹ đã cạn bên trong.

“Bọn mình phải khuấy đều nó lên,” tôi nói, “Đưa cho mình cái thìa nào.” Tôi vội chộp lấy cái thìa gỗ cán dài và mở nắp ra đảo đều. “Thấy chưa?”

Sau đó tôi đẩy nắp lại nhưng tôi đoán là mình đã đẩy không chặt bởi vì ngay khi Jeremiah vờ ấn nút khởi động, toàn bộ chỗ Kool-Aid Slurpee vị nho trong máy liền bắn tung tóe khắp nơi. Lên người chúng tôi. Lên kệ bếp, lên sàn nhà, và toàn bộ cái cặp da màu nâu của chú Fisher.

Hai đứa tụi tôi mở to mắt nhìn nhau kinh hãi.

“Nhanh, nhanh, lấy cho mình cái khăn giấy mau!” Jeremiah hét ầm lên, tay rút phụt cái ổ cắm ra. Tôi lao tới chỗ cái cặp da của chú Fisher, vội vàng dùng gấu áo lau lấy lau để. Phần trên cặp đã bắt đầu ngả màu và dính nhớp nháp.

“Nguy rồi!” Jeremiah thì thào, “Bố mình quý cái cặp đấy lắm.”

Mà đúng thế thật. Trên cái khóa móc còn khắc chữ cái viết tắt tên của chú Fisher nữa cơ mà. Chú quý và trân trọng nó còn hơn cả cái máy xay sinh tố kia nhiều.

Tôi cảm thấy có lỗi vô cùng. Nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Tất cả là lỗi của tôi. “Mình xin lỗi.” Tôi nói.

Jeremiah ngồi thừ ra trên sàn, nước nho Kool-Aid trên tóc vẫn đang rỏ tong tong xuống trán. “Đâu phải là lỗi của cậu,” cậu ấy an ủi.

“Phải mà,” tôi tiếp tục ra sức lau cho sạch cái cặp da. Gấu áo phong của tôi bắt đầu chuyển sang màu nâu do tôi chà vào da túi quá mạnh.

“Ừ, công nhận cũng có một phần thật.” Jeremiah gật đầu tán thành. Kế đó cậu ấy vớ tay lên gạt gạt mấy hạt đường trên má tôi. “Nhưng mà tụi mình làm cũng ngon đi.”

Và rồi cả hai đứa rúc rích cười, vừa nói chuyện vừa bò ra lau chỗ nước lênh láng trên sàn... đúng lúc mọi người đẩy cửa đi vào, trên tay khệ nệ túi to túi nhỏ. Anh Steven và anh Conrad mỗi người một chiếc kem ốc quế.

Chú Fisher tròn mắt nhìn tôi và Jeremiah. “Chuyện gì thế này?”

Jeremiah lồm cồm đứng dậy. “Bọn con chỉ định...”

Hai tay run lẩy bẩy, tôi đưa cho chú Fisher cái cặp da. “Cháu xin lỗi,” giọng tôi lí nhí. “Đây

chỉ là một tai nạn thôi ạ.”

Chú cầm lấy cái túi, nhìn chăm chăm vào chỗ phần da bị cắn. “Tại sao hai đứa lại dùng máy xay của bố?” Chú quay sang hỏi Jeremiah, hai bên tai đỏ rần rần. “Con thừa biết là không được phép động vào cái máy xay của bố mà.”

Jeremiah gật đầu. “Con xin lỗi.”

“Đó là lỗi của cháu ạ.” Tôi vội lên tiếng thanh minh.

“Ôi Belly ơi là Belly,” mẹ lắc đầu nhìn tôi, sau đó quỳ xuống sàn nhặt đồng giấy ăn đã ướt sũng nước. Cô Susannah thì đang chạy đi lấy giẻ lau.

Chú Fisher thở dài ngao ngán. “Sao con không bao giờ chịu lắng nghe những gì bố nói thế hà? Khổ ghê cơ, bố đã dặn hay chưa dặn con về chuyện không được động vào cái máy này hả?”

Jeremiah mím chặt môi lại và tôi có thể thấy là cậu ấy đang sắp khóc tới nơi rồi.

“Trả lời bố đi. Bố đang nói chuyện với con cơ mà.”

Cô Susannah quay trở lại với cái xô và gậy lau nhà. “Anh Adam, con cũng chỉ là chẳng may thôi mà. Đứng mắng con nữa.” Vừa nói cô vừa ôm Jeremiah vào lòng.

“Suze, nếu em cứ chiều con như thế, nó sẽ không bao giờ khá lên được. Nó sẽ mãi mãi là một đứa trẻ không chịu lớn lên thôi,” sau đó chú quay sang sáng giọng hỏi Jeremiah, “Jere bố đã dặn hay chưa dặn mấy đứa về chuyện không được động vào cái máy này hả?”

Mắt Jeremiah ngấn lệ. Cậu ấy chớp mắt rất nhanh nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy vài giọt. Và thêm vài giọt nữa. Thật kinh khủng. Tôi thấy ngượng thay cho Jeremiah và bản thân thì thấy tội lỗi vô cùng vì chính tôi là đứa khởi xướng đòi uống Slurpee. Nhưng tôi cũng phần nào thấy may mắn khi không phải là đứa bị mắng và khóc lóc trước mặt tất cả mọi người như thế này.

Và rồi anh Corad đột nhiên lên tiếng. “Nhưng bố ơi, bố chưa bao giờ nói với bọn con điều đó hết.” Trên má anh vẫn còn đang dính một ít kem sô-cô-la.

Chú Fisher quay ngoắt lại nhìn anh, “Hả?”

“Bố chưa bao giờ dặn tụi con mấy thứ đấy. Tụi con chỉ tự biết là không được phép thôi còn trên thực tế bố chưa lần nào nói thẳng ra điều đó đối với tụi con hết,” mặt anh Conrad trông có vẻ sợ sệt nhưng giọng thì vẫn khá bình tĩnh.

Chú Fisher lắc đầu, sau đó quay ra sáng giọng với Jeremiah. “Lên phòng thay quần áo mau.” Chú ý đang ngượng, tôi có thể thấy rõ điều đó.

Có Susananah lờm chú một cái rồi dắt Jeremiah vào phòng tắm. Mẹ tôi vừa lom khom lau bếp bếp vừa ngoái đầu náo anh Steven, “Steven, đưa em lên phòng tắm đi con.” Nghe giọng mẹ

lúc đó là biết đừng có mất công cạy nạy hay phản đối gì cho phí thời gian. Anh Steven kéo tay tôi dắt lên cầu thang.

“Anh có nghĩ là em sẽ gặp rắc rối to không?” Tôi thì thảo hỏi anh trai.

Anh dùng khăn giấy lau hai bên má cho tôi và thủng thẳng đáp, “Có. Nhưng vẫn nhẹ hơn chú Fisher nhiều. Đảm bảo mẹ sẽ không để yên cho chú ý đâu.”

“Là sao cơ?”

Anh Steven nhún vai. “À, anh mới nghe được một số chuyện ý mà. Nói chung là chú ý mới là người đang gặp rắc rối.”

Sau khi mặt tôi đã sạch, anh Steven và tôi rón rén đi qua hành lang. Mẹ và chú Fisher đang cãi nhau. Hai anh em chúng tôi mở to mắt nhìn nhau khi nghe thấy tiếng mẹ gắt lên, “Anh đúng là đồ tồi, Adam ạ.”

Tôi há miệng chưa kịp ồ á câu gì thì đã bị anh Steven bịt miệng lôi về phòng của tụi con trai. Anh đóng cửa lại, mắt sáng rực đầy phấn khích. Mẹ tôi vừa chửi chú Fisher.

“Mẹ vừa gọi chú Fisher là *đồ tồi* kia anh,” tôi nói, mà không hiểu lắm ý nghĩa của cái từ đó. Và rồi tôi khúc khích cười.

Mọi chuyện vừa xảy ra vừa buồn cười vừa đáng sợ. bởi đám trẻ con tụi tôi chưa bao giờ có bất kì rắc rối nào ở căn nhà mùa Hè này. Không có sự vụ nào to tát đáng kể cả. Đây có thể gọi là căn nhà không-rắc-rối của mấy anh em tụi tôi.

Hai mẹ con luôn ở trong tâm trạng thoải mái khi ở Cousins. Trong khi nếu ở nhà, đảm bảo anh Steven sẽ gặp rắc rối to nếu dám cãi lại mẹ. Còn ở đây, mẹ cũng không quá khắt khe hay để ý tới mấy chuyện đó. Có lẽ bởi tại căn nhà mùa Hè này, đám trẻ con tụi tôi không phải là trung tâm của thế giới. Mẹ tôi còn bận rộn với nhiều công việc khác, như là trồng cây, đi xem triển lãm tranh cùng cô Susannah, vẽ và đọc sách... nên chẳng còn thời gian đâu mà nổi giận hay để ý tới mấy trò nghịch ngợm vặt vãnh của tụi tôi.

Đây vừa là một điều tốt vừa là một điều không tốt. Tốt, là vì tụi tôi chẳng bao giờ bị mắng. Kể cả khi mải dạo chơi ngoài biển quá cả giờ đi ngủ lúc nào không hay, hoặc ăn gấp đôi gấp ba phần kem và bánh ngọt cho phép... mà vẫn không sợ bị khiển trách. Không tốt, là vì mỗi khi tới đây tôi lại có cảm giác như anh Steven và tôi không còn quá quan trọng đối với mẹ nữa, bởi tâm trí mẹ còn đang bị nhiều thứ khác choán chỗ - những kỷ niệm và những khoảng ký ức không hề có anh Steven và tôi trong đó, một cuộc đời trước khi hai anh em tôi có mặt trên đời. Và một cuộc sống bí mật bên trong bản thân mẹ, nơi cả tôi và anh Steven không hề tồn tại. Nó giống như mỗi khi mẹ đi du lịch một mình, không có anh em tụi tôi - tôi biết mẹ không hề nhớ hay nghĩ nhiều về anh và tôi.

Tôi rất ghét cái ý nghĩ đó nhưng đấy là sự thật. Hai mẹ có một cuộc sống tách biệt hoàn

toàn bởi chúng tôi. Và tôi nghĩ đám trẻ con tụi tôi cũng vậy.

Chương 25

Khi Jeremiah và anh Conrad từ dưới biển đi lên, tôi đã có một ý tưởng rất điên rồ: Đó là huyết sáo hay làm gì đó ra hiệu cho họ biết. Nhưng tôi không biết huyết sáo hơn nữa đã quá muộn rồi.

Hai người họ cất tấm ván vào trong kho sau đó đi vòng ra trước nhà và nhìn thấy hai chú cháu tụi tôi. Toàn thân anh Conrad cứng đờ, còn Jeremiah thì lảo bầm, “chết tiệt.”

“Chào bố,” cậu ấy nói.

Anh, Conrad không nói không rằng hăm hăm đi thẳng vào trong nhà.

Chú Fisher đi theo anh vào trong nhà, Jeremiah và tôi đứng nhìn nhau trân trời mất một lúc, trước khi cậu ấy cúi đầu thì thào vào tai tôi, “Hay là cậu đi ra nổ sẵn xe đợi mình lấy ít đồ rồi hai chúng ta biến khỏi đây đi?”

Tôi khúc khích cười nhưng rồi lập tức lấy tay bịt miệng lại. E rằng chú Fisher sẽ không hài lòng chút nào nếu thấy tôi cười đùa trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng như thế này. Tôi đứng dậy cuốn cái khăn tắm chặt hơn quanh người và cùng Jeremiah đi vào trong nhà.

Anh Conrad và chú Fisher đang ở trong bếp. Anh ấy đang mở bia, mắt vẫn không nhìn vào bố. “Mấy đứa đang ở đây chơi gì thế?” Chú sảng giọng hỏi, mắt đảo một vòng nhìn quanh gian bếp và cái phòng khách.

“Bố...” Jeremiah mở miệng nói.

Chú Fisher qua ra nhìn thẳng vào mặt Jeremiah. “Cô Sandy Donatty gọi cho bố sáng nay và kể hết cho bố nghe rồi. Con đáng ra phải là người đưa Conrad quay lại trường, chứ không phải ở lại và.... và... tiếc tùm... và can thiệp vào việc bán nhà như thế này.”

Jeremiah chớp chớp hai mắt. “Sandy Donatti là ai cơ ạ?”

“Là người môi giới nhà đất,” anh Conrad nói.

Tôi há miệng ra định nói như rồi lại thôi. Thay vào đó, tôi khoanh hai tay lại thật chặt trước ngực giả vờ như vô hình. Xem ra vẫn chưa phải là quá muộn để tôi và Jeremiah chạy trốn khỏi đây. Như thế cậu ấy sẽ không bao giờ phát hiện ra được việc tôi cũng biết về chuyện bán nhà. Nhưng... tôi cũng chỉ mới biết chuyện đó chiều hôm nay thôi mà, liệu có gì khác biệt không?

Tôi e là không.

Jeremiah nhìn anh Conrad sau đó quay sang nhìn bố. “Con không biết là nhà mình có người môi giới nhà đất đâu đấy. Bố chưa hề nói với con là sẽ bán nhà.”

“Bố đã nói là có khả năng mà.”

“Bố chưa bao giờ nói là bố sẽ định làm như thế thật.”

Anh Conrad xen vào. “Điều đó không quan trọng. Ông ấy sẽ không bán căn nhà này.” Giọng anh rất bình tĩnh. “Đây không phải nhà của ông ấy để mà bán hay không.”

“Con nhầm rồi,” chú Fisher thở dài đầy nặng nhọc, “Bố không hề làm chuyện này là vì bố. Số tiền đó là để dành cho hai đứa tụi con.”

“Ông nghĩ tôi quan tâm tới số tiền đó à?” Anh Conrad cuối cùng cũng chịu quay sang đối mặt với bố. Mắt anh lạnh tanh, giọng không để lộ một chút cảm xúc nào. “Tôi không giống như ông. Tiền đối với tôi chẳng là cái gì hết. Tôi chỉ quan tâm tới ngôi nhà này thôi. Đây là nhà của mẹ tôi.”

“Conrad...”

“Ông không có quyền đứng ở đây. Ông nên đi đi thì hơn.”

“Không, bố không đi đâu hết.”

“Ông hãy nói với cái cô Sandy gì đó đừng có quay lại đây,” anh Conrad nhấn mạnh từ *Sandy* đầy vẻ khinh miệt.

“Bố là bố của con,” chú Fisher cao giọng nói, “Và mẹ để căn nhà lại cho bố quyết định. Và đây là điều mẹ sẽ muốn làm.”

Bức tường mà anh Conrad đã cố sức dựng lên để ngăn cách bản thân với mọi người bắt đầu rạn nứt, giọng anh run run, “Đừng có nói về điều mẹ tôi muốn làm hay không muốn làm.”

“Vì Chúa, Conrad, đó cũng là vợ của bố. Và bố cũng đã mất đi cô ấy.”

Có thể điều đó là đúng nhưng nói ra câu ấy với anh Conrad vào thời điểm này thì lại sai. Nó chỉ khiến anh ấy nổi điên hơn mà thôi. Anh đâm rất mạnh vào cái tủ tường bên cạnh, làm tôi giật bắn cả mình.

“Ông không hề mất đi mẹ. Ông đã bỏ mẹ mà đi. Vì thế đừng nói với tôi là ông biết mẹ mong muốn điều gì. Ông không bao giờ có mặt ở đó. Ông không những là một người bố chẳng ra gì, ông còn là một người chồng tồi tệ. Cũng đừng phí công tỏ ra muốn bù đắp hay sửa sai làm gì. Chính ông là người đã phá hỏng mọi chuyện.”

“Anh Conrad, im đi! Hãy im đi!” Jeremiah vội nhảy vào can ngăn.

Như một con thú bị thương, anh gầm lên, “Sao em vẫn có thể bình vực ông ấy? Đó chính là lý do tại sao bọn này không kể cho em biết.”

“Bọn này?” Jeremiah hỏi lại. Sau đó cậu ấy quay sang nhìn tôi mặt đầy tổn thương. Trái tim tôi quặn đau vì thương Jeremiah.

Tôi đã muốn nói thật nhiều để thanh minh, để giải thích cho cậu ấy hiểu, nhưng tất cả những gì tôi có thể thốt ra lúc ấy là, “Mình cũng chỉ vừa mới biết lúc này, mình thề đấy,” trước khi bị chú Fisher ngắt lời.

“Con không phải là người duy nhất bị tổn thương, Conrad. Và con không được phép ăn nói với bố kiểu như vậy.”

“Tôi nghĩ là có đấy.”

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ. Chú Fisher trông như chỉ muốn lao vào nện cho anh Conrad một trận cho hả cơn giận. Hai bố con bọn họ cứ đứng hằm hè nhìn nhau như thế một lúc lâu và tôi biết anh Conrad sẽ không phải là người chịu nhún trước.

Cuối cùng chú Fisher phải là người quay đầu nhìn ra hướng khác. “Conrad, nhân viên vận chuyển sẽ quay lại. Điều con không muốn vẫn xảy ra. Vì thế cho dù con có nổi điên lên cũng không giải quyết được chuyện gì đâu.”

Sau đó chú ý bỏ đi, không quên dặn thêm rằng sáng mai sẽ quay lại. Tối nay chú ý sẽ ra nghỉ ngoài khách sạn trong thị trấn. Rõ ràng là chú ý chỉ muốn mau mau chóng chóng thoát khỏi căn nhà này.

Ba anh em tụi tôi vẫn tiếp tục đứng như vậy trong bếp, không ai nói với ai câu nào. Nhất là tôi. Đáng ra tôi không nên có mặt ở đây. Lần đầu tiên trong đời, tôi chỉ ước ao được ở nhà với mẹ, anh Steven và Taylor, tránh xa khỏi mấy chuyện này.

Jeremiah là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí im lặng đáng sợ này. “Không thể tin được là bố thực sự bán căn nhà này.” Cậu ấy giống như đang tự nói chuyện với bản thân thì đúng hơn.

“Giờ thì hãy tin đi,” anh Conrad hậm hực nói.

“Tại sao anh không nói cho em biết?”

Anh Conrad quay sang nhìn tôi chùng một giây rồi nói, “Anh đã cho là em không cần phải biết.”

Jeremiah nhú mào. “Thật quá đáng, Conrad. Đây cũng là nhà em cơ mà.”

“Jere, anh cũng chỉ là tự mình phát hiện ra mà thôi,” anh Conrad nhảy lên ngòi vắt vẻo trên bệ bếp, cúi đầu nhìn xuống sàn nhà. “Hôm đó anh đang về nhà lấy ít quần áo để thay thì cái cô môi giới nhà đất tên Sandy đó gọi điện tới và để lại tin nhắn, nói rằng đội vận chuyển sẽ tới dọn đồ. Anh quay trở lại trường lấy đồ và tới thẳng đấy.”

Anh Conrad bỏ lại tất cả, trường học và mọi thứ, để tới căn nhà mùa Hè này. Vậy mà tội tôi đã nghĩ rằng anh đang tự buông thả bản thân và cần được cứu vớt kia.

Tôi cảm thấy ân hận vì đã không hiểu đúng về anh và tôi biết Jeremiah cũng vậy. Chúng tôi quay sang nhìn nhau và tôi đọc được điều đó trong mắt Jeremiah. Nhưng rồi cậu ấy như sự nhớ ra là đang giận tôi vì tội giấu cậu ấy nên lập tức quay ngoắt mặt đi.

“Vậy là chuyện đó sẽ xảy ra thật sao?” Jeremiah hỏi.

Anh Conrad không trả lời lại ngay. Mãi sau anh mới ngẩng đầu lên nói, “Ừ, chắc là vậy.”

“Công nhận anh giải quyết việc này tốt ghê cơ, Conrad.”

“Anh đã phải tự làm hết mọi chuyện.” Anh Conrad quặc lại. “Chứ đâu có nhờ vả được gì như em.”

“Nếu như anh chịu nói với em...”

Anh Conrad chặn ngang họng không để cho cậu ấy nói tiếp. “Thì em định làm cái gì?”

“Em sẽ có thể nói chuyện với bố.”

“Chính thế,” anh Conrad giọng đầy khinh miệt.

“Anh nói thế là sao?”

“Ý anh là em chỉ giỏi bợn dờ ông ấy mà không chịu nhìn ra con người thực sự của ông ta.”

Nghe thấy vậy Jeremiah không nói lại ngay câu nào và tôi rất sợ cái kết cục mà câu chuyện đang hướng tới. Anh Conrad rõ ràng là đang khiêu chiến, trong khi điều cuối cùng chúng tôi cần lúc này là một trận ẩu đả. Hơn nữa, mẹ tôi không có ở đây để mà can họ lại. Chỉ có mình tôi và như thế cũng coi như bằng không.

“Ông ấy là bố của chúng ta.” Jeremiah từ tốn đáp. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Vậy là sẽ không có trận ẩu đả nào hết, bởi Jeremiah sẽ không để điều đó xảy ra. Và tôi ngưỡng mộ cậu ấy vì điều đó.

Nhưng anh Conrad chỉ lắc đầu khinh bỉ, “Ông ta là một kẻ hèn hạ.”

“Đừng có gọi bố như thế.”

“Đàn ông lừa dối vợ, rồi ruồng bỏ vợ con khi phát hiện ra vợ bị ung thư thì nên gọi là gì? Sao

ông ta có thể làm những điều tồi tệ như vậy? Anh không thể chấp nhận được một người bố như vậy. Anh phát hiện khi chứng kiến cảnh ông ta giờ quay ra đóng vai nạn nhân, một kẻ góa vợ đáng thương. Lúc mẹ cần ông ấy nhất, ông ấy đã ở đâu, hả Jere?”

“Em không biết, Conrad. Thế còn anh?”

Bầu không khí trong phòng lại tiếp tục căng như dây đàn, khiến tôi có cảm tưởng như nó sắp đứt ra tới nơi rồi. Cái cách anh Conrad nhúu mày lại, cái cách anh Jeremiah nín thở sau khi nói ra câu đó. Rõ ràng là cậu ấy cũng thấy hối hận vì những lời vừa nói và cậu ấy rất muốn rút lại nhưng anh Conrad đã mở miệng nói trước, giọng không có vẻ gì là cáu giận. “Em đuối lý rồi đúng không?”

“Em xin lỗi.”

Anh Conrad nhún vai, phẩy tay không chấp.

Và rồi Jeremiah nói, “Tại sao anh không thể bỏ qua mọi chuyện? Tại sao anh cứ phải giữ khư khư lấy những chuyện tồi tệ đã xảy ra với mình?”

“Bởi vì anh sống rất thực tế, chứ không giống như em. Em thà sống trong tưởng tượng vui vẻ còn hơn đối mặt và chấp nhận con người thực sự của họ.” Anh nói làm tôi chợt dạ không hiểu anh đang ám chỉ tới ai.

Jeremiah đang rất giận. Cậu ấy quay sang nhìn tôi, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh Conrad và nói, “Anh chỉ là đang ghen tỵ mà thôi. Hãy thừa nhận đi.”

“Ghen tỵ á?”

“Anh ghen tỵ vì bố và em giờ đã thực sự hiểu nhau hơn. Mọi thứ không còn chỉ xoay quanh anh, và thế là anh nổi điên.”

Anh Conrad bật cười phá lên. Đầy cay đắng. “Em điên rồi,” nói xong, anh quay sang nhìn tôi, “Belly, em có nghe thấy không? Jeremiah nghĩ anh đang ghen tỵ kìa.”

Jeremiah nhìn tôi, như muốn nói *Xin xâu hãy đứng về phía mình* và tôi biết nếu tôi làm như vậy cậu ấy sẽ tha thứ cho tôi vụ đã không nói cho cậu ấy biết về chuyện bán nhà. Tôi ghét anh Conrad vì đã đẩy tôi vào tình thế khó xử như thế này, bắt tôi phải lựa chọn. Bản thân tôi cũng không biết mình đang đứng về phe nào nữa. Cả hai đều vừa đúng lại vừa sai.

Mãi không thấy tôi trả lời, Jeremiah liền mở miệng nói, “Anh là thằng khốn, Conrad ạ. Anh chỉ muốn làm cho tất cả mọi người phải khổ sở theo anh thôi.” Và rồi cậu ấy bỏ khỏi phòng, đóng sầm cửa lại sau lưng.

Tôi nghĩ mình cần đuối theo cậu ấy. “Em có nghĩ anh là một thằng khốn không Belly?” Anh mở thêm một chai bia nữa, cố tỏ ra bình thường như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi có thể thấy tay anh đang run run.

“Có.” Tôi nói. “Anh đúng là một thằng khốn.”

Nói rồi tôi tiến ra gần cửa sổ, nhìn xuống sân và thấy Jeremiah mở cửa đi vào trong xe. Đã quá muộn để đuổi theo cậu ấy; Jeremiah đã vòng xa ra ngoài đường cái. Mặc dù đang giận dữ như thế nhưng cậu ấy vẫn nhớ cài dây an toàn.

“Nó sẽ quay lại thôi,” anh Conrad nói.

“Đáng ra anh không nên nói những lời đó,” tôi ngập ngừng lên tiếng.

“Có lẽ thế.”

“Đáng lẽ ra anh không nên yêu cầu em giữ bí mật với Jere.”

Anh Conrad nhún vai tỏ vẻ không quan tâm nhưng khi anh ngoái đầu nhìn ra cửa sổ tôi hiểu thực ra anh đang rất lo lắng. Anh ném cho tôi một chai bia và tôi bắt lấy. Tôi mở nắp chai và tu một hơi dài. Điều ngạc nhiên là tôi không còn thấy ghét cái mùi vị đó nữa. Có lẽ vì tôi đã quen với nó rồi.

Anh nhìn tôi đầy tò mò. “Xem ra em cũng khoái bia rồi đúng không?”

Tôi nhún vai. “Cũng không đến nỗi nào,” bỗng dưng tôi thấy mình người lớn hẳn lên. Nhưng rồi tôi nói thêm, “Có điều em vẫn thích uống nước anh đào hơn.”

Anh gần như đã mỉm cười khi anh nói, “Đúng là Belly. Anh cá là nếu đem bố đôi người em ra người ta sẽ chỉ thấy toàn đường trắng túa mà thôi.”

“Em là thế đấy,” tôi nói. “Đường và gia vị. Thế là có món ngon rồi.”

Anh Conrad nói. “Cái đấy thì không chắc nha.”

Và rồi hai chúng tôi lại im lặng. Tôi nhấp thêm một ngụm bia nữa sau đó đặt nó xuống bệ bếp bên cạnh anh Conrad. “Em nghĩ anh đã thực sự làm tổn thương đến Jeremiah.”

Anh nhún vai. “Cần phải có người cho nó biết thực tế là như thế nào.”

“Nhưng anh cũng đâu cần phải làm tới mức đó.”

“Anh nghĩ em mới chính là người đã làm Jeremiah tổn thương”

Tôi mở miệng tính cãi lại nhưng rồi lại thôi. Tôi biết, nếu tôi yêu cầu anh giải thích lời anh vừa nói, anh sẽ nói. Nhưng vấn đề là tôi không muốn nghe điều đó. Vì thế tôi tiếp tục quay ra uống nốt chai bia của mình và hỏi anh. “Giờ tính sao?”

Tất nhiên, anh Conrad không bao giờ tha cho tôi dễ dàng như thế. Anh hỏi ngược lại, “Ý em là giờ tính sao giữa em và Jeremiah hay giữa em và anh á?” Anh ngả người ra sau, dựa hẳn lưng

vào tường. “Thực sự cũng chẳng còn gì để làm hết. Anh có thể thuê luật sư. Giờ anh đã đủ 18 tuổi rồi. Anh có thể kéo dài thêm thời gian. Nhưng anh e là điều đó cũng chẳng có tác dụng gì. Bố anh cố chấp. Và tham nữa.”

Rất dè dặt, tôi khẽ nói, “Em không nghĩ là chú làm chuyện đó vì... vì lòng tham đâu, anh Conrad.”

Ngay lập tức, anh Conrad sầm mặt lại. “Tin anh đi. Ông ấy là thế đấy.”

Tôi buột miệng hỏi tiếp: “Thế còn trường học Hè thì sao?”

“Giờ đó không phải là điều anh quan tâm.”

“Nhưng...”

“Đừng nói lại chuyện đó nữa Belly.” Nói rồi anh đứng dậy bỏ ra khỏi bếp, mở cửa đi ra ngoài.

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Chương 26

JEREMIAH

Cả cuộc đời mình, tôi luôn ngưỡng mộ và học tập theo anh Conrad. Anh luôn là người thông minh hơn, nhanh nhẹn hơn – nói chung là tốt hơn về mọi thứ. Và tôi chưa một lần ghen tỵ với anh về điều đó. Bởi anh là Conrad. Anh sinh ra là để đứng đầu – từ trò đánh bài Uno đến những môn thể thao tốc độ hay thậm chí là cả điểm số ở trường. Có lẽ một phần trong tôi cần điều đó, một người để tôi có thể noi theo. Người anh trai chưa bao giờ thất bại.

Cho tới một ngày, năm tôi 13 tuổi. Hai anh em tôi đang vật nhau trong phòng khách, suốt hơn nửa giờ đồng hồ. Bố tôi luôn khuyến khích chúng tôi chơi trò đấu vật. Hồi học đại học bố đã ở trong đội tuyển đấu vật của trường vì thế bố rất thích dạy chúng tôi các chiêu mới. Mẹ đang ở trong bếp làm món sò điệp cuốn thịt lợn xông khói bởi vì tối hôm đó nhà tôi có khách tới chơi và đó là món yêu thích của bố.

“Khóa Jere lại, Conrad,” bố hào hứng đứng bên ngoài cổ vũ.

Hai anh em thực sự đang dồn toàn tâm toàn ý vào trận đấu này. Chúng tôi thậm chí còn xô đổ cả mấy cái chân nến bằng bạc của mẹ. Anh Conrad thở hồng hộc; có lẽ anh ấy đã nghĩ sẽ thắng được tôi dễ dàng. Nhưng tôi càng chơi càng tốt và không hề có ý định bỏ cuộc. Anh dùng

thế khóa đầu tôi bên dưới cánh tay, còn tôi thì khóa cứng hai chân anh lại. Hai anh em vật lộn trên sàn, không bên nào chịu nhường bên nào. Rồi đột nhiên tôi phát hiện ra sơ hở của anh. Tôi biết tôi có thể thắng trận này. Bố sẽ rất tự hào cho mà xem.

“Connie, bố đã nói là gập chân lại cơ mà,” ở bên ngoài, bố ra sức gào thét chỉ đạo.

Tôi ngẩng lên nhìn bố và thấy cái cách bố đang nhìn anh. Bố vẫn thường làm mặt như vậy mỗi khi anh Conrad làm gì đó không đúng: Hai mắt bố sẽ nhíu lại đầy giận dữ. Bố chưa bao giờ nhìn tôi như vậy, dù chỉ là một lần.

Bố không hề nói “Làm tốt lắm, Jere”. Thay vào đó bố ra sức chỉ trích anh Conrad, sửa cho anh từng động tác một. Và anh lập tức làm theo những gì bố bảo. Anh gập đầu với tôi và khen “Làm tốt lắm, Jere”. Cái cách anh nói câu đó, tôi biết anh đang khen tôi thật lòng.

Ngay lập tức bố cũng vội xen vào, “Ừ, làm tốt lắm, Jere.”

Đột nhiên tôi chỉ muốn bật khóc. Tôi không bao giờ còn muốn thắng anh Conrad một lần nào nữa. Bởi nó không hề đáng!

~*~

Sau những chuyện vừa xảy ra ở nhà, tôi bỏ ra xe và lái xe đi. Tôi cũng không biết phải đi đâu nữa nhưng một phần trong tôi không bao giờ muốn quay trở lại đó. Một phần trong tôi muốn bỏ mặc anh Conrad tự xoay xở với mọi chuyện, đúng như anh ấy muốn. Để Belly cùng giải quyết với anh ấy. Để hai người họ tự xử. Tôi lái xe suốt hơn nửa tiếng một cách vô định.

Nhưng kể cả khi đó tôi vẫn biết đến cuối cùng tôi sẽ vẫn phải quay lại. Tôi không thể cứ thế mà bỏ đi. Đó là cách của anh Conrad, chứ không phải tôi. Tôi đã sai khi kết tội anh không ở bên mẹ. Làm sao anh biết là mẹ sẽ chết. Anh đang học đại học. Và đây không phải là lỗi của anh. Có điều, anh đã không có mặt khi mọi thứ chuyển biến xấu đi. Nó xảy ra quá nhanh. Và anh không thể lường trước được điều đó. Bởi nếu biết, có lẽ anh đã quay trở về nhà. Tôi biết chắc là như vậy.

Bố tôi sẽ không bao giờ dành được giải “Người cha của năm”. Bố có nhiều khuyết điểm, đó là điều chắc chắn. Nhưng kể cả thế thì đến cuối cùng bố vẫn quay trở về nhà, nói những điều nên nói và khiến cho mẹ tôi hạnh phúc. Chỉ là anh Conrad không chịu nhìn thấy điều đó. Hay nói đúng hơn là anh đã không muốn thừa nhận.

Tôi không quay trở lại nhà ngay.

Đầu tiên tôi ghé qua tiệm pizza. Giờ đã tới giờ ăn tối rồi mà trong tủ lạnh chẳng có cái gì để ăn. Tôi quen với Mikey, nhân viên thu ngân của tiệm này. Tôi chỉ gọi một chiếc pizza cỡ lớn có đầy đủ mọi thứ và hỏi Mikey xem hôm nay anh Ron có đi làm không. Mikey nói có và bảo tôi nên đợi một lát vì anh ấy đang đi giao hàng.

Ron là dân sống ở Cousins. Ban ngày anh ấy đi học đại học ở trường công, còn buổi tối đi

giao pizza kiếm tiền. Anh ấy tính khá hay. Luôn sẵn sàng mua hộ bia cho đám trẻ con chưa đủ tuổi như tôi. Chỉ cần boa cho anh ấy 20 đô la là muốn gì cũng có tất.

Tôi hiểu rằng, nếu hôm nay là tối cuối cùng của chúng tôi ở đây, chúng tôi không thể cứ thế mà rời đi như vậy được.

~*~

Lúc tôi quay trở về nhà, anh Conrad đang ngồi ngoài hiên. Tôi biết anh đang đợi tôi, tôi biết anh cảm thấy có lỗi vì những gì đã nói với tôi lúc tối. Tôi bấm còi và ngó đầu ra khỏi xa gọi ầm lên, “Tới giúp em khuân đồ cái nào.”

Anh đi tới, nhìn vào cốp xe và quay sang hỏi tôi, “Anh Ron phải không?”

“Chính xác,” tôi nhắc hai bịch bia lên đưa cho anh và nói, “Chúng ta sẽ mở tiệc tối nay.”

Chương 27

Sau trận cãi vã giữa hai anh em, sau khi chú Fisher rời khỏi, tôi bỏ lên trên phòng và ngồi lì trong đó. Tôi không muốn ở dưới đó khi Jeremiah quay lại, phòng trường hợp cậu ấy và anh Conrad lại bắt đầu hiệp thứ hai. Khác với anh Steven và tôi, hai anh em bọn họ rất ít khi cãi vã. Suốt thời gian quen biết với họ, tôi mới chỉ thấy họ cãi nhau ba lần. Jeremiah tôn thờ anh Conrad và anh Conrad luôn dõi theo Jeremiah. Mỗi quan hệ của họ chỉ đơn giản là như vậy.

Tôi bắt đầu lục lọi mấy cái ngăn kéo và tủ để đồ xem có còn để sót cái gì ở đây không. Mẹ tôi rất nghiêm khắc trong chuyện bắt anh em tụi tôi phải dọn sạch hết đồ của mình mỗi lần rời khỏi đây, nhưng biết đâu được. Cứ cẩn thận vẫn hơn. Chú Fisher có lẽ sẽ cho người thanh lý hết chỗ đồ đạc này.

Ở dưới đáy ngăn kéo bàn, tôi tìm thấy một cuốn sổ tay cũ từ thời nào thời nào không biết. Tôi đã dùng bút đánh dấu vàng, xanh, hồng để trang trí quanh cuốn sổ. Tôi vẫn nhớ cái thời ngày ngày bám theo đuôi tụi con trai, ghi chép lại từng việc một khiến anh Steven phát điên lên và mách mẹ.

Tôi đã viết:

Ngày 28 tháng 6. Nhìn thấy Jeremiah đang nháy nhót trước gương vì cứ tưởng không có ai trong phòng. Rất tiếc, đã bị mình bắt gặp.

Ngày 30 tháng 6. Anh Conrad lại một mình ăn hết nguyên cả hộp kem, mặc dù hai mẹ đã cấm là không được ăn. Nhưng mình đã không mách.

Ngày 1 tháng 7. Anh Steven tự dung đá vào hông mình, chẳng vì lý do gì.

Tôi đọc đến giữa tháng 7 thì chán ngấy đến tận cổ. Công nhận hồi đó tôi cũng rồi hơi thật. Cô nhóc 8 tuổi ngày đó có lẽ sẽ rất hạnh phúc khi được tham gia vào cuộc dạo chơi cuối cùng này, trong khi anh Steven bị bỏ rơi ở nhà.

Ngoài ra tôi còn tìm thấy rất nhiều thứ hay ho khác, ví dụ như thổi son bóng đã dùng hết một nửa, mùi anh đào và vái cái bờm bám đầy bụi... Trên giá sách chỉ còn lèo tèo vài cuốn sách cũ của tác giả Judy Blumes nhưng tôi không có ý định mang chúng theo.

Món đồ duy nhất tôi phải mang theo là chú gấu bông Junior Mint, anh Conrad đã ném vòng thắng cho tôi hàng tỷ năm về trước. Tôi không thể để Junior Mint bị vứt đi như một món đồ cũ được. Nó có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với tôi.

Tôi ngồi ngắm nghía lại đồ đạc cũ xem xem có còn cái gì cần mang theo không. Và tôi phát hiện ra cái kính viễn vọng đồ chơi mà bố đã mua tặng cho tôi hôm cả nhà đang đi dạo ngoài cầu cảng. Mặc dù cái kính đó khá đắt nhưng bố nói tôi cần phải có nó. Bởi khi ấy tôi đang bị ám ảnh với các ngôi sao và các chòm sao, tới mức bố cứ đinh ninh rằng lớn lên tôi sẽ trở thành một nhà thiên văn học. Nhưng cuối cùng đó cũng chỉ là một trong những sở thích nhất thời của tôi mà thôi. Tôi vẫn chưa quên ánh mắt rạng rỡ của bố khi nhìn tôi hôm đó, như thể tôi sẽ nổi nghiệp bố không bằng.

Thỉnh thoảng bố vẫn nhìn tôi như vậy – mỗi khi tôi xin thêm nước sốt Tabasco ở nhà hàng, hay tự chuyển sang kênh tin tức NPR mà không cần bố phải nhắc. Tôi thích ăn Tabasco thật nhưng nghe tin tức trên kênh NPR thì không hẳn. Tôi chỉ làm như vậy vì tôi biết điều đó sẽ làm cho bố vui, khiến cho bố tự hào vì có đứa con gái có sở thích giống như mình.

Tôi thấy mừng vì bố là bố của tôi, chứ không phải chú Fisher. Bố không bao giờ quát tháo hay chửi mắng tôi, càng không bao giờ nổi giận với tôi vì tội làm đổ nước Kool-Aid. Bố không phải là người như thế. Tôi cảm thấy cảm ơn ông trời vì đã cho bố làm bố của tôi.

Chương 28

Bố tôi rất hiếm khi tới căn nhà mùa Hè ở Cousins, có chăng cũng chỉ hai ngày cuối tuần đầu tháng 8 là cùng. Cá nhân tôi cũng chưa bao giờ đặt câu hỏi về điều đó. Tôi vẫn còn nhớ như in cái hôm bố và chú Fisher tình cờ cùng xuống Cousins vào cùng một ngày. Như thể giữa họ là bạn thân và có nhiều điểm chung lắm không bằng. Trong khi trên thực tế, hai người đó không thể khác biệt hơn. Chú Fisher thích nói, nói và nói, còn bố tôi chỉ nói khi thấy cần thiết. Chú Fisher cứ rảnh là bật kênh thể thao SportsCenter xem, trong khi bố tôi hầu như chẳng bao giờ

động tới cái TV – và kênh thể thao thì lại càng không.

Bốn bố mẹ chuẩn bị đi ăn tối ở một nhà hàng sang trọng ở Dyerstown, nơi tối thứ Bảy nào cũng có một ban nhạc sống và một cái sàn nhảy nho nhỏ dành riêng cho khách. Tôi chưa thấy bố mẹ nhảy với nhau bao giờ. Nhưng tôi biết chắc cô Susannah và chú Fisher thường xuyên đi nhảy với nhau bởi tôi đã từng thấy họ khiêu vũ trong phòng khách. Tôi vẫn nhớ, lúc chứng kiến cảnh đó, mặt anh Conrad đã đỏ bừng lên và quay đầu nhìn sang hướng khác.

Tôi nằm sấp trên giường cô Susannah, xem mẹ và cô chuẩn bị trong phòng tắm.

Cô Susannah ra sức thuyết phục mẹ mặc chiếc váy màu đỏ, cổ khoét sâu chữ V của cô. “Cậy thấy sao, Beck?” Mẹ hỏi, giọng có vẻ không chắc chắn lắm về bộ váy đang mặc trên người. Chắc chắn mẹ đang thấy không thoải mái bởi mẹ vốn vẫn thường mặc quần nhiều hơn mặc váy mà.

“Cậu trông thật tuyệt vời. Mình nghĩ cậu nên giữ cái váy đó đi. Màu đó rất hợp với cậu đấy, Laure ạ.” Cô Susannah vừa chải lông mi vừa nhìn vào gương và nói.

Đợi sau khi các bố mẹ đi khỏi, tôi sẽ tập chải mi như cách cô Susannah vừa làm. Mẹ tôi vốn không có những thứ này ở nhà. Tôi đã thuộc lòng mấy món đồ trang điểm đựng trong cái túi nhựa màu xanh được-tặng-kèm-khi-mua-mỹ-phẩm-của-Clinique: Một thỏi son dưỡng môi hiệu Burt’s Bees, một cây bút kẻ mắt màu đen, một thỏi mascara màu hồng-xanh của hãng Maybeline và một tuýp kem chống nắng. Phải gọi là siêu buồn tẻ ý!

Ngược lại, hộp trang điểm của cô Susannah thật không khác gì một kho báu. Đó là một chiếc hộp làm bằng da rắn màu xanh nước biển, với cái tay cầm mạ vàng được khắc tên viết tắt của cô trên đó. Ở bên trong là các bảng màu mắt, cọ lông chồn và các loại nước hoa. Cô không bao giờ vứt đi một cái gì. Thú vui của tôi là ngồi sắp xếp lại từng thứ thật gọn gàng, theo các gam màu khác nhau. Thỉnh thoảng cô lại tặng cho tôi một thỏi son hoặc một màu mắt dùng thử không quá tối.

“Belly, con muốn cô đánh mắt cho không?” Cô Susannah gợi ý.

Tôi ngồi bật dậy. “Có ạ!”

“Beck, nhớ đừng có đánh cho con mình cái màu mắt trông như gái làng chơi giống lần trước đấy nhé!” Mẹ la ầm lên.

Cô Susannah xịu mặt xuống. “Đó gọi là màu mắt khói mà, Laure.”

“Đúng rồi mẹ, người ta gọi đó là kiểu đánh mắt màu khói mà.” Tôi ra sức phân bua.

Cô Susannah ngoắc ngón tay gọi tôi. “Lại đây nào, Belly.”

Tôi lồm cồm bò xuống giường và chạy vào trong phòng tắm, ngồi trên bệ rửa mặt. Tôi rất thích ngồi vắt vẻo chân như thế và nghe hai mẹ trò chuyện rôm rả với nhau.

Cô chấm cái cọ đánh mắt nhỏ xíu vào trong cái ô màu mắt đen. “Nhắm mắt lại nào con,” cô nói.

Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Cô dùng cọ vẽ một đường dọc theo mi tôi, sau đó dùng ngón tay cái xoa đều và làm mờ đi một cách thuần thục. Tôi thích cái cảm giác được cô Susannah trang điểm cho như thế này và háo hức đón chờ sự thay đổi trong gương.

“Cô và chú Fisher sẽ khiêu vũ tối nay chứ ạ?” Tôi hỏi.

Cô Susannah bật cười. “Cô cũng chưa biết. Chắc là có.”

“Mẹ, thế còn bố và mẹ?”

Mẹ tôi cũng bật cười. “Mẹ cũng chưa biết. Chắc là không. Bố con vốn không phải là người thích mấy trò nhảy nhót.”

“Ôi bố buồn tẻ chết đi được,” tôi xoay người tính ghé mắt nhìn trộm vào trong gương nhưng cô Susannah đã nhẹ nhàng kéo tôi ngồi thẳng lại.

“Bố con không hề tẻ nhạt. Chỉ là bố có những sở thích khác thôi. Con rất thích nghe bố nói chuyện về các chòm sao đấy còn gì?”

Tôi nhún vai. “Vâng.”

“Và bố là người vô cùng kiên nhẫn. Bố luôn chịu khó lắng nghe các câu chuyện của con.” Mẹ nhắc.

“Vâng, đúng thế. Nhưng cái đó thì liên quan gì tới chuyện tẻ nhạt ạ?”

“Đành rằng hai chuyện đó không liên quan nhưng ít ra nó cũng chứng tỏ cho con thấy là bố là một người bố tốt.”

“Công nhận đấy.” Cô Susannah quay sang đồng tình với mẹ. “Nào, giờ thì con mở mắt ra được rồi.”

Tôi quay ngoắt đầu ra sau và nhìn vào gương ngấm đôi mắt màu khói xám, đầy bí ẩn của mình. Tôi có cảm giác tôi mới là người nên đi lên sàn tối nay.

“Cậu thấy chưa, trông con bé có giống một đứa con gái hư hỏng tẹo nào đâu.” Cô Susannah tự hào nói.

“Trông con bé như vừa bị ai đó đấm vào mặt ý.” Mẹ lắc đầu thở dài.

“Đâu có đâu. Con lại thấy mình thần bí như một nữ bá tước,” tôi hí hửng nhảy xuống khỏi bệ rửa mặt. “Cám ơn cô Susannah ạ.”

“Bất cứ lúc nào, con yêu.” Cô nháy mắt cười với tôi.

Rồi hai cô cháu chu mỏ lên hôn gió nhau như hai người bạn thân lâu ngày gặp lại. Cô dặt tay tôi ra chỗ bàn trang điểm và đưa cho tôi hộp trang sức, “Belly, cô rất tin tưởng vào gu thẩm mỹ của con. Con giúp cô chọn một món để đeo tối nay nhé?”

Tôi bê cái hộp gỗ ra giường ngồi chọn lựa cẩn thận và tìm thấy thứ tôi cần tìm – một bộ nhẫn và khuyên tai hình giọt nước đẹp lung linh. “Cô đeo cái này đi ạ.” Tôi chìa ra đưa cô.

Cô Susannah vui vẻ đeo đôi khuyên tai tôi vừa chọn lên tai, trong khi mẹ tôi tần ngần nói, “Mình cứ thấy nó không hợp lắm thì phải.”

Nghĩ lại thì tôi cũng thấy đôi khuyên tai đó không hợp lắm với chiếc váy cô đang mặc thật. Nhưng tôi mê mẩn bộ trang sức hình giọt nước đó của cô và tôi thích nhìn cô đeo chúng, không cần biết nó có hợp hay không. “Mẹ thì biết gì về thời trang chứ?” Tôi phản đối.

Vừa nói dứt lời tôi lập tức hối hận ngay. Mẹ hoàn toàn có quyền nổi giận, mặc dù những gì tôi nói là sự thật. Kiến thức của mẹ về các loại trang sức giỏi lắm cũng chỉ bằng những hiểu biết của mẹ về mỹ phẩm và việc trang điểm.

Nhưng ơn Chúa, cô Susannah đã cười phá lên và mẹ cũng vậy.

“Vâng, giờ thì nữ bá tước hãy xuống nhà và bảo với hai bố là mẹ và cô sẽ xuống ngay, khoảng 5 phút nữa thôi.”

Tôi nhảy xuống giường, nhún chân đầy yêu kiều, “Vâng, thưa mẹ.”

Cả mẹ và cô cười vang. “Đi nhanh lên, nhóc con!”

Tôi chạy thật nhanh xuống dưới nhà. Hồi bé cứ mỗi khi phải đi tới đâu là tôi sẽ chạy, chứ chẳng bao giờ đi đứng cho tử tế cả. “Mẹ và cô Susannah sắp xong rồi,” tôi vừa chạy vừa gào ầm lên.

Chú Fisher đang khoe với bố tôi cái cần câu mới coóng chú vừa mua. Bố tỏ vẻ mừng rỡ thấy rõ khi nhìn thấy tôi. “Belly, họ đã làm gì con thế này?”

“Cô Susannah trang điểm cho con đấy. Bố có thích không?”

Bố gí sát mặt vào mặt tôi và nhìn một cách chăm chú. “Bố cũng không biết nữa. Con trông có vẻ chừng chặc hơn hẳn.”

“Thế ạ.”

“Ừ, cực kỳ, cực kỳ chừng chặc.”

Tôi cố che giấu nỗi hoan hỉ trong lòng bằng cách ngả đầu lên vai bố, tủm tỉm cười một mình. Đối với tôi, không có lời khen nào tuyệt vời hơn là được khen chừng chặc!

Một lát sau, hai cặp bố mẹ, xúng xính trong những bộ quần áo sang trọng và lịch sự, tíu tít cùng nhau rời khỏi nhà. Chú Fisher và bố tôi trông cũng không còn khác nhau là mấy khi họ ăn vận như thế này. Bố ôm hôn chào tạm biệt tôi, không quên dặn lại rằng nếu tôi vẫn còn thức khi họ về, hai bố con sẽ cùng ra ngoài hít thở gió và tìm sao băng. Mặc dù mẹ đã nói có thể bố mẹ sẽ về muộn nhưng bố vẫn nhắm mắt bí mật giao hẹn với tôi.

Trên đường ra cửa, bố đã thì thầm gì đó vào tai mẹ làm mẹ ôm miệng cười phá lên. Tôi tự hỏi không biết bố đã nói gì.

Đó là một trong những lần cuối cùng tôi còn nhớ về giây phút hạnh phúc mà họ đã có bên nhau. Tôi thực sự ước rằng mình đã trân trọng những khoảnh khắc ấy nhiều hơn.

~*~

Cuộc sống hôn nhân của bố mẹ tôi phải nói là quá bình yên, bình yên tới mức tẻ nhạt. Họ chưa bao giờ cãi nhau. Trái ngược hẳn với bố mẹ của Taylor, không ngày nào là không cãi nhau. Lần nào tôi sang đó ngủ qua đêm là y như rằng được chứng kiến cảnh bác trai đi làm về muộn, bác gái hậm hực đá thúng đựng nia trong bếp. Taylor có vẻ như đã quá quen với cảnh đó nên cậu ấy cứ lơ đi như không nghe, không thấy gì hết, vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt buồn mấy chuyện linh tinh ở trường với tôi. Kiểu như giờ thể dục hôm nay, Veronika Gerard lại đi tôi tất giống y như ngày hôm qua, hay chuyện chúng tôi có nên xin tình nguyện đi bưng nước cho đội bóng hay không...

Khi bố mẹ cậu ấy ly dị, tôi đã hỏi Taylor rằng liệu cậu ấy có thấy nhẹ nhõm hơn, dù chỉ là một chút xíu, hay không? Cậu ấy bảo không. Bởi theo lời Taylor, dù bố mẹ cậu ấy có cãi nhau suốt ngày đi chẳng nữa nhưng ít ra họ vẫn là một gia đình. Và rồi cậu ấy nói, “Bố mẹ cậu thậm chí còn chưa bao giờ cãi nhau lấy một lần.” Tôi nghe có gì đó hơi mỉa mai trong giọng nói của Taylor.

Tôi hiểu ý của Taylor. Và đôi khi chính tôi cũng đã tự hỏi điều đó. Làm sao mà hai người, từng một thời yêu nhau cuồng nhiệt là thế, lại chưa từng cãi nhau lấy một lần? Không lẽ tình cảm bao năm không đủ để họ thử cố gắng cứu vãn lấy cuộc hôn nhân của mình? Tình cảm giữa họ có thực sự gọi là tình yêu? Liệu mẹ đã từng rung động trước bố giống như cách tôi thường bị rung động trước anh Conrad? Đó là những câu hỏi luôn ám ảnh trong tâm trí tôi.

Tôi không muốn phạm phải những sai lầm như bố mẹ. Tôi không muốn một ngày nào đó tình yêu của tôi cũng nhạt nhòa đi theo năm tháng, như một vết sẹo mờ. Tôi muốn nó luôn cháy mãi với thời gian.

Cuối cùng khi tôi quyết định đi xuống nhà, trời bên ngoài đã tối hẳn và Jeremiah đã quay trở lại. Cậu ấy và anh Conrad đang ngồi trong phòng khách xem TV như thể trận cãi vã chưa hề xảy ra. Có lẽ bọn con trai là vậy. Chứ tôi và Taylor, mỗi lần cãi nhau thì phải giận nhau cả tuần là ít, và một cuộc-chiến-lôi-kéo-đồng-minh sẽ nổ ra với những câu hỏi kiểu như “Cậu về phe ai thế hả?” dành cho Katie hoặc Marcy. Chúng tôi sẽ nói những câu chẳng ra gì với nhau, làm tổn thương lẫn nhau để rồi sau đó lại ôm nhau khóc rưng rức và làm hòa. Nhưng tôi không nghĩ là anh Conrad và Jeremiah đã ôm nhau khóc lóc và làm hòa trong lúc tôi ở trên phòng.

Tôi băn khoăn không biết liệu mình cũng đã được tha thứ chưa, vì đã giữ bí mật với Jeremiah, vì đã không chọn phe – phe của cậu ấy. Bởi đó là sự thật, Jeremiah và tôi cùng nhau tới đây với danh nghĩa là cộng sự của nhau, là một đội, vậy mà khi cậu ấy cần tôi nhất, tôi đã khiến cho cậu ấy thất vọng. Tôi cứ quanh quẩn ở chỗ chân cầu thang, không biết nên bước tới nhập hội với họ hay lại âm thầm rút lên trên phòng. Và rồi Jeremiah ngược mắt lên nhìn về phía tôi. Tôi biết tôi đã được tha thứ. Cậu ấy mỉm cười, một nụ cười thực sự, một nụ cười rất Jeremiah – nụ cười có thể làm tan chảy tất cả những que kem. Tôi cũng mỉm cười lại với Jeremiah, lòng đầy biết ơn.

“Mình cũng đang định lên gọi cậu đây,” Jeremiah nói. “Tối nay chúng ta sẽ mở tiệc.”

Tôi thấy trên bàn nước đang đặt một hộp pizza cỡ lớn. “Tiệc pizza á?” Tôi hỏi.

Cô Susannah vẫn thường tổ chức tiệc pizza cho đám trẻ con tụi tôi, chứ không bao giờ chỉ đơn giản là “pizza cho bữa tối”. Luôn là tiệc pizza. Có điều lần này còn có thêm cả bia. Và rượu tequila. Thế là đã rõ. Tối nay sẽ là tối cuối cùng của chúng tôi ở đây. Giờ có thêm anh Steven nữa là đủ bộ. Nhóm bốn người chúng tôi.

“Mình tình cờ gặp mấy người quen trong thị trấn. Lát họ sẽ tới và mang theo bom bia sau.”

“Hả? Cả một bom bia cơ á?” Tôi trố mắt hỏi lại.

“Ờ tất nhiên.”

Sau đó tôi ngồi xuống sàn nhà và mở hộp pizza ra. Chỉ còn có đúng một miếng, lại còn là miếng nhỏ nhất nữa chứ. “Hai người ăn gì mà như heo thế hả?” Tôi nhét miếng pizza vào miệng, nhồm nhoàm trách.

“He he... xin lỗi.” Jeremiah nhe răng cười. Sau đó cậu ấy đứng dậy đi vào trong bếp lấy ra ba cái cốc. Cậu ấy đưa cho tôi và anh Conrad mỗi người một cái rồi nói, “Chúng ta cùng cạn ly nào.”

Tôi ngửi ngửi cái cốc đầy nghi ngờ. Màu nước trong cốc có màu nâu nhạt, một lát chanh mỏng nổi lênh phênh phía trên. “Mùi có vẻ nặng.” Tôi nói.

“Bởi vì đó là *tequila* mà,” Jeremiah nâng cốc lên đồng dạ tuyên bố. “Uống cho buổi tối cuối cùng.”

“Vì buổi tối cuối cùng.” Chúng tôi đồng thanh nói.

Cả hai anh em họ uống một hơi hết sạch. Mới đầu tôi chỉ dám nhấp môi một chút xíu, và công nhận là nó cũng không quá tệ. Trước đó tôi chưa từng uống tequila bao giờ. Tôi giải quyết chỗ còn lại một cách chóng vánh. “Ngon ra phết,” tôi gật gù khen. “Chẳng mạnh tí nào.”

Jeremiah bật cười. “Đó là vì cốc của cậu 95% là nước chứ sao.”

Anh Conrad cũng phá lên cười và tôi lườm hai anh em bọn họ một phát sắc hơn dao cạo.

“Ê, như thế là không công bằng,” tôi giãy nảy kêu lên. “Mình muốn uống thứ hai người đang uống cơ.”

“Rất tiếc, nhưng tụi này không phục vụ trẻ vị thành niên ở đây.” Jeremiah nói, ngả người nằm xuống cạnh tôi trên sàn.

Tôi đắm vào vai cậu ấy một cái. “Ngốc ạ, cậu cũng đang ở tuổi vị thành niên như mình thôi.”

“Ờ, nhưng cậu mới thực sự bị coi là trẻ vị thành niên ở cái nhà này.” Jeremiah nói. “Mẹ mình sẽ giết mình nếu biết chuyện này.”

Đây là lần đầu tiên chúng tôi nhắc tới cô Susannah. Tôi liếc mắt rất nhanh sang nhìn anh Conrad nhưng mặt anh ấy không biểu lộ một chút gì hết. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Và rồi tôi chợt nảy ra một ý tưởng – một ý tưởng có thể coi là tuyệt vời nhất của tôi, từ khi sinh ra tới giờ. Tôi nhồm dậy chạy ra chỗ tủ TV và mở mấy ngăn kéo đựng DVD và mấy cuốn băng gia đình được cô Susannah sắp xếp ngăn nắp và ghi chú đầy đủ ngày tháng trên nhãn. Tôi đã tìm thấy thứ tôi cần tìm.

“Cậu đang làm gì thế?” Jeremiah hỏi tôi.

“Chờ chút,” tôi nói, quay lưng về phía họ. Tôi bật TV lên và nhét cuộn băng vào.

Trên màn hình hiện lên hình ảnh anh Conrad năm 12 tuổi, khi ấy anh vẫn còn đang đeo niềng răng và mặt thì đầy trứng cá. Anh đang cau có nằm trên cái khăn tắm to đùng. Tôi còn nhớ mùa Hè năm đó anh nhất quyết không chịu chụp ảnh, dù chỉ là một tấm.

Chú Fisher là người cầm máy quay, liên tục giục giã, “Thôi mà, Connie. Hãy nói *Chúc mừng Quốc khánh 4/7* đi nào.” Tôi và Jeremiah quay sang nhìn nhau, ôm bụng cười lăn lộn trên sàn nhà. Anh Conrad trừng mắt nhìn bọn tôi. Anh nhào người với lấy cái điều khiển nhưng đã bị Jeremiah nhanh tay hơn chớp trước. Cậu ấy vừa ôm lấy cái điều khiển vừa cười sằng sặc. Hai anh em bọn họ bắt đầu vật lộn trên sàn, và rồi họ dừng lại.

Máy quay đang tập trung vào cô Susannah, trong chiếc mũ rộng vành và chiếc váy dài trắng toát mặc bên ngoài bộ đồ bơi.

“Suze, em yêu, trong ngày trọng đại của quốc gia thế này em cảm thấy thế nào?”

Cô đảo hai mắt một vòng và nói. “Ôi giời, cho em xin đi, Adam. Anh đi quay bọn trẻ con ý.” Và rồi cô mỉm cười – một nụ cười mãn nguyện và hạnh phúc. Đó là nụ cười của người phụ nữ đang yêu say đắm người đàn ông đang cầm chiếc máy quay kia.

Anh Conrad không còn tranh giành chiếc điều khiển với Jeremiah nữa. Anh im lặng ngồi xem một lúc rồi nói, “Tắt nó đi.”

“Thôi mà anh Conrad. Chúng ta hãy cùng ngồi xem đi.” Jeremiah nói.

Anh không nói thêm câu nào, nhưng anh cũng không rời mắt khỏi màn hình TV.

Và rồi máy quay chĩa vào tôi, và Jeremiah lại được thêm một trận cười hể hả nữa. Anh Conrad cũng vậy. Đây chính là đoạn băng tôi vẫn đang chờ. Tôi biết, nó sẽ mang lại tràng cười lớn cho tất cả chúng tôi.

Tôi, trong chiếc kính cận to đùng và bộ bikini bảy sắc cầu vồng, để lộ cái bụng tròn lẳn như một con nhóc 4 tuổi. Tôi đang vừa chạy vừa rú rít âm ỹ khi thấy con sứa biển trên tay anh Steven và Jeremiah (về sau mới biết thực chất đó chỉ là một mớ tảo biển). Dưới ánh nắng Mặt Trời, tóc Jeremiah như chuyển sang màu vàng trắng, và cậu ấy trông vẫn như những gì tôi còn nhớ về cậu ấy hồi mấy năm trước.

“Bells, trông cậu như một quả bóng ý,” Jeremiah lăn ra cười ngặt nghèo.

Tôi cũng bật cười khi nhìn thấy hình ảnh ngày xưa của bản thân. “Ê, cậu vừa phải thôi nha.” Tôi lườm Jeremiah. “Mùa Hè năm đó siêu tuyệt ý. Tất cả các mùa Hè ở đây đều rất... tuyệt.”

Ngay cả từ “tuyệt” cũng không thể diễn tả hết được những điều kỳ diệu và những kỷ niệm tươi đẹp mà chúng tôi đã có tại căn nhà mùa Hè này.

Im lặng, anh Conrad đứng dậy và sau đó quay trở lại với chai tequila. Anh rót cho mỗi đứa một ít, và lần này cốc của tôi không còn hoàn toàn là nước nữa.

Cả ba anh em ngửa cổ tu liền một hơi cạn sạch và tôi cảm thấy cổ họng mình như muốn bốc cháy, nước mắt tuôn ròng ròng trên mặt. Anh Conrad và Jeremiah thấy thế lại rú lên cười ngặt nghèo. “Ăn miếng chanh đi, Belly.” Anh Conrad bảo tôi, và tôi ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ một lát say tôi thấy toàn thân nóng bừng lên, một cảm giác rất tuyệt lan tỏa từ đầu xuống chân. Tôi nằm vật xuống sàn, tóc gạt sang một bên, lười biếng ngược mắt nhìn lên trần nhà xem mấy cái cánh quạt trần đang hờ hững quay.

Lúc anh Conrad đứng dậy đi vào nhà tắm, Jeremiah lăn sang thì thảo với tôi, “Êu, Belly. Chơi trò *Thật hay Thách* không?”

“Cậu đừng hâm đi,” tôi nói.

“Đi mà, chơi với mình đi mà, Bells. Xin cậu đấy.”

Tôi đảo tròn hai mắt, ngồi dậy. “Thách.”

Mắt cậu ấy sáng bừng lên mừng rỡ. Lâu lắm rồi tôi mới thấy lại ánh mắt đó của Jeremiah, kể từ sau khi bệnh của cô Susannah tái phát. “Mình thách cậu dám hôn mình, kiểu cổ điển ngày xưa. Trình độ của mình giờ đã khá hơn nhiều rồi, báo trước cho cậu biết.”

Tôi bật cười phá lên. Không ngờ Jeremiah dám đưa ra một lời thách đố như thế.

Jeremiah nghiêng mặt sát về phía tôi và tôi lại bật cười. Sau đó tôi nhướn mình ra phía trước, kéo cằm cậu ấy vào sát gần và hôn một cái thật kêu lên má cậu ấy.

“Á! Đấy không phải gọi là hôn,” Jeremiah phản đối.

“Cậu đâu có nói rõ,” mặt tôi nóng bừng lên.

“Thôi nào, Bells” Jeremiah trề môi ra. “Lần trước bọn mình hôn nhau khác cơ mà.”

Đúng lúc đó anh Conrad quay trở lại vào phòng, vừa đi vừa quệt hai tay lên quần bò. “Em đang nói gì thế, Jere? Em có bạn gái rồi còn gì?”

Tôi nhìn Jeremiah, hai má cậu ấy đang đỏ bừng lên.

“Cậu có bạn gái rồi á?” Tôi thẳng thốt kêu lên, giọng đầy phẫn nộ và tôi ghét bản thân vì điều đó. Jeremiah đâu nợ nần gì tôi. Cậu ấy cũng chẳng thuộc sở hữu của tôi. Vấn đề là cậu ấy luôn khiến cho tôi có cảm giác như vậy.

Chúng tôi đã ở bên nhau suốt mấy ngày nay vậy mà cậu ấy chưa một lần nhắc tới chuyện mình đã có bạn gái. Tại sao? Tại sao? Tại sao? Xem ra tôi không phải là người duy nhất giữ bí mật trong cái nhà này và ý nghĩ đó khiến tôi rất buồn.

“Bọn em chia tay rồi. Cậu ấy sẽ đi học ở tận Tulane, trong khi em chỉ muốn học quanh quần đây thôi. Vì thế hai đứa thấy cũng không nên phí thời gian ở bên nhau làm gì.” Jeremiah lừ mắt nhìn anh Conrad, sau đó khẽ liếc sang phía tôi. “Bọn mình cứ hết chia tay lại quay lại với nhau suốt ý mà. Cậu ấy điên lắm.”

Tôi ghét cái ý nghĩ Jeremiah qua lại với một cô nàng điên điên nào đó, một người mà cậu ấy có đủ tình cảm để quay đi quay lại nhiều lần. “Thế tên cậu ấy là gì?” – tôi hỏi.

Cậu ấy ngần ngừ một lát rồi nói, “Mara.”

Chất còn trong người khiến tôi có đủ dũng khí để hỏi câu tiếp theo, “Cậu có yêu cô ấy không?”

Lần này cậu ấy không hề ngần ngừ, trả lời ngay tắp lự. “Không.”

Tôi nhặt nốt chỗ vụn pizza trong hộp cho vào mồm. “OK, đến lượt mình. Anh Conrad, thật hay thách?”

Anh đang nằm úp mặt trên ghế. “Anh không hề nói là anh sẽ chơi.”

“Anh sợ à?” Tôi và Jeremiah đồng thanh hỏi.

“Đúng là đồ trẻ con,” anh lầm bầm.

Jeremiah ngọt bật dậy lè lưỡi chọc anh Conrad. “Lêu lêu, anh sợ rồi hả?”

“Thật hay thách?” Tôi hỏi lại.

Anh Conrad rền rĩ kêu lên. “Thật.”

Cuối cùng anh Conrad cũng chịu chơi, tôi vui tới mức nhất thời không nghĩ ra câu hỏi gì cho hay. Có 1001 điều tôi đã muốn hỏi anh. Tôi muốn hỏi anh chuyện gì đã xảy ra với chúng tôi, liệu anh đã bao giờ yêu tôi chưa, liệu những gì đã có giữa hai chúng tôi có cái gì gọi là thật... Nhưng tôi không thể hỏi anh những điều đó. Tôi vẫn biết điều đó, kể cả khi đang chịu sự ảnh hưởng của tequila thế này. Cuối cùng tôi hỏi, “Anh còn nhớ cái chị làm ở ngoài cầu cảng anh từng thích không? Chị Angie ý?”

“Không,” anh nói, nhưng tôi biết anh đang nói dối, “Thì sao?”

“Sau đó hai người có hẹn hò với nhau không?”

Cuối cùng anh Conrad cũng chịu ngẩng đầu lên khỏi ghế. “Không,” anh nói.

“Em không tin.”

“Anh đã thử. Nhưng cô ấy đã cốc đầu anh và nói không phải là loại con gái đó. Anh nghĩ chắc cô ấy là một Chứng nhân Jehovah hay gì đó.”

Jeremiah và tôi ôm bụng cười lăn ra đất, nước mắt nước mũi giàn giụa. “Ôi ôi chết mất thôi. Câu đó mà anh cũng nghĩ ra được.”

Sau khi uống hết một bạch bia, cuối cùng anh Conrad đã chịu mở lòng kể chuyện cho tôi và Jeremiah nghe – điều đó thật tuyệt. Nó giống như một phép màu.

Anh Conrad chống một tay lên. “OK, đến lượt anh.”

Anh nhìn tôi, như thể trong phòng không còn ai khác ngoài hai chúng tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy hoang mang. Và phần chấn. Nhưng khi tôi quay sang nhìn Jeremiah, người đang im lặng theo dõi hai chúng tôi, thì gần như ngay lập tức, cái cảm giác hoang mang và phần chấn kia đột nhiên biến mất.

“Làm gì có chuyện đó. Anh không thể hỏi em,” tôi nghiêm nghị nói. “Bởi vì em vừa mới hỏi anh xong. Đó là luật.”

“Luật á?” Anh hỏi lại.

“Vâng.” Tôi ngả đầu dựa vào thành ghế.

“Chẳng nhẽ em không tò mò muốn biết anh định hỏi em gì à?”

“Không hề.” Và đó là một lời nói dối. Tất nhiên là tôi đang tò mò muốn chết đây. Tôi vớ tay đổ thêm một ít tequila vào cốc mình, sau đó đứng dậy, chân run run. Tôi thấy đầu hơi quay cuồng. “Vì buổi tối cuối cùng của chúng ta!”

“Ê, chúng ta đã uống vì điều đó rồi mà, cậu quên rồi à?” Jeremiah nhắc.

Tôi lè lưỡi trêu cậu ấy. “OK, thế thì...” cốc tequila lại một lần nữa khiến tôi cảm thấy can đảm hẳn lên. Lần này, nó giúp tôi nói ra được cái điều tôi thực sự muốn nói. Cái điều tôi đã suy nghĩ suốt buổi tối. “Uống vì... vì những người không có mặt ở đây tối nay. Vì mẹ mình, vì anh Steven, và đặc biệt... vì cô Susannah. OK?”

Anh Conrad ngược mắt lên nhìn tôi. Trong một thoáng tôi đã sợ anh sẽ nói câu gì đó. Nhưng rồi anh cũng gờ cổ lên và Jeremiah cũng vậy. Ba anh em ngửa cổ làm một hơi hết sạch và cổ họng tôi lại như muốn bốc cháy.

Tôi ngồi xuống lại bên cạnh Jeremiah và hỏi, “Thế sẽ có những ai tới buổi tiệc hôm nay?”

Cậu ấy nhún vai. “Mấy người ở cùng CLB cứu hộ mùa Hè năm ngoái ý mà. Nhưng họ chắc sẽ rủ thêm bạn bè đi nữa. À, ngoài ra còn có hội của Mikey và Pete.”

Tôi tự hỏi không biết hội của mikey và Pete là ai. Và tôi cũng băn khoăn không biết có nên dọn dẹp lại cái phòng khách trước khi khách tới không.

“Mấy giờ mọi người tới thế?” Tôi hỏi Jeremiah.

Cậu ấy nhún vai. “10 hay 11 giờ gì đó.”

Tôi nháy dưng lên. “Đã gần 9 giờ rồi! Mình còn phải thay đồ nữa!”

Anh Conrad lăm lăm. “Thì em mặc đồ rồi đấy còn gì?”

Tôi chẳng thèm trả lời anh, đứng dậy, lao vụt lên gác.

Tôi đổ hết mọi thứ trong túi xách, bày bừa trên sàn, đúng lúc Taylor gọi điện, làm tôi chợt nhận ra hôm nay mới là thứ Bảy. Vậy mà tôi có cảm giác đã ở đây lâu lắm rồi. Và rồi tôi chợt nhớ ra hôm nay là Quốc khánh 4/7 và đáng ra tôi đang phải ở trên thuyền cùng Taylor, Davis và nhiều người khác. Tiêu đời tôi rồi!

“Hey, Taylor,” tôi nói.

“Hey, cậu đang ở đâu thế?” Giọng cậu ấy không có vẻ gì là cáu kỉnh, nhưng như thế mới càng đáng sợ hơn.

“Ừm... mình vẫn đang ở Cousins. Mình rất xin lỗi vì đã không quay về kịp để đi cùng cậu.” Tôi nhặt chiếc áo hoa lệch vai lên từ trong đống quần áo vương vãi trên sàn. Mỗi lần mặc chiếc áo này, Taylor luôn gạt tóc sang một bên, trông rất yêu kiều.

“Hôm nay mưa cả ngày nên bữa tiệc trên tàu đã bị hủy bỏ. Thay vào đó, tối nay Cory tổ chức tiệc tại căn biệt thự của anh trai cậu ấy. Thế còn cậu?”

“Bọn mình cũng sẽ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ ở đây. Jeremiah vừa mua không biết bao nhiêu là bia, tequila và nhiều thứ khác,” tôi vừa nói vừa chỉnh lại cái áo. Tôi cũng chẳng rõ phải để lộ phần vai bao nhiêu thì vừa.

“Tiệc ở Cousins á?” Taylor rú lên. “Mình cũng muốn tham dự!”

Tôi loay hoay xỏ chân vào đôi xăng đan cao ngất ngưỡng của Taylor, ân hận vì đã nhắc tới buổi tiệc và tequila với cô nàng. Dạo gần đây Taylor đang mê mẩn tequila các loại.

“Thế còn buổi tiệc ở nhà anh Cory thì sao?” Tôi hỏi. “Nghe nói nhà anh trai cậu ấy có cả bồn Jacuzzi đấy. Cậu thích Jacuzzi mà.”

“Ờ nhưng mình cũng muốn tới buổi tiệc của bọn cậu nữa! Còn gì vui hơn là các bữa tiệc trên biển,” Taylor phụng phịu nói. “Hơn nữa mình nghe Rachel Spiro nói sẽ có một nhóm mấy con nhóc năm một cũng sẽ tới tham dự buổi tiệc tối nay của Cory. Nghĩ tới đã chẳng muốn đi tẹo nào rồi. Này, hay là mình lái xe xuống Cousins luôn bây giờ nhỉ!”

“Gớm, cậu xuống được tới nơi thì mọi người cũng về hết rồi. Thôi cậu cứ tới nhà anh của Cory chơi thử xem sao.”

Tôi nghe thấy có tiếng xe ô tô rẽ vào trong sân. Mọi người đã bắt đầu tới. Nên về lý thuyết cũng không phải là tôi đang nói dối Taylor. Tôi còn đang tính bảo cậu ấy là tôi phải xuống nhà đây thì đột nhiên nghe thấy tiếng Taylor lí nhí nói, “Có phải cậu không muốn mình tới không?”

“Mình đâu có nói thế,” tôi nói.

“Thì ý cậu cũng gần như thế rồi.”

“Taylor,” tôi mở miệng. Nhưng rồi không biết phải nói gì tiếp theo. Bởi cậu ấy nói đúng. Tôi không hề muốn cậu ấy tới đây. Nếu cậu ấy tới, tất cả sẽ chỉ tập trung vào mình cậu ấy, lần nào cũng vậy. Mọi thứ sẽ chỉ xoay quanh cậu ấy, và chỉ mình cậu ấy mà thôi. Tối nay là tối cuối cùng của tôi ở Cousins, trong nhà này. Tôi sẽ không bao giờ còn được quay trở lại căn nhà này một lần nào nữa. Và tôi muốn tối nay là tối của tôi, anh Conrad và Jeremiah.

Taylor đợi tôi nói thêm điều gì đó, hoặc chí ít là cũng phủ nhận những lời cậu ấy vừa nói nhưng khi thấy tôi không nói gì, cậu ấy đã gần như hét lên vào trong điện thoại. “Mình không thể tin nổi hóa ra cậu lại là người ích kỷ như thế, Belly.”

“Mình á?”

“Ừ, chính cậu. Cậu luôn chỉ biết giữ khư khư lấy căn nhà mùa Hè và các chàng trai mùa Hè cho một mình cậu và không bao giờ muốn chia sẻ bất cứ thứ gì với mình. Tới khi chúng ta cuối cùng cũng có riêng một mùa Hè ở cùng nhau thì cậu lại vật vờ như một cái bóng, chẳng thiết tới cái gì. Tất cả những gì cậu quan tâm là được quay lại Cousins và ở cùng với họ.” Giọng Taylor đầy hằn học. Nhưng thay vì cảm thấy có lỗi như mọi khi, lần này tôi chỉ cảm thấy khó chịu.

“Taylor này,” tôi nói.

“Đừng có gọi tên mình như vậy.”

“Như vậy là như thế nào?”

“Như một đứa trẻ con.”

“Thế thì cậu cũng đừng cư xử giống như một đứa trẻ con, giận dỗi chỉ vì không được ai đó mời tới nhà chơi,” nhưng rồi tôi lập tức hối hận vì đã nói ra những lời đó.

“Cậu quá đáng lắm, Belly ạ! Mình đã nhìn cậu lâu rồi nhưng cậu đúng là một đứa bạn tồi, cậu có biết không?”

Tôi thở hắt ra một tiếng. “Taylor... cậu im đi.”

“Cậu không có tư cách nói mình im mồm nhé! Mình luôn ở bên cạnh, ủng hộ và động viên cậu. Mình lắng nghe những lời than vãn của cậu về anh Conrad mà không phàn nàn lấy nửa câu. Khi hai người chia tay, thử hỏi ai là người dứt từng thìa kem Chunky Monkey vào miệng cậu và kéo cậu ra khỏi giường hả? Không phải ai khác, chính là mình đây! Vậy mà cậu thậm chí còn không hề biết ơn về điều đó. Cậu có biết cậu tệ nhạt đến thế nào không hả?”

Thở dài ngao ngán, tôi nói giọng đầy mỉa mai, “Ôi giời, Taylor, mình xin lỗi vì đã không còn thú vị như trước trong mắt cậu nữa. Khi một người cậu vô cùng yêu quý qua đời thì cậu sẽ thành ra như vậy đó.”

“Đừng làm như vậy, Belly. Đừng có đổ lỗi mọi chuyện lên cái chết của cô Susannah. Từ hồi biết cậu tới giờ, mình đã thấy cậu theo đuổi anh Conrad rồi. Càng ngày mình càng thấy cậu thật đáng thương. Hãy tỉnh lại đi, Belly! Anh ấy không hề thích cậu. Và có lẽ anh ấy chưa bao giờ thích cậu.”

Đó là điều nhỏ mọn nhất Taylor từng nói với tôi. Tôi nghĩ cậu ấy hẳn đã xin lỗi tôi nếu tôi không trả đũa lại bằng câu, “Ít ra thì mình không hề mất sự trong trắng của mình vào tay một gã cạo sạch lông chân!”

Taylor há hốc mồm, không thốt nên lời. Cậu ấy từng tin tưởng kể cho tôi nghe chuyện Davis đã phải cạo hết lông chân vì đội tuyển bơi lội ở trường. Mãi một lúc sau cậu ấy mới lên tiếng cảnh cáo, “Cậu khôn hồn thì đừng có đi đôi xăng đan cao gót của mình tối nay.”

“Quá muộn rồi. Mình đã đang đi mất rồi!” Và rồi tôi cúp máy cái rụp.

Không thể tin nổi cậu ta. Taylor mới là đứa bạn chẳng ra gì, chứ không phải tôi. Cậu ấy mới chính là kẻ ích kỷ ở đây. Tôi giận tới mức hai tay run bần bật lúc đứng kẻ mắt trước gương. Tôi đã phải lau đi và kẻ đi kẻ lại mấy lần mới xong. Tôi đang mặc chiếc áo của Taylor, đi giày của Taylor và cũng gạt tóc sang một bên. Tôi làm như vậy bởi tôi biết điều đó sẽ khiến cho cậu ấy càng điên tiết.

Cuối cùng, tôi đeo sợi dây chuyền của anh Conrad lên cổ. Tôi giấu nó bên dưới áo, và đi xuống dưới nhà.

Chương 31

“Mời vào!” Tôi đon đả chào hỏi anh chàng mặc áo phong in hình ban nhạc Led Zeppelin. “Đôi boots đẹp quá!” Tôi tấm tắc khen cô gái đi đôi boots kiểu cao bồi.

Tôi đi khắp phòng bùng đồ uống mời mọi người và dọn dẹp đồng vỏ chai hoặc mấy cái ly rỗng. Anh Conrad khoanh tay trước ngực nghiêm nghị hỏi tôi, “Em đang làm cái gì thế?”

“Em đang cố gắng giúp mọi người thấy thoải mái như đang ở nhà,” tôi vừa giải thích vừa đưa tay chỉnh lại cái áo của Taylor. Cô Susannah luôn là một chủ nhà hiếu khách và nồng hậu. Cô có biệt tài khiến cho mọi người cảm thấy thoải mái và được tôn trọng. Những lời nói lúc này của Taylor vẫn đang luẩn quẩn trong đầu tôi. Tôi không hề ích kỷ. Tôi là một người bạn tốt, một chủ nhà hiếu khách. Tôi sẽ chứng minh cho cậu ấy thấy.

Khi anh Travis ở tiệm Thế giới Phim gác chân lên mặt bàn nước, và xem chút nữa hất đổ cái bình hoa, tôi gào lên như phải bỏng, “Á! Cẩn thận! Cái chân...” và tôi lập tức hạ giọng, “anh làm

on bỏ chân xuống khỏi bàn giùm em!”

Tôi đang tính quay lại bếp lấy thêm đồ uống thì nhìn thấy chị ta. Cô gái của mùa Hè năm ngoái. Nicole, người anh Conrad thích, đang đứng trong bếp trò chuyện với Jeremiah. Hôm nay chị ta không đội mũ Red Sox, nhưng tôi vẫn nhận ra mùi nước hoa của chị ta ở bất cứ đâu. Nó có mùi tinh chất vani và hoa hồng héo.

Anh Conrad hẳn cũng nhận ra chị ấy cùng thời điểm với tôi bởi tôi thấy anh khịt khịt mũi và lăm bằm, “Không phải chứ.”

“Anh đã làm tan vỡ trái tim chị ta đúng không?” Tôi hỏi. Tôi cố nói bằng cái giọng chọc ghẹo, vô tư nhất có thể.

Và tôi hẳn đã chọc đúng tim đen của anh, bởi ngay lập tức anh nắm lấy tay tôi và một chai tequila rồi đi ra cửa. “Chúng ta hãy cùng ra ngoài đi.”

Tôi đi theo anh như một kẻ mộng du. Bởi vì mọi thứ đang giống như một giấc mơ vậy, khi anh nắm lấy tay tôi như thế này. Chúng tôi đã đang gần ra tới cửa rồi thì bị Jeremiah nhìn thấy. Tim tôi chùng hẳn xuống. Cậu ấy gọi ầm lên, vẫy tay kêu tôi và anh Conrad lại, “Hai người tới đây chào hỏi cái đã!”

Anh Conrad buông tay tôi ra, nhưng tay còn lại vẫn nắm chặt lấy chai tequila. “Chào em, Nicole!” Anh tiến lại chỗ chị ta và Jeremiah đang đứng. Tôi lập tức vớ lấy chai bia và đi theo anh.

“Ôi, chào anh Conrad,” cô nàng Nicole tỏ vẻ ngạc nhiên như thể không hề nhìn thấy anh và tôi này giờ. Chị ta kiễng chân ôm chầm lấy anh.

Jeremiah nhướn lông mày nhìn tôi đầy tinh nghịch. “Belly, cậu còn nhớ chị Nicole chứ?”

“Tất nhiên rồi,” tôi mỉm cười với chị ta. *Một nữ chủ nhà lịch thiệp*, tôi thầm nhắc nhở bản thân. *Không hề ích kỷ*.

Chị ta miễn cưỡng mỉm cười lại với tôi. Tôi chìa cho chị ta một chai bia trên tay. Chúng tôi cạch chai một cái rồi ngửa cổ uống ừng ực. Sau khi uống hết, tôi mở tiếp một chai nữa và uống cạn.

Đột nhiên tôi thấy căn nhà quá yên tĩnh, vì thế tôi quyết định bật chút nhạc lên để khuấy động bầu không khí. Tôi vặn loa to hết cỡ và cởi giày ra. Cô Susannah vẫn thường nói, bữa tiệc sẽ không phải là bữa tiệc thực sự nếu thiếu đi màn nhảy nhót. Tôi kéo tay Jeremiah, quàng một tay lên cổ cậu ấy và nhảy.

“Belly...” cậu ấy phản đối.

“Hãy cứ nhảy đi, Jere!” Tôi gào lên.

Và thế là cậu ấy đã nhảy. Một cách nhiệt tình. Xưa nay Jeremiah vốn đã là người nhảy rất giỏi. Những người khác cũng bắt đầu nhảy, kể cả chị Nicole. Trừ anh Conrad, nhưng tôi mặc kệ, không thêm quan tâm.

Tôi nhẫu như đang ở những năm 1999. Tôi nhảy như thể trái tim mình đang muốn vỡ vụn ra, và sự thật đúng là như thế.

Tôi nhảy cho tới khi người nhể nhại mồ hôi, thở không ra hơi. “Chúng ta có thể ra bể bơi bơi vài vòng được không? Một lần cuối?”

Jeremiah lập tức rủ, “Tội gì. Ra biển chơi cho máu.”

“Hay đấy!” Tôi nhảy tung tung lên sung sướng. Đó quả là một ý tưởng tuyệt vời. Không, phải nói là trên cả tuyệt vời mới đúng!

“Không được,” anh Conrad không hiểu từ đâu ra nói xen vào. Hóa ra anh đang đứng sau lưng tôi nãy giờ. “Belly say rồi. Không nên bơi trong lúc này.”

Tôi nhăn mặt nhìn anh. “Nhưng em muốn bơi bây giờ cơ.”

“Thì sao?” Anh bật cười.

“Anh nghe này, em bơi rất giỏi. Và em không hề say,” tôi giơ tay giữ thăng bằng, xiên xẹo đi thành đường thẳng để chứng minh cho anh thấy.

“Rất tiếc,” anh lắc đầu nói. “Nhưng em thực sự say quá rồi.”

Đồ Conrad tệ nhạt đáng ghét! Anh ấy toàn cứ thích tỏ ra nghiêm nghị vào những thời điểm không đúng lúc chút nào.

“Anh chẳng vui tí nào!” Tôi quay sang nói với Jeremiah, người đang ngồi bệt dưới sàn. “Anh ấy chẳng thú vị chút nào hết! Và anh ấy không phải là ông chủ của chúng ta. Đúng không nào mọi người?”

Không để Jeremiah hay người nào đó kịp mở miệng trả lời, tôi chạy thật nhanh ra cửa và lao ra biển. Tôi có cảm giác mình giống như một ngôi sao chổi đang bay, một tia chớp vụt lóe sáng trên bầu trời. Lâu lắm rồi tôi mới được vung tay vung chân và chạy thoải mái như thế này.

Căn nhà, bật đèn sáng rực rỡ với hàng chục con người bên trong, như đang cách xa hàng vạn dặm ở phía sau. Tôi biết anh sẽ đuổi theo tôi. Không cần phải quay đầu lại cũng biết đó là anh. Nhưng tôi vẫn quyết định quay đầu lại.

“Quay về nhà mau, Belly,” anh Conrad ra lệnh. Trên tay anh vẫn cầm chai tequila. Tôi giật lấy chai tequila từ tay anh và ngửa cổ làm một ngụm.

Tôi thấy tự hào với chính bản thân mình vì đã không nhổ nó lại vào trong chai. Tôi tiến thêm một bước ra sát mép nước, mỉm cười rất tươi nhìn anh. Tôi đang thử anh.

“Belly,” anh cảnh cáo. “Anh nói trước, dù em có chết chìm anh cũng sẽ không kéo xác em từ dưới biển lên đâu đấy.”

Tôi vênh mặt nhìn anh đầy thách thức, sau đó nhúng một chân xuống nước. Nước biển về đêm lạnh hơn tôi tưởng. Đột nhiên tôi không còn thấy cái ý tưởng bơi đêm hay ho chút nào nữa. Nhưng tôi lại không muốn chịu thua anh Conrad. Tôi ghét phải thừa nhận là mình sai trước mặt anh. “Thế anh có định cản em không?”

Anh thở dài, quay đầu nhìn về phía căn nhà.

Tôi tiếp tục tu thêm một ngụm tequila nữa. Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì để thu hút sự chú ý của anh. “Em vốn bơi giỏi hơn anh. Nhanh hơn anh rất rất nhiều. Nên ngay cả khi anh muốn, có lẽ anh cũng chưa chắc đã tóm được em.”

Anh lại quay ra nhìn tôi. “Anh sẽ không đuổi theo.”

“Thật luôn? Thật là anh không cản em luôn?” Tôi bước một bước dài, sau đó lại thêm một bước nữa. Nước biển giờ đã lên tới đầu gối tôi. Cả người tôi run lẩy bẩy vì lạnh. Thật ngu ngốc! Tôi thậm chí cũng chẳng còn ham hố muốn bơi nữa. Tôi không biết bản thân mình đang làm gì. Phía đầu bên kia của bãi biển, có ai đó vừa bắn pháo hoa. Tôi đứng nhìn những vệt pháo bắn lên trời rồi biến mất dần bên dưới đại dương.

Đúng lúc tôi bắt đầu cảm thấy nản chí và thất vọng, đúng lúc tôi bắt đầu chấp nhận sự thật rằng anh không hề quan tâm tới sự sống chết của tôi, thì anh đột nhiên lao tới chỗ tôi đang đứng, nhắc bổng tôi lên trên vai. Tôi giật mình đánh rơi luôn chai tequila xuống biển.

“Thả em xuống!” Tôi vừa hét vừa dấm vào lưng anh thùm thụp.

“Belly, em say rồi!”

“Thả em xuống mau!”

Lần đầu tiên trong đời anh thực sự làm theo lời tôi nói. Anh thả tôi cái phịch xuống cát. “Á! Đau quá!” Tôi gào lên. Mặc dù nó cũng chẳng đau tới mức đó nhưng tôi đang cáu và quan trọng hơn là tôi đang cực kỳ xấu hổ. Tôi đã chân hất cát vào lưng anh nhưng bị gió thổi bật ngược trở lại vào mặt. “Khốn kiếp!” Tôi gắt ồm lên, phun phì phì cát trong miệng ra.

Anh Conrad lắc đầu không nói gì, sau đó quay lưng lại phía tôi. Cái quần jean của ước nhẹp. Anh chậm rãi đi về phía căn nhà. Anh đang thực sự bỏ đi. Và tôi lại vừa phá hỏng mọi chuyện, một lần nữa.

Lúc tôi chực đứng dậy, đầu óc tôi bỗng quay cuồng, đến nỗi tôi gần như đã ngã khụy lại xuống cát.

“Khoan đã,” tôi gọi với theo anh. Hai đầu gối tôi run rẩy. Tôi giơ tay gạt mái tóc dính đầy cát sang một bên và hít một hơi thật sâu. Tôi cần phải nói với anh. Đây là cơ hội cuối cùng của tôi.

Anh quay lưng lại. Nét mặt anh không biểu lộ một chút cảm xúc gì.

“Làm ơn, đợi em một chút thôi. Em có chuyện cần nói với anh. Em rất xin lỗi vì cách cư xử của em ngày hôm đó,” giọng tôi đầy băn khoăn, và tôi đang khóc. Tôi rất ghét phải khóc trước mặt anh nhưng tôi không sao cầm lòng nổi. Tôi cần phải tiếp tục, phải nói cho hết, bởi đây là cơ hội cuối cùng của tôi. “Ở... ở đám tang hôm ấy em đã cư xử thật tồi tệ với anh. Em thấy xấu hổ với chính sự nông nổi của mình. Thực sự em không hề muốn mọi chuyện lại thành ra như vậy. Em đã thực sự, thực sự muốn ở bên cạnh động viên và an ủi anh. Đó là lý do tại sao em tới đây tìm anh.”

Anh Conrad chớp mắt một cái rồi nói, “Không sao đâu.”

Tôi lấy tay quạt nước mắt và nước mũi tèm lem trên mặt. “Anh nói thật chứ? Có thật là anh tha thứ cho em không?”

“Ừ,” anh nói. “Anh tha thứ cho em. Giờ thì em hãy nín khóc đi, ok?”

Tôi bước tới chỗ anh đang đứng, càng lúc càng gần hơn, và anh không hề lùi lại. Chúng tôi đang đứng đủ gần để hôn nhau. Tôi nín thở chờ đợi, mong rằng mọi chuyện có thể quay lại về giống như trước đây.

Tôi bước thêm một bước nữa, và đúng lúc đó anh nói, “Chúng ta hãy quay vào nhà thôi, ok?”

Và không đợi cho tôi trả lời, anh quay lưng bỏ đi thẳng. Tôi lủi thủi đi theo anh, cảm giác như sắp ồm tới nơi rồi.

Chỉ như vậy thôi, khoảnh khắc đó đã trôi qua. Cái khoảnh khắc khi mà mọi thứ đều có thể xảy ra. Nhưng chính anh là người đã đặt dấu chấm hết cho mọi chuyện.

~*~

Quay trở lại trong nhà, mọi người đang mặc nguyên quần áo nhảy xuống bể bơi, quây phá âm ỹ. Clay Bertolet, hàng xóm nhà chúng tôi, đang nổi lênh phênh cạnh mép bể trong chiếc áo ba lỗ trắng. Anh ta với tay nắm lấy cổ chân tôi. “Belly, xuống đây bơi với anh đi.”

“Bỏ tay ra,” tôi dùng chân hất tay anh ta ra một cách thô bạo.

Tôi len lỏi qua đám người đó, tìm cách quay trở lại vào trong nhà. Tôi thấy đầu óc mình quay cuồng, giờ tôi chỉ muốn cái giường của mình.

Tôi bò lên cầu thang bằng cả hai tay hai chân, giống như một con cua, như cách tôi vẫn

thường bắt chước hồi còn bé. Tôi ngả phịch người xuống giường, cả căn phòng như đang quay tròn trước mắt tôi. Cái giường của tôi cũng đang quay mòng mòng, tôi chợt nhớ lại những gì vừa nói khi nãy ngoài bãi biển và tôi bắt đầu khóc.

Tôi đã xử sự như một con ngốc ngoài đó. Mọi thứ thật quá sức chịu đựng đối với tôi – cô Susannah đã không còn nữa, ngôi nhà mùa Hè cũng sắp mất đi, tôi lại một lần nữa bị anh Conrad từ chối. Taylor nói đúng: Tôi là một kẻ thất bại!

Tôi nằm nghiêng một bên, co đầu gối lên ôm sát ngực và khóc nức nở. Mọi thứ càng lúc càng xấu đi, tôi gần như mất phương hướng không còn biết bầu vú vào ai nữa. Đột nhiên tôi chỉ muốn có mẹ ở bên.

Tôi với tay lấy cái điện thoại trên bàn.

Trong bóng tối, điện thoại bật sáng. Mẹ tôi nhắc máy ở hồi chuông thứ tư.

Vừa nghe thấy cái giọng mệt mỏi của mẹ tôi lại càng khóc to hơn. Hơn hết thấy mọi thứ trên đời, giờ tôi chỉ muốn thò tay vào trong điện thoại và đưa mẹ tới đây ngay lập tức thôi.

“Mẹ ơi,” tôi thốt thức gọi qua điện thoại.

“Belly à? Sao thế con? Con đang ở đâu?”

“Con đang ở nhà cô Susannah. Ở căn nhà mùa Hè.”

“Hả? Con đang làm gì ở đó?”

“Chú Fisher sẽ bán căn nhà mùa Hè mẹ ạ. Chú ý sẽ bán nó và anh Conrad đang rất buồn. Nhưng chú Fisher không buồn quan tâm. Chú ý chỉ muốn rũ bỏ nó đi thôi. Chú ý muốn rũ bỏ cô Susannah.”

“Belly, từ từ đã nào. Mẹ không nghe rõ con đang nói gì hết.”

“Mẹ đến đây được không mẹ? Mẹ làm ơn tới đây và sửa chữa lại mọi chuyện đi mẹ.”

Và rồi tôi cúp máy, bởi vì đột nhiên tôi thấy mọi tay vô cùng với với điện thoại trên tay. Toàn thân tôi bỗng bình như đang ngồi trên đu quay và cảm giác không hề dễ chịu chút nào. Ai đó đang bắn pháo hoa ngoài sân và đầu tôi như muốn nổ tung theo những tiếng pháo ấy. Tôi nhắm nghiền mắt lại, hai mí mắt trĩu nặng và chẳng mấy chốc tôi chìm dần vào trong giấc ngủ.

Chương 32

JEREMIAH

Sau khi Belly lên gác đi ngủ, tôi cũng mau chóng tiễn mọi người ra về, và căn nhà chỉ còn lại mình tôi và anh Conrad. Anh đang nằm úp mặt xuống ghế. Anh đã nằm lì ở đó suốt từ lúc anh và Belly từ bãi biển trở về. Cả hai đều ướt nhẹp và dính đầy cát. Belly say bí tỉ và tôi có thể thấy rõ là cậu ấy đã khóc. Hai mắt cậu ấy đỏ hoe. Là lỗi của anh Conrad – không có gì phải tranh cãi về điều đó.

Mọi người tha cát đầy vào nhà. Chai lọ nằm lăn lóc khắp nơi và ai đó đã thượng nguyên cả bộ quần áo ướt lên ghế sofa làm cho mấy cái đệm giờ loang lổ màu trông phát kinh. Tôi lật hết đệm đệm lại cho đỡ ngứa mắt. “Khiếp, cái nhà này như bãi chiến trường ý!” Tôi ngả người ngồi phịch xuống cái ghế La-Zboy. “Bố chắc sẽ phát khiếp khi chứng kiến cảnh này ngày mai.”

Anh Conrad vẫn không buồn mở mắt ra. “Sao cũng được. Sáng mai chúng ta sẽ dọn sau.”

Tôi nhìn anh chằm chằm, đột nhiên thấy lộn hết cả tiết. Tôi đã phát ngấy với chuyện cứ phải đi đằng sau dọn dẹp các mớ lộn xộn của anh rồi. “Sẽ phải mất nhiều giờ mới dọn xong được.”

Cuối cùng anh cũng chịu mở mắt ra, “Chính em là người mời mọi người tới nhá.”

Anh ấy nói đúng. Bữa tiệc là ý tưởng của tôi thật. Nhưng tôi không tức vì mớ lộn xộn mà bữa tiệc bỏ lại. Tôi tức vì chuyện của Belly. Chuyện anh và cậu ấy, đã ở bên nhau. Đó là điều khiến tôi vô cùng khó chịu.

“Quần anh ướt hết rồi,” tôi nói. “Anh làm cát dây đầy ra ghế rồi.”

Anh Conrad ngồi dậy, đưa tay dụi mắt. “Em mắc chứng gì thế hả?”

Tôi không thể nhịn hơn được nữa. Tôi định đứng phắt dậy nhưng rồi lại ngồi xuống. “Chuyện quái gì đã xảy ra ngoài kia giữa hai người thế?”

“Chẳng có gì cả.”

“Chẳng có gì nghĩa là sao?”

“Chẳng có gì nghĩa là chẳng có gì chứ còn sao nữa. Em đừng có xía vào chuyện này, Jere.”

Tôi rất ghét mỗi khi anh Conrad tỏ ra như vậy, thờ ơ và khó gần, nhất là khi tôi lại còn đang cáu nữa chứ. Anh ấy lúc nào cũng vậy, nhưng dạo gần đây càng lúc càng quá đáng. Kể từ sau khi mẹ tôi mất, anh ấy đã thay đổi. Anh không còn quan tâm tới bất kỳ ai, hay bất kỳ cái gì nữa. Tôi tự hỏi không hiểu nó có bao gồm cả Belly hay không. Tôi cần phải biết điều đó. Về anh và Belly, về cảm xúc thực sự của anh, về dự định của anh. Cảm giác mơ hồ, không biết được thực hư mối quan hệ giữa hai người bọn họ như đang giết dần giết mòn tôi.

Vì thế tôi đã hỏi thẳng anh. “Anh vẫn còn thích cậu ấy chứ?”

Anh trợn mắt nhìn tôi trân trối. Rõ ràng tôi đã khiến anh bị sốc khi hỏi anh câu đó. Chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện với nhau về Belly, kiểu như thế này. Cuối cùng tôi cũng bắt được thóp của anh Conrad. Hy vọng rằng anh sẽ thành thực chia sẻ với tôi mọi chuyện.

Nếu anh nói phải, coi như mọi chuyện sẽ chấm dứt. Nếu anh nói phải, tôi sẽ từ bỏ Belly. Tôi có thể chấp nhận điều đó. Nếu là ai đó khác mà không phải là anh Conrad, có lẽ tôi đã thử cố gắng theo đuổi Belly một lần xem sao.

Thay vì trả lời thẳng vào câu hỏi, anh quay ra hỏi ngược lại tôi, “Còn em?”

Mặt tôi đỏ bừng lên. “Em không phải là người đưa cậu ấy tới buổi prom hôm đó.”

Anh Conrad ngẫm nghĩ một hồi rồi nói, “Anh chỉ đưa cô ấy đi vì cô ấy yêu cầu anh mà thôi.”

“Anh Conrad, em hỏi anh có thích cậu ấy hay không?” Tôi ngập ngừng khoảng hai giây, sau đó nói tiếp. “Bởi vì em có. Em thích Belly. Em thực sự rất thích cậu ấy. Còn anh thì sao?”

Anh không hề chớp mắt, thậm chí không cả ngập ngừng lấy một giây. “Không.”

Và điều đó thực sự đã khiến tôi nổi điên.

Anh ấy quá tồi tệ. Rõ ràng là anh ấy thích Belly. Không, phải nói là hơn cả thích mới đúng. Nhưng anh ấy vẫn không chịu thừa nhận điều đó, không chịu dũng cảm đối diện với tình cảm của chính mình. Anh Conrad mãi mãi không thể là người con trai mà Belly cần. Một người luôn sẵn sàng có mặt, cổ vũ và động viên cho cậu ấy. Một người cậu ấy có thể dựa vào mỗi khi gặp khó khăn. Nếu Belly đồng ý, tôi xin tình nguyện trở thành chàng trai đó.

Tôi giận anh nhưng đồng thời cũng thấy thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù bị anh làm tổn thương hết lần này tới lần khác nhưng tôi biết chắc chắn một điều rằng chỉ cần anh Conrad muốn, Belly sẽ lại là của anh. Cậu ấy luôn là như vậy.

Nhưng giờ đây, khi không còn anh Conrad đứng cản đường nữa, biết đâu chừng cậu ấy sẽ nhìn thấy tôi.

Chương 33

NGÀY 5 THÁNG 7

“Belly...”

Tôi cố trở mình một cái, nhưng rồi tôi lại nghe thấy tiếng gọi, to hơn.

“Belly!” Ai đó đang lắc lẩy lắc để người tôi, đánh thức tôi dậy.

Tôi mở mắt ra. Là mẹ! Hai mắt thâm quầng, hai môi đang mím chặt lại. Trên người mẹ vẫn đang mặc chiếc áo ngủ mà bình thường mẹ sẽ không bao giờ chịu mặc nó ra đường, kể cả tới phòng tập. Tự dưng sao mẹ lại tới căn nhà mùa Hè này làm gì thế không biết?

Đột nhiên tôi nghe có tiếng bíp bíp. Mới đầu tôi còn nghĩ là tiếng đồng hồ báo thức nhưng rồi chợt nhận ra tiếng bíp bíp đó đang phát ra từ cái điện thoại cầm tay tôi đánh rơi đêm qua. Tôi nhớ lại toàn bộ mọi chuyện. Tôi đã uống say và gọi điện thoại cho mẹ lúc nửa đêm. Chính tôi là người đã bắt mẹ tới đây.

Tôi uể oải chống tay ngồi dậy, đầu đau như búa bổ. Thì ra cái cảm giác tỉnh dậy sau cơn say là như thế này đây. Tôi đã ngủ mà không tháo kính áp tròng ra và giờ thì hai mắt của tôi đang rất gần chết. Cát vung vãi khắp giường, trên quần áo và trên bàn chân tôi.

Mẹ đứng dậy, mắt tôi nhìn mẹ vẫn còn hơi mờ mờ. “Con có 5 phút để dọn đồ.”

“Dạ? Cái gì cơ ạ?”

“Chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

“Nhưng con chưa đi được. Con còn phải...”

Nhưng mẹ vờ như không nghe thấy lời tôi nói, cúi xuống bắt đầu nhặt nhanh đồng quần áo, giày dép trên sàn và ném vào trong cái túi xách của tôi.

“Mẹ, khoan đã! Mẹ hãy nghe con nói, một phút thôi!”

“Chúng ta sẽ đi trong 5 phút nữa.” Mẹ nhắc lại, ngó quanh khắp phòng xem còn phải dọn dẹp gì nữa không.

“Mẹ nghe con nói đã. Con cần phải tới đây. Jeremiah và anh Conrad cần con.”

Nét mặt mẹ nhìn tôi khi đó khiến tôi bỗng nhiên nín bật. Chưa bao giờ tôi thấy mẹ giận đến như thế.

“Và con thấy không cần phải nói với mẹ về chuyện này? Cô Beck nhờ mẹ chăm sóc hai anh em Conrad. Làm sao mẹ có thể làm được điều đó khi mà đến cả việc chúng cần tới sự giúp đỡ của mẹ, mẹ cũng không hề hay biết? Nếu Conrad và Jeremiah gặp rắc rối, đáng ra con phải nói với mẹ chứ. Vậy mà con lại chọn cách nói dối mẹ. *Con đã nói dối.*”

“Con đâu có muốn nói dối mẹ...” tôi bắt đầu thanh minh.

Nhưng mẹ không buồn nghe, cứ tiếp tục nói. “Con đã ở đây làm những gì có Chúa mới biết

được...”

Tôi mở to mắt sững sờ nhìn mẹ. Không thể tin được những lời mẹ vừa nói.

“Ý mẹ nói *làm những gì có Chúa mới biết được* là sao?”

Mẹ quay ngoắt lại, trừng mắt nhìn tôi. “Thế con nghĩ mẹ phải nghĩ sao đây? Trước đó con đã từng trốn ra đây với Conrad và ngủ lại một đêm ở đây! Vì thế con hãy nói cho mẹ nghe đi. Con đang làm gì ở đây với Conrad thế? Bởi vì với những gì mẹ đang thấy thì rõ ràng là con đã nói dối mẹ để lên tới đây, nhậu nhẹt say và hú hí với bạn trai của con.”

Tôi ghét mẹ. Tôi ghét mẹ kinh khủng.

“Anh ấy không phải bạn trai của con! Mẹ không biết cái gì hết!”

“Con gọi cho mẹ vào lúc 4 giờ sáng, trong tình trạng say mèm,” tôi nhận thấy mấy cái mạch máu trên trán mẹ tôi đập phồng như sắp nổ tung tới nơi rồi. “Mẹ gọi lại di động cho con thì con tắt máy, chỉ còn hộp thư thoại. Mẹ gọi tới máy nhà thì máy bận liên tục. Mẹ lái xe suốt cả đêm, lo lắng gần chết. Và khi tới đây cả căn nhà lạnh tanh bành với rác và vỏ chai bia vung vãi khắp nơi. Con đã nghĩ cái gì thế hả Isabel? Hay con thậm chí còn không biết bản thân mình đang làm gì?”

Tường nhà này rất mỏng, nãy giờ có lẽ mọi người đã nghe thấy sạch toàn bộ câu chuyện giữa hai mẹ con tôi. “Bọn con sẽ dọn dẹp lại sạch sẽ. Đêm qua là đêm cuối cùng của bọn con ở đây. Mẹ không hiểu à? Chú Fisher sẽ bán căn nhà này. Mẹ cũng mặc kệ à?”

Mặt mẹ đanh lại, mẹ lắc đầu hỏi. “Con nghĩ là sẽ giúp cải thiện được tình hình bằng cách phá phách như thế này đấy à? Đó không phải là việc của chúng ta. Mẹ còn phải giải thích điều này với con bao nhiêu lần nữa thì con mới chịu hiểu hả Belly?”

“Đây rõ ràng là việc của chúng ta mà. Cô Susannah còn sống cũng sẽ muốn mẹ con ta giữ lại căn nhà này!”

“Đừng có nói với mẹ về chuyện cô Susannah sẽ muốn cái gì,” mẹ gắt lên. “Giờ thì dậy thay quần áo và thu xếp đồ đạc mau. Chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

“Không,” tôi kéo chăn trùm lên mặt.

“Cái gì?”

“Con nói là không. Con không đi đâu hết!” Tôi giương mắt nhìn mẹ đầy cương quyết, mặc dù tôi có thể cảm nhận được cái cầm của mình đang run bần bật.

Mẹ bước thẳng tới chỗ giường, giật cái chăn trên người tôi ra. Mẹ nắm lấy tay tôi lôi xềnh xệch ra khỏi giường, và kéo ra phía cửa. Tôi giật tay ra khỏi tay mẹ. “Mẹ không thể ép con đi,” tôi bắt đầu thút thít khóc. “Mẹ không thể bắt con làm theo ý mẹ được. Mẹ không có quyền.”

Nhưng nước mắt của tôi không hề khiến mẹ lay động. Nó chỉ khiến mẹ nổi điên hơn mà thôi. Mẹ nói, “Con đang hành xử như một đứa con gái được nuông chiều quá đậm hư. Con không thể bỏ qua nỗi đau của chính mình và nghĩ cho những người khác bên cạnh mình sao? Đâu phải mình con bị tổn thương? Tất cả mọi người đều mất đi cô Beck. Ngồi một chỗ than thân trách phận đâu có giúp ích được điều gì.”

Những lời của mẹ khiến trái tim tôi quặn thắt vì đau đớn. Tôi cũng muốn khiến mẹ phải chịu cái nỗi đau mà tôi đang phải chịu đựng, không, phải đau hơn thế hàng trăm, hàng vạn lần. Vì thế tôi đã nói cái điều mà tôi biết chắc chắn sẽ làm cho mẹ thấy đau nhất. “Con ước gì cô Susannah là mẹ của con, chứ không phải mẹ.”

Tôi đã nghĩ về điều đó, mong ước điều đó, một cách lặng lẽ và âm thầm, không biết bao lần rồi. Khi tôi còn nhỏ, cô Susannah luôn là người tôi chạy tới khóc lóc, kể tội bọn con trai cùng, chứ không phải mẹ. Tôi đã từng tự hỏi không biết cảm giác khi có cô Susannah làm mẹ thì sẽ như thế nào – một người yêu thương tôi vì tôi là tôi, không bao giờ cảm thấy thất vọng kể cả khi tôi không đạt được như kỳ vọng.

Tôi im lặng chờ đợi phản ứng của mẹ. Chờ mẹ quát tháo, mắng chửi tôi. Chờ mẹ nhỏ một giọt nước mắt với tôi.

Nhưng mẹ đã không hề làm như vậy. Thay vào đó, mẹ chỉ nói, “Thật không may cho con.”

Ngay cả khi tôi cố gắng hết sức, tôi cũng không thể nhận được một chút phản ứng nào từ mẹ. Mẹ là người có trái tim bằng sắt, không có gì có thể xuyên thủng được.

Tôi nói, “Cô Susannah sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ vì điều này, mẹ biết không. Vì đã đánh mất ngôi nhà của cô. Vì đã làm thất vọng hai người con trai của cô.”

Mẹ giơ tay lên tát thật mạnh vào má tôi. Tôi không hề nghĩ mẹ sẽ làm như vậy. Tôi đưa tay bưng mặt, nước mắt bắt đầu ứa ra. Nhưng một phần trong tôi thấy hài lòng bởi cuối cùng tôi đã có được cái tôi muốn: Một chút phản ứng từ mẹ. Chứng tỏ rằng mẹ vẫn còn cảm giác.

Mặt mẹ trắng bệch. Mẹ chưa từng đánh tôi bao giờ. Chưa một lần, kể từ khi sinh ra tới giờ.

Tôi đợi xem mẹ có nói lời xin lỗi hay không. Rằng mẹ không cố tình muốn làm tổn thương tôi, rằng mẹ nói vậy nhưng không phải nghĩ vậy. Nếu mẹ thừa nhận điều đó, tôi cũng sẽ thừa nhận sai lầm của mình. Bởi vì tôi thực lòng thấy có lỗi vì những gì đã nói với mẹ. Tôi nói vậy nhưng không hề nghĩ như vậy.

Khi thấy mẹ không nói gì, tôi ôm mặt chạy ra khỏi cửa. Vừa chạy vừa vấp ngã dúm dui.

Jeremiah đang đứng ở hành lang, bàng hoàng nhìn tôi. Cậu ấy nhìn tôi như thể không còn nhận ra tôi là ai nữa. Một đứa con gái vừa lớn tiếng quát tháo và nói ra những điều kinh khủng với chính mẹ đẻ của mình.

“Khoan đã,” cậu ấy chìa tay ra định chặn tôi lại.

Nhưng tôi gạt cậu ấy sang một bên và chạy xuống lầu.

Trong phòng khách, anh Conrad đang cúi húi dọn dẹp đồng vỏ chai bia nằm lẫn lóc trên sàn. Anh không ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi biết, anh cũng đã nghe thấy hết mọi chuyện. Tôi mở cửa chạy ra cửa sau và lao ra ngoài biển. Tôi ngồi thụp xuống cát, tay vẫn ôm chặt bên má bỏng rát. Và rồi tôi nôn ra trên cát.

Tôi nghe thấy tiếng chân Jeremiah đi tới từ đằng sau. Tôi biết chắc chắn là cậu ấy bởi vì anh Conrad sẽ biết không nên đi theo tôi vào lúc này.

“Mình muốn ở một mình,” tôi đưa tay lên lau miệng. Đầu vẫn không hề quay lại. Tôi không muốn Jeremiah nhìn thấy mặt của mình.

“Belly,” cậu ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, sau khi dùng chân hất cát lấp chỗ nôn vừa rồi của tôi.

Khi thấy cậu ấy không nói gì thêm, tôi quay sang hỏi, “Chuyện gì thế?”

Jeremiah khẽ cắn môi dưới, sau đó giơ tay chạm vào má tôi. Các đầu ngón tay cậu ấy thật ấm. Mặt cậu ấy buồn rười rượi. “Hay là cậu cứ về trước với mẹ đi.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ nghe thấy những lời như thế thốt ra từ miệng của Jeremiah. Tôi đã cùng cậu ấy lặn lội tới đây, trải qua bao rắc rối, chỉ để giúp cậu ấy và anh Conrad. Vậy mà giờ cậu ấy muốn tôi đi là sao? Tôi đưa tay quệt những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. “Tại sao?”

“Bởi vì cô Laurel đang rất giận. Mọi thứ bỗng dưng trở nên bùng nổ như thế này là tại mình. Đáng ra ngay từ đầu mình không nên rủ cậu cùng đi. Mình xin lỗi.”

“Mình sẽ không đi đâu hết.”

“Sớm muộn gì tất cả chúng ta đều phải đi thôi.”

“Không lẽ cứ thế mà đi thôi sao?”

Cậu ấy nhún vai. “Ừ, mình e là như vậy.”

Chúng tôi cứ ngồi im trên cát như vậy thêm một lúc nữa. Chưa bao giờ tôi thấy lạc lõng như lúc này. Tôi lại khóc, và Jeremiah không nói gì, chỉ im lặng ngồi bên tôi. Và tôi thấy biết ơn cậu ấy vì điều đó. Không có gì tồi tệ hơn chuyện bị đưa bạn thân bắt gặp bạn đang ngồi khóc sau khi cãi nhau với mẹ. Sau khi tôi khóc xong, Jeremiah đứng dậy và chìa tay ra kéo tôi đứng dậy. “Đi nào.”

Chúng tôi quay trở lại vào trong nhà. Anh Conrad không còn ở đó, phòng khách cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Mẹ tôi đang lau sàn nhà bếp. Vừa nhìn thấy tôi, mẹ ngừng lại, cất cái gạt lau nhà vào trong xô và dựa nó vào góc nhà.

Trước mặt Jeremiah, mẹ đã nói, “Mẹ xin lỗi.”

Tôi quay sang nhìn Jeremiah, và cậu ấy lập tức quay lưng đi lên trên gác. Tôi đã rất muốn nắm lấy áo cậu ấy níu lại. Tôi không muốn ở một mình với mẹ. Tôi sợ.

“Con nói đúng,” mẹ nói tiếp. “Mẹ đã tảng lờ đi vì quá đau buồn. Và không chịu chia sẻ mọi chuyện với con. Mẹ rất xin lỗi con vì điều đó.”

“Mẹ...” tôi cũng muốn nói với mẹ rằng tôi xin lỗi, vì đã nói những lời khi nãy, về cái điều kinh khủng tôi ước gì có thể rút lại được. Nhưng mẹ đã giơ tay lên chặn tôi lại.

“Mẹ chỉ là... đang bị mất cân bằng. Kể từ sau khi cô Beck mất, mẹ dường như không còn tìm thấy sự cân bằng của mình nữa,” mẹ dựa lưng vào tường. “Mẹ đã tới đây cùng cô Beck từ khi mẹ còn trẻ hơn con bây giờ. Mẹ yêu ngôi nhà này vô cùng. Và con có lẽ cũng biết điều đó.”

“Con biết,” tôi nói. “Con không hề có ý... những gì vừa nói khi nãy...”

Mẹ gật đầu. “Hãy ngồi xuống đây một lát.” Mẹ kéo ghế ngồi xuống, và tôi cũng ngồi xuống cái ghế đối diện.

“Đáng ra mẹ không nên tát con,” mẹ nghẹn ngào nói. “Mẹ xin lỗi.”

“Mẹ có tát con đâu.”

“Mẹ biết.”

Mẹ chìa tay qua nắm lấy tay tôi thật chặt. Tôi cảm nhận được sự động viên qua hơi ấm trong lòng bàn tay của mẹ. Và tôi biết mình cũng đã mang lại một chút động viên cho mẹ. Hai mẹ con cứ ngồi như thế khá lâu. Cuối cùng mẹ buông tay tôi ra và nói, “Con đã nói dối mẹ, Belly. Trước đây con chưa bao giờ nói dối mẹ.”

“Con cũng đâu có muốn thế. Nhưng anh Conrad và Jeremiah rất quan trọng đối với con. Họ đang cần con và con thấy mình cần phải tới đây.”

“Nhưng giá như con nói với mẹ. Hai đứa nhà cô Beck cũng vô cùng quan trọng đối với mẹ. Nếu có chuyện gì xảy ra với hai thằng bé, mẹ cũng muốn được biết. OK?”

Tôi gật đầu.

Và rồi mẹ hỏi, “Con sắp xếp đồ đạc xong chưa? Chủ Nhật tắc đường ghê lắm, mẹ con mình phải khởi hành sớm thôi.”

Tôi nhìn mẹ không chớp mắt. “Mẹ ơi chúng ta không thể cứ đi như thế. Nhất là trong hoàn cảnh này. Mẹ không thể để chú Fisher bán căn nhà này được. Không thể nào.”

Mẹ thở dài. “Mẹ cũng không biết mẹ có thể nói gì để thuyết phục chú Adam thay đổi ý định được, Belly ạ. Chú ấy và mẹ không đồng quan điểm với nhau trong nhiều chuyện. Mẹ sẽ không thể ngăn chú ấy bán nhà được, nếu đó là điều chú muốn.”

“Mẹ có thể mà. Con biết mẹ có thể. Chú ấy sẽ nghe lời mẹ. Anh Conrad và Jeremiah, họ cần căn nhà này. Họ cần nó.” Tôi gục mặt xuống bàn. Mẹ giơ tay vuốt mái tóc rối bù của tôi, đầu trùi mẩn.

“Mẹ sẽ gọi cho chú ý.” Mẹ nói. “Giờ thì đi lên lầu và tắm đi con.” Tôi ngược mắt nhìn mẹ tràn trề hy vọng. Nhưng khi thấy ánh mắt nghiêm nghị của mẹ, tôi hiểu chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Nếu ai đó có thể sửa chữa lại mọi chuyện, thì đó là mẹ tôi.

Chương 34

JEREMIAH

Tôi còn nhớ năm đó tôi vừa tròn 13 tuổi và Belly 12 tuổi. Cậu ấy bị cảm cúm và đang vô cùng đau khổ vì phải ở lì trong nhà, không được ra biển chơi. Cả ngày cậu ấy nằm bệt trên ghế sofa, giấy ăn vo tròn vung vãi khắp nơi. Suốt mấy ngày giời cậu ấy vẫn chỉ mặc nguyên một bộ pyjama. Và bởi vì cậu ấy đang ốm nên Belly có quyền bật bất kỳ kênh TV nào cậu ấy thích. Món duy nhất cậu ấy muốn ăn là kem que vị nho. Khi thấy tôi mở tủ định lấy một cái ăn, mẹ vội nhắc phải để phần cho Belly. Mặc dù cậu ấy đã xoi tới tận ba cái rồi. Không còn cách nào khác, tôi đành phải ăn cái vị cam còn lại.

Chiều hôm đó, anh Conrad và anh Steven lĩnh đi chơi riêng lúc nào không hay. Hai mẹ đang sửa soạn đạp xe ra siêu thị mua thêm đồ ăn. Còn tôi cũng đồ nghề sẵn sàng chuẩn bị đi lướt ván cùng Clay. Vắt cái khăn tắm lên vai, tôi chạy vào trong bếp chào mẹ và cô Laurel.

“Con định đi đâu thế, Jere?” Mẹ hỏi.

“Con đi lướt ván với Clay đây, chào mẹ!”

Tôi đang tính đẩy cửa ra ngoài thì đột nhiên nghe thấy tiếng mẹ nói, “Jere này...”

“Dạ?”

“Nếu hôm nay con có thể ở nhà chơi với Belly một hôm thì tốt biết mấy. Tội nghiệp con bé cả ngày cứ phải ru rú ở nhà một mình.”

“Ồi, mẹ ơi...”

“Đi mà, Jeremiah?”

Tôi thở dài cái thượt. Tôi không muốn ở nhà và chơi với Belly. Tôi muốn đi lướt ván với Clay.

Khi thấy tôi không nói gì, mẹ vội nói thêm vào, “Tối nay cả nhà mình sẽ nướng thịt ngoài sân. Mẹ sẽ cho con phụ trách phần nướng bánh burger.”

Tôi lại thở dài, còn to hơn lần trước. Mẹ vẫn nghĩ rằng chỉ cần cho tôi đứng nhóm bếp và lật qua lật lại mấy cái bánh hamburger đã là một ân huệ lớn lắm không bằng. Không phải là tôi hết thích trò đó, nhưng cũng không còn thích tới mức hi sinh buổi đi lướt ván với Clay. Tôi đã mở miệng tính từ chối rồi nhưng khi nhìn thấy nét mặt hớn hở, vui mừng của mẹ (như thể mẹ đã biết trước là tôi sẽ đồng ý rồi không bằng) thì tôi lại không nỡ. “Thôi được rồi, con sẽ ở nhà.” Tôi nói.

Tôi quay trở lại lên lầu và thay bộ đồ bơi ra, sau đó xuống phòng khách ngồi xem TV cùng Belly. Tôi cố tình ngồi thật xa cậu ấy bởi điều cuối cùng tôi cần lúc này là bị lây cúm của Belly và nằm bệt một chỗ suốt cả tuần.

“Sao cậu vẫn còn ở đây?” Belly vừa xịt mũi vừa quay sang hỏi tôi.

“Ngoài trời nóng quá,” tôi nói. “Cậu muốn xem phim gì không?”

“Trời có nóng tới mức đó đâu.”

“Làm sao cậu biết được khi mà cậu toàn ở lý trong nhà như thế này?”

Belly nheo mắt nhìn tôi hỏi dò, “Có phải mẹ cậu bắt cậu ở nhà với mình không?”

“Không hề,” tôi chối.

“Ha!” Belly chớp lấy cái điều khiển và bấm nút chuyển kênh. “Mình biết cậu đang nói dối.”

“Đâu có!”

“Giác quan thứ 6, cậu quên rồi à?” Belly lại tiếp tục lấy khăn xì mũi.

“Cái đó làm gì có thật. Cho mình mượn cái điều khiển đi”

Belly lắc đầu, ôm chặt cái điều khiển vào ngực. “Không. Vi khuẩn của mình dính đầy trên đó rồi. Rất tiếc. À, trong bếp còn cái bánh mỳ nướng nào không nhỉ?”

Đó là loại bánh mì mẹ tôi đã phải dậy từ sớm ra tận chợ nông sản để mua. Nó vừa trắng, vừa dày, lại hơi giòn ngọt. Sáng hôm ấy tôi đã chén sạch ba lát bánh mì cuối cùng còn sót lại trong giỏ. Tôi phết bơ và mút dâu rừng lên đó và ăn ngấu ăn nghiến trước cả khi mọi người thức giấc. Với hai bà mẹ trẻ và bốn đứa trẻ con đang tuổi ăn tuổi lớn trong nhà như thế này, bánh mì luôn là thứ hết đầu tiên tại các bữa ăn. Ai nhanh tay thì còn, ai chậm tay thì rảnh chịu.

“Chẳng còn miếng bánh mì nướng nào đâu,” tôi nói.

“Anh Conrad và anh Steven đúng là heo mà,” Belly làu bàu, sụt sịt mũi.

“Ờ, mình tưởng cậu chỉ ăn kem nho thôi?” Tôi ngại ngại hỏi.

Cậu ấy nhún vai. “Sáng nay thức dậy tự dưng mình lại thấy thèm bánh mì nướng mới chết chứ. Chắc mình đang khỏe hơn rồi.”

Nhưng trong mắt tôi, cậu ấy trong vẫn chưa khỏe hơn là mấy. Hai mắt cậu ấy vẫn đang sưng húp híp, da thì tái tái, còn mái tóc chắc phải mấy ngày rồi chưa gội bởi trông nó vừa bóng vừa bết. “Này, hay cậu thử đi tắm đi,” tôi nhắc. “Mẹ mình vẫn bảo sau khi tắm xong người sẽ thấy sáng khoái hơn rất nhiều đấy.”

“Ý cậu là người mình bốc mùi hả?”

“Không, không,” tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời hôm nay không một bóng mây. Chắc hẳn giờ này Clay đang lướt ván đã đời ngoài biển rồi. Cả anh Steven và anh Conrad nữa. Tối hôm trước thấy anh Conrad vừa đập con lợn đất từ năm lớp 1 và gom được một núi xu. Dám cá là hai người đó sẽ ở lý trong tiệm game cả buổi chiều cho xem. Không biết Clay sẽ còn ở ngoài đó bao lâu nữa, biết đâu tôi sẽ vẫn kịp ra ngoài đó nhập hội với cậu ấy trong vài giờ tới, nếu trời vẫn còn chưa tối.

Hình như Belly cũng nhận thấy việc tôi đang lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì ngay lập tức cậu ấy đã khịt mũi nói, giọng đầy giận dỗi, “Cứ đi chơi đi, nếu cậu muốn.”

“Mình đã nói là không rồi mà,” tôi gắt lên. Sau đó tôi hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại. Mẹ sẽ không vui nếu biết tôi làm cho Belly buồn, nhất là khi cậu ấy đang ốm như thế này. Mà cậu ấy trông cũng cô đơn thật. Tôi thấy tội nghiệp cho Belly vì cứ phải ru rú trong nhà cả ngày như thế. Không có gì tệ hơn bị cảm cúm.

“Cậu muốn mình dạy cách chơi bài xì phé không?” Tôi rủ.

“Cậu cũng biết chơi đâu mà,” Belly lên giọng chế giễu. “Anh Conrad lần nào cũng đánh thắng cậu.”

“Thế thì kệ cậu,” tôi bực mình đứng dậy. Tôi không còn cảm thấy tội nghiệp cho cậu ấy một tẹo nào nữa.

“Thôi mà,” Belly nắm lấy áo tôi kéo lại. “Dạy mình đi mà.”

Tôi ngồi lại xuống ghế, cau có nói, “Đưa cho mình bộ bài.”

Tôi biết Belly thấy có lỗi vì đã dài giọng chê bai tôi, bởi vì cậu ấy ngay lập tức hạ giọng nói, “Cậu đừng ngồi gần mình quá. Nhỡ lây bệnh thì khổ.”

“Không sao đâu,” tôi nói. “Mình có ốm bao giờ.”

“Anh Conrad cũng thế,” Belly hồ hởi nói. Tôi ngao ngán đảo mắt một vòng, thật hết nói nổi cậu ấy rồi! Belly tổn thờ anh Conrad, và anh Steven cũng vậy.

“Cậu nhầm to rồi, anh Conrad cũng ốm suốt đấy. Cứ tới mùa Đông là y như rằng anh ấy lăn quay ra ốm. Hệ miễn dịch của anh ấy cực kém.” Tôi nói với Belly, mặc dù bản thân cũng không dám chắc điều đó có đúng hay không.

Cậu ấy nhún vai, không nói gì. Nhưng tôi biết cậu ấy không hề tin lời tôi. Cậu ấy đưa bộ bài cho tôi và nói, “Chia bài đi.”

Chúng tôi ngồi chơi bài xì-phé cả buổi chiều và công nhận cũng khá vui. Hai ngày sau thì tới lượt tôi lăn ra ốm, nhưng tôi không quá để tâm tới điều đó. Belly ở nhà với tôi suốt. Hai đứa cùng chơi bài xì-phé và xem phim *The Simpsons* cả ngày không biết chán.

Chương 35

JEREMIAH

Ngay khi vừa nghe thấy tiếng bước chân của Belly đi lên trên gác, tôi vội chạy ra hành lang hỏi cậu ấy, “Sao rồi? Có chuyện gì không?”

“Mẹ mình sẽ gọi cho bố cậu,” giọng Belly đầu nghiêm trọng.

“Thất á? Wow!!!”

“Ừ... vì thế cậu cũng đừng có nản chí vội. Mọi chuyện vẫn chưa phải là kết thúc,” nói rồi cậu ấy chun mũi cười với tôi.

Tôi vỗ nhẹ vào lưng Belly và chạy như bay xuống dưới nhà. Cô Laurel đang ở lúi húi lau bàn bếp. Vừa nhìn thấy tôi, cô ngẩng đầu lên nói, “Bố cháu đang trên đường tới đây. Cùng ăn sáng với chúng ta.”

“Ở đây ы ạ?”

Cô Laurel gật đầu. “Cháu ra siêu thị mua giùm cô mấy thứ bố cháu thích ăn được chứ? Trứng và thịt lợn muối. Cả mấy cái bánh muffin và vài quả bưởi to nữa.”

Cô Laurel vốn rất ghét nấu ăn. Càng không bao giờ có chuyện cô chịu làm riêng bữa sáng cho bố tôi. “Tại sao cô lại phải nấu bữa sáng cho bố cháu?” Tôi hỏi.

“Bởi vì bố cháu là một đứa trẻ con và trẻ con thì luôn gắt gỏng khi không được ăn đủ,” cô dài giọng nói.

Đột nhiên tôi buột miệng thốt lên. “Nhiều khi cháu thấy ghét bố kinh khủng!”

Cô Laurel ngập ngừng một lát trước khi gật đầu đồng ý với tôi. “Lắm lúc cô cũng vậy.”

Và rồi tôi im lặng đợi cô nói tiếp câu “Nhưng dù sao đó cũng là bố của cháu”, giống như mẹ vẫn thường hay khuyên nhủ tôi. Nhưng cô Laurel đã không làm như vậy. Cô rất thẳng tính, không bao giờ nói ra những điều cô không muốn nói.

“Thôi nào, đứng dậy đi mua đồ thôi!” Cô giục.

Tôi đứng dậy, choàng tay ôm, nhắc bổng cả người cô lên, giống như cách tôi vẫn thường làm với mẹ. Người cô cứng đờ trong vòng tay tôi. “Cám ơn cô, Laurel. Thực lòng rất cảm ơn cô.”

“Cô sẵn sàng làm bất cứ điều gì vì hai đứa. Cháu biết mà.”

“Sao cô biết mà đến thế ạ?”

“Belly đã gọi cho cô,” cô nheo mắt nhìn tôi. “Say mềm.”

Ôi giờ! “Cô Laure...”

“Đừng có *cô Laure* với cô. Sao cháu có thể để cho con bé uống say tới như thế? Cô đã rất tin tưởng cháu, Jeremiah. Cháu biết mà.”

Và giờ thì tới lượt tôi thấy mình có lỗi. Tôi không bao giờ muốn Belly gặp bất kỳ rắc rối nào. Và tôi càng ghét cái ý nghĩ bị cô Laurel nghĩ xấu về mình. Tôi luôn cố gắng hết sức để trông chừng Belly, chứ không như anh Conrad. Nếu có ai đó xúi bẩy Belly làm điều không đúng thì đó là anh Conrad, chứ không phải tôi. Mặc dù tôi là người mua tequila về, chứ không phải anh ấy.

Tôi lí nhí nói, “Cháu xin lỗi. Tại vì chuyện bố cháu quyết định bán nhà... và tối qua sẽ là tối cuối cùng tại cháu được ở đây, trong căn nhà này... nên mấy anh em đã hơi quá đà. Cháu thề với cô, cô Laure, sẽ không bao giờ để chuyện đó lặp lại thêm một lần nào nữa.”

Cô đảo tròn hai mắt. “Cháu sẽ *không bao giờ để chuyện đó lặp lại thêm một lần nào nữa* á? Đừng bao giờ hứa nếu cháu không thể giữ lời.”

“Cháu sẽ không bao giờ để chuyện đó lặp lại thêm một lần nào nữa, trong phạm vi kiểm

soát của mình,” tôi nói.

“Chúng ta hãy chờ xem,” cô khẽ mỉm cười. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy nụ cười trên miệng cô Laurel, mặc dù vẫn còn khá gượng gạo, “Giờ thì cháu hãy chạy ra siêu thị mua đồ về cho cô làm mau!” Cô giục.

“Xin tuân lệnh!” Tôi cố tình chọc cho cô cười. Tôi biết, nếu tôi tiếp tục cố gắng, bằng nỗ lực của mình, tôi sẽ có thể làm cho cô cười. Đó là ưu điểm của cô Laurel.

Lần này, cô thực sự đã mỉm cười lại với tôi.

Chương 36

Mẹ tôi đã nói đúng. Tắm xong người cũng thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Tôi ngửa mặt dưới vòi hoa sen và để mặc cho làn nước ấm cuốn trôi đi mọi nỗi phiền muộn và lo lắng. Tôi cảm thấy khá hơn rất rất nhiều.

Sau khi tắm xong, tôi tung tẩy đi xuống dưới nhà, như một người hoàn toàn mới. Mẹ và anh Conrad đang thì thào to nhỏ chuyện gì đó với nhau trong bếp.

Họ ngưng bật ngay khi vừa thấy tôi đẩy cửa đi vào. “Trông con khá hơn nhiều rồi đó,” mẹ nói.

“Jeremiah đâu rồi ạ?” Tôi hỏi.

“Jeremiah lại vừa chạy ra siêu thị rồi. Thằng bé quên mất không mua bưởi.”

Cái máy bấm giờ trong bếp kêu inh ỏi, mẹ đứng dậy nhắc khay bánh muffin ra khỏi lò nướng. Mẹ chẳng may chạm tay vào cái khuôn làm bánh vẫn còn đang nóng, giấy nẩy lên làm rơi cả cái khuôn xuống sàn bếp.

Anh Conrad nhảy vọt ra hỏi xem mẹ có sao không, trước cả khi tôi kịp lên tiếng. “Cô không sao!” Mẹ nhanh tay mở vòi nước và nhúng ta xuống đó.

Sau đó mẹ nhặt cái bánh vừa bị rơi lên và đặt trở lại vào khay. Tôi nhảy lên bếp ngồi xem mẹ đổ bánh vào trong giỏ. “Suýt! Bí mật nhá!” Mẹ nháy mắt bảo tôi.

Đáng ra mẹ phải để cho bánh nguội một chút trước khi đổ ra khỏi khuôn nhưng tôi đã không nói với mẹ điều đó. Trừ mấy cái còn sót lại một ít trong khuôn, số còn lại trông đều khá ổn.

“Con ăn một cái đi,” mẹ mời.

Tôi nhón tay lấy một cái còn đang nóng hổi. Hơi bỏ một chút nhưng nói chung là ngon. Tôi ăn hết veo chỉ trong vòng một phút.

Sau khi tôi ăn xong, mẹ nhắc, “Con và Conrad đi đổ rác hộ mẹ cái.”

Không nói không rằng, anh Conrad cúi xuống xách hai túi rác nặng nhất, để phần lại cho tôi cúi túi nhẹ hều. Tôi đi theo anh ra ngoài bãi rác ở cuối đường.

“Em đã gọi cho mẹ à?” Anh hỏi.

“Chắc thế,” tôi gật đầu, im lặng chờ anh lên giọng chế giễu là đồ trẻ con vì chưa gì đã đi gọi điện cho mẹ.

Nhưng anh đã không làm như vậy. Thay vào đó anh chỉ lặng lẽ nói, “Cảm ơn em.”

Tôi thộn mặt ra nhìn anh. “Nhiều lúc anh làm em hơi bị bất ngờ đấy,” tôi nói.

Anh nói, mắt không hề nhìn tôi. “Còn em chưa bao giờ khiến cho anh phải bất ngờ cả. Em lúc nào cũng vẫn vậy.”

“Cám ơn anh,” tôi hậm hực nhìn anh. Sau đó tôi ném túi rác vào trong thùng và sập thật mạnh cái nắp thùng xuống.

“Không, ý anh là...”

Tôi đứng im đợi xem anh định nói thêm câu gì tiếp theo và có vẻ như anh cũng đang định nói thật nếu như xe của Jeremiah không xen vào đúng lúc đó. Jeremiah lái xe vào trong sân, sau đó mở cốp lấy ra một túi ni-lông to dùng đầy thức ăn. “Ê!” Cậu ấy hớn hở giơ tay vẫy chào anh Conrad và tôi.

“Ê!” Tôi giơ tay chào lại nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. Lúc này, khi đang tắm trên gác tôi đã nhớ lại mọi chuyện xảy ra tối qua. Từ chuyện tôi bắt Jeremiah nhảy cùng tôi như thế nào, cho tới chuyện bị anh Conrad nhắc bóng lên và ném xuống cát ra sao... Thật mất mặt không để đâu cho hết! Tôi không bao giờ muốn anh em họ chứng kiến mình nông nổi và cư xử thiếu suy nghĩ như thế một chút nào!

Jeremiah bước tới nắm lấy tay tôi và siết một cái thật nhẹ. Tôi ngược mắt lên nhìn, và cậu ấy nói rất khẽ “Cám ơn cậu”. Sự ngọt ngào đầy chân thành trong giọng nói của Jeremiah khiến trái tim tôi đau nhói.

Ba anh em chúng tôi cùng nhau quay trở lại vào trong nhà. Trong nhà, mẹ đang mở đài, bật to bài “Message in a Bottle” của nhóm The Police. Ngay lập tức đầu óc tôi lại quay xuống, đau như búa bổ. Tôi chỉ muốn quay trở lại lên phòng và chui vào trong chăn.

“Chúng ta có thể vận nhỏ tiếng nhạc xuống một chút được không ạ?” Tôi lấy tay xoa xoa hai bên thái dương.

“Không,” mẹ nói, nhào người đón lấy túi thức ăn trên tay Jeremiah. Mẹ lấy ra một quả bưởi lớn và ném về phía anh Conrad, chỉ vào chiếc máy ép hoa quả - “Ép lấy nước!” Chiếc máy ép thuộc về chú Fisher, vừa to lại vừa khó dùng.

Anh Conrad khinh khỉnh nói, “Cho ông ấy uống ý ạ? Cháu sẽ không ép bưởi phục vụ ông ấy đâu.”

“Có đấy, cháu sẽ phải làm,” mẹ nghiêm giọng nói. Sau đó quay sang tôi, mẹ thông báo, “Chú Fisher sẽ tới đây ăn sáng cùng chúng ta.” Tôi rú lên một tiếng, chạy vội tới ôm chầm lấy mẹ. “Chỉ là ăn sáng thôi,” mẹ cảnh báo trước. “Đừng đặt hy vọng của con quá cao.”

Nhưng đã quá muộn rồi. Tôi biết mẹ sẽ thuyết phục được chú Fisher. Tôi biết chắc điều đó. Jeremiah và anh Conrad cũng vậy. Họ tin tưởng hoàn toàn vào mẹ tôi và tôi cũng thế. Nhất là khi anh Conrad bắt đầu lấy dao bổ đôi quả bưởi ra. Mẹ tôi gật đầu nhìn anh đầy hài lòng. Sau đó mẹ nói, “Jere, ra dọn bàn cho cô. Belly, con phụ trách món trứng.”

Tôi bắt đầu đập trứng cho vào bát, còn mẹ bắc chảo rán qua chỗ thịt xông khói. Mẹ để nguyên chỗ mỡ thừa trong chảo để tôi rán trứng. Tôi vừa nín thở vừa nhanh tay đảo đều trứng lên, mùi trứng và mùi dầu mỡ khiến tôi ngấy tới tận cổ. Mẹ đứng bên cạnh vừa quan sát vừa cố nín cười. “Con vẫn ok đấy chứ, Belly?” Mẹ hỏi.

Tôi gật đầu, nghiêng chặt răng.

“Con có còn định uống rượu nữa không?” Mẹ hỏi vu vơ.

Tôi lắc đầu quày quẩy. “Không bao giờ. Thà con chết còn hơn.”

Khoảng nửa tiếng sau thì chú Fisher tới, khi mọi thứ đã được bày biện sẵn sàng. “Wow,” chú há hốc mồm kinh ngạc nhìn về phía bàn ăn. “Trông ngon quá, Laure ạ. Cảm ơn em.”

Cái cách chú nhìn mẹ, tôi cũng không biết phải định nghĩa như thế nào cho chính xác. Nói chung là chỉ có giữa người lớn với người lớn mới hiểu được.

Mẹ mỉm cười, một nụ cười đầy ẩn ý rất Mona Lisa. Chú Fisher vẫn chưa biết chuyện gì đang chờ đón ở phía trước. “Anh ngồi đi,” mẹ chìa tay mời chú.

Mọi người lục đục ngồi vào bàn. Mẹ ngồi kế bên chú Fisher, Jeremiah ở phía đối diện, còn tôi và anh Conrad ngồi cạnh nhau. “Chúng ta ăn thôi!” Mẹ nói.

Tôi quan sát chú Fisher vui vẻ lấy một thìa đầy trứng và bốn dải thịt muối gấp lên đĩa. Chú ý xưa nay chỉ thích cách chế biến món thịt muối của mẹ tôi – đảo qua lửa cho cháy cạnh và giòn tan. Tôi bỏ qua món thịt và trứng, chỉ lấy vào đĩa một miếng bánh muffin.

Mẹ rót cho chú Fisher một cốc nước bưởi ép. “Nước bưởi vừa ép sáng nay, do cậu con trai lớn của anh làm đấy!” Mẹ nói. Xưa nay người duy nhất từng ép bưởi cho chú Fisher chỉ có mình cô Susannah.

Nhưng chú bỏ qua chuyện đó rất nhanh. “Cám ơn em rất nhiều vì đã tới đây, Laurel. Anh thực lòng rất biết ơn em vì điều đó, thật đấy,” sau đó chú quay sang nhìn tụi tôi và mỉm cười nói, “Bọn nhóc này không chịu nghe lời anh tẹo nào cả. May mà có em hỗ trợ cho anh.”

Mẹ mỉm cười lại với chú. “À, em đâu có tới đây để hỗ trợ anh, Adam. Em tới đây để hỗ trợ cho hai đứa con của Beck đấy chứ.”

Nụ cười trên môi chú vụt tắt. Chú buông cái đĩa trên tay xuống. “Laure...”

“Anh không thể bán căn nhà này được, Adam. Anh hiểu điều đó mà. Nó có ý nghĩa quá lớn đối với tụi nhỏ. Sẽ là một sai lầm lớn nếu anh bán đi căn nhà này.” Mẹ tôi nhẹ nhàng nói, giọng cực kỳ bình tĩnh.

Chú Fisher quay sang nhìn anh Conrad và Jeremiah, sau đó quay lại nhìn mẹ. “Anh đã quyết định rồi, Laurel. Đừng biến anh thành người xấu ở đây.”

Hít một hơi thật sâu, mẹ tôi nói tiếp, “Em không hề định biến anh thành cái gì hết. Em chỉ đang muốn giúp anh mà thôi.”

Ba đứa tụi tôi nín thở im lặng chờ phản ứng của chú Fisher. Chú đang cố gắng để giữ bình tĩnh, nhưng mặt chú thì đỏ bừng lên. “Anh rất cám ơn em vì điều đó. Nhưng anh đã quyết định rồi. Căn nhà này sẽ được rao bán. Và nói thật nhé, em đâu có quyền bỏ phiếu trong chuyện này. Anh rất tiếc. Anh biết Suze luôn khiến cho em cảm thấy như đây là nhà của mình, nhưng thực tế đâu phải vậy.”

Không thể tin nổi chú Fisher có thể thốt ra được những lời đó với mẹ. Tôi liếc vội nhìn sang mẹ và thấy mặt mẹ cũng đang đỏ bừng lên. “Ồ, em biết chứ,” mẹ nói. “Căn nhà này hoàn toàn thuộc về Beck. Mãi mãi là của Beck. Đây là nơi yêu thích của cậu ấy. Đó là lý do tại sao càng phải giữ lại căn nhà này cho hai thằng bé.”

Chú Fisher đứng vụt dậy, đẩy ghế ra. “Anh sẽ không tranh luận với em về chuyện này nữa, Laurel.”

“Anh Adam, ngồi xuống đi,” mẹ nói.

“Không, anh không nghĩ thế.”

Mắt mẹ vằn lên. “Em nói, *ngồi xuống*, anh Adam!” Chú Fisher há hốc mồm nhìn mẹ - đám trẻ con tụi tôi cũng vậy. Sau đó mẹ quay sang ra lệnh, “Trẻ con, đi ra ngoài!”

Anh Conrad tính mở miệng ra cãi lại mẹ nhưng sau khi thấy vẻ nghiêm nghị trên mặt mẹ và bố anh cũng đã chịu ngồi xuống lại, anh quyết định không nói gì nữa. Còn về phần tôi, lại chẳng

quỳnh quáng đứng dậy, chạy thật nhanh ra khỏi bếp ý chứ. Ba anh em chúng tôi lú lú đi ra khỏi bếp, trốn lên trên cầu thang, dỏng tai nghe tiếp câu chuyện đang diễn ra trong bếp.

Chúng tôi không phải đợi lâu. Chú Fisher là người lên tiếng trước. “Chuyện quái quỷ gì thế Laurel? Em thực sự nghĩ là có thể ép anh thay đổi ý kiến hay sao?”

“Xin lỗi, nhưng anh đúng là đồ khốn kiếp!”

Tôi giờ tay ôm lấy miệng, mắt trở ra vì kinh ngạc. Hai mắt anh Conrad sáng bừng lên, và anh lắc đầu đầy ngưỡng mộ. Trong khi Jeremiah trông như sắp khóc tới nơi rồi. Tôi với tay nắm lấy tay cậu ấy và siết thật chặt. Khi thấy cậu ấy định giật tay ra tôi càng nắm chặt hơn.

“Căn nhà này là tất cả đối với Beck. Anh không thể bỏ qua nỗi đau buồn của cá nhân mình và mở to mắt ra xem nó có ý nghĩa đến thế nào với hai thằng bé hay sao? Hai đứa căn nhà này. Chúng rất cần căn nhà này. Em thật không muốn tin là anh có thể tàn nhẫn tới như vậy đâu, anh Adam ạ.”

Chú không trả lời lại mẹ.

“Căn nhà này là của Beck. Không phải của anh. Đừng bắt em phải đứng ra ngăn cản anh, anh Adam. Bởi vì em sẽ làm như thế. Em sẽ làm tất cả những gì có thể để giữ căn nhà này lại cho hai đứa con của Beck.”

Chú Fisher nói, “Em định làm gì hả Laure?” giọng chú đầy mệt mỏi.

“Em sẽ làm điều em phải làm.”

Giọng chú Fisher nghẹn ngào khi chú nói, “Cô ấy ở khắp mọi nơi. Mỗi khi tới đây anh lại thấy cô ấy ở khắp mọi nơi.”

Hình như chú đã khóc. Và tôi cảm thấy hơi tội nghiệp cho chú. Tôi nghĩ mẹ cũng vậy, bởi vì sau đó giọng mẹ đã hơi dịu lại một chút. “Em biết. Nhưng anh Adam, anh không phải là một người chồng tốt. Vậy mà Beck vẫn luôn yêu anh. Rất nhiều. Cậu ấy chấp nhận tha thứ và đón nhận lại anh. Dù cho em có can ngăn cậu ấy đến thế nào đi chăng nữa. Có Chúa biết em đã cố gắng đến thế nào để cản Beck quay lại với anh. Nhưng cậu ấy đâu có nghe em, bởi một khi Beck đã quyết định việc gì cậu ấy sẽ không bao giờ thay đổi. Và cậu ấy đã quyết định cho anh thêm một cơ hội, Adam ạ. Vì thế anh hãy đừng phụ lòng cậu ấy. Hãy chứng minh là em đã sai.”

Chú Fisher nói câu gì đó tôi nghe không ra. Chỉ biết sau đấy thấy mẹ nói, “Anh hãy làm nốt một điều cuối cùng này cho cậu ấy nhé! Được không?”

Tôi quay sang nhìn anh Conrad, anh hạ giọng nói rất khẽ, nhưng không phải trực tiếp với một ai cụ thể. “Cô Laurel đúng là một người phi thường!”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy có người khen mẹ như vậy, nhất là từ miệng anh Conrad lại càng bất ngờ hơn. Tôi chưa bao giờ nghĩ về mẹ như là một người “phi thường”. Nhưng quả

thực trong thời khắc ấy, mẹ đúng là phi thường thật. Tôi gật đầu tán thành. “Công nhận. Và cả cô Susannah cũng vậy.”

Anh nhìn tôi một lúc lâu, sau đó đứng dậy lảng lảng đi về phòng, không buồn đợi xem chú Fisher có còn nói gì thêm nữa không. Anh cũng chẳng cần phải nghe. Mẹ tôi đã thắng. Mẹ đã làm được.

Một lúc sau, khi thấy mọi chuyện có vẻ đã ổn ổn, Jeremiah và tôi chạy xuống cầu thang. Mẹ và chú Fisher đang ngồi uống cà phê như cách người lớn vẫn thường làm. Hai mắt chú đỏ au, trong khi mắt mẹ lộ rõ sự chiến thắng tuyệt đối. Vừa nhìn thấy tôi, chú liền hỏi, “Conrad đâu con?”

Tôi đã nghe chú Fisher hỏi câu “Conrad đâu con?” bao nhiêu lần rồi nhỉ? Hàng trăm lần. Hàng triệu lần.

“Anh đang ở trên gác ạ,” Jeremiah nói.

“Con lên gọi anh xuống hộ bố được không, Jere?”

Jeremiah ngáp ngừng, đưa mắt nhìn mẹ tôi xin ý kiến và khi thấy mẹ gật đầu, cậu ấy lập tức chạy lên gác gọi anh Conrad. Vài phút sau hai anh em họ đi xuống. Mặt anh Conrad đầy thận trọng và cảnh giác.

“Bố có một giao kèo với con,” chú Fisher nói. Chú đã quay trở lại làm chú Fisher đầy uy quyền và nghiêm nghị. Chú luôn thích đặt ra các giao kèo. Ví dụ, chú sẽ đồng ý chở tôi đi chơi nếu cả lũ chịu quét sạch cát trong ga-ra ô tô. Hoặc là chú sẽ đưa đám con trai đi câu cá với điều kiện họ phải sắp xếp lại nhà kho cho ngăn nắp.

Anh Conrad đề phòng hỏi ngay, “Bố muốn gì? Tài sản ủy thác của con à?”

Chú nghiêm mặt lại nói, “Không. Bố muốn con quay lại trường học ngay ngày mai. Bố muốn con hoàn thành nốt các bài thi của mình. Nếu con làm được điều đó, căn nhà này sẽ thuộc về con. Của con và Jeremiah.”

Jeremiah nhẩy cẫng lên: “Yeayyyy!” Cậu ấy nhào tới ôm chầm lấy chú Fisher và chú cũng giơ tay vỗ nhẹ lên lưng Jeremiah.

“Điều kiện của bố là gì?” Anh Conrad hỏi.

“Không có điều kiện gì hết. Nhưng ít nhất con cũng phải được điểm C. Không được một điểm D hay điểm F nào.” Chú Fisher vẫn luôn tự hào với các giao kèo của mình. “Con đồng ý không?”

Anh Conrad ngáp ngừng. Tôi nhận ra ngay anh đang do dự điều gì. Anh ấy không muốn phải nợ bố mình bất cứ chuyện gì. Mặc dù đây là điều anh ấy muốn, là lý do tại sao anh tới đây. Nhưng anh không muốn nhận không từ bố bất cứ thứ gì.

“Con vẫn chưa ôn bài,” anh nói. “Chưa chắc con đã qua được.”

Rõ ràng anh ấy đang thử chú Fisher. Trong từ điển của anh Conrad, không bao giờ có cái gọi là “không qua”. Anh ấy chưa bao giờ bị điểm nào dưới B, thậm chí điểm B cũng còn hiếm.

“Thế thì không có giao kèo gì hết” Chú Fisher nói. “Đó là điều kiện của bố.”

Jeremiah vội vàng giục anh Conrad, “Kìa, anh Conrad, cứ nhận lời bố đi. Bọn em sẽ giúp anh ôn bài mà. Đúng không, Belly?”

Anh Conrad nhìn tôi và tôi quay ra nhìn mẹ. “Được không mẹ?”

Mẹ gật đầu. “Con có thể ở lại đây nhưng ngày mai phải có mặt ở nhà.”

“Anh nhận lời bố đi,” tôi nói với anh Conrad.

“Thôi được,” cuối cùng anh cũng gật đầu đồng ý.

“Thế thì hãy bắt tay cam kết như một người đàn ông thực thụ xem nào,” chú Fisher chìa tay ra.

Một cách miễn cưỡng, anh chìa tay ra nắm lấy tay chú và hai bố con họ bắt tay nhau. Mẹ quay sang nhìn tôi thì thầm, *hãy bắt tay cam kết như một người đàn ông thực thụ*, giọng đầy mỉa mai. Tôi biết, mẹ đang nghĩ chú Fisher là người phân biệt đối xử, thành kiến với phái nữ. Nhưng điều đó đâu có quan trọng. Dù sao thì chúng tôi cũng đã giành phần thắng.

“Cám ơn bố.” Jeremiah nói. “Thực sự cảm ơn bố lắm lắm.”

Cậu ấy bước tới ôm lấy bố một lần nữa và lần này chú Fisher cũng vòng tay ôm lại Jeremiah. “Bố phải quay lại thành phố bây giờ,” sau đó chú quay sang gật đầu với tôi, “Cám ơn cháu đã giúp đỡ Conrad, Belly.”

“Dạ không có gì ạ,” tôi nói. Nhưng thực lòng tôi cũng không biết mình đã làm được cái gì. Chỉ trong vòng nửa giờ ở đây, những gì mẹ đã làm cho anh Conrad còn nhiều hơn rất nhiều so với những gì tôi làm được cho anh trong suốt thời gian quen biết anh.

~*~

Sau khi chú Fisher đi khỏi, mẹ tôi đứng dậy dọn dẹp bát đĩa. Tôi giúp mẹ cho bát đĩa vào trong máy rửa bát. Tôi ngả đầu dựa lên vai mẹ, nũng nịu nói, “Cám ơn mẹ.”

“Không có gì”

“Công nhận mẹ cũng ra dáng dân anh chị phết.”

“Ăn nói linh tinh!” Mẹ lườm tôi.

“Con nghe thấy hết lúc mẹ và chú nói chuyện rồi.”

Sau đó hai mẹ con tôi im lặng rửa bát đĩa. Mặt mẹ buồn rười rượi và tôi biết mẹ đang nghĩ về cô Susannah. Ước gì tôi có thể nói câu gì đó làm vui đi được nỗi buồn trên khuôn mặt mẹ nhưng đôi khi có những thứ không thể nói ra được thành lời.

Ba chúng tôi tiễn mẹ ra xe. “Hai đứa nhớ đưa em về nhà ngày mai nhé!” Mẹ ném cái túi xách ra bằng ghế sau.

“Chắc chắn rồi ạ,” Jeremiah nói.

“Cô Laurel,” anh Conrad ngập ngừng nói. “Cô sẽ quay lại đây chứ ạ?”

Mẹ tôi quay lại nhìn anh Conrad, đầy bất ngờ. Mặt mẹ cảm động thấy rõ. “Con vẫn thích bị bà già này quấy rầy bên cạnh à?” Mẹ hỏi đùa. “Tất nhiên rồi, cô sẽ quay lại bất cứ khi nào hai đứa cần.”

“Khi nào ạ?” Anh hỏi. Trông anh thật nhỏ bé và dễ tổn thương. Tim tôi khẽ thắt lại.

Mẹ có lẽ cũng có cảm giác giống như tôi, bởi mẹ đã giơ tay vuốt má anh đầy âu yếm. Bình thường mẹ vốn không phải là người thích vuốt má người khác. Đó không phải là phong cách của mẹ. Mà là của cô Susannah. “Trước khi mùa Hè kết thúc. Cô sẽ quay lại đây dọn dẹp lại căn nhà.” Sau đó mẹ mở cửa bước vào trong xe. Mẹ lùi xe ra đường cái, hạ hết cửa kính xuống, và giơ tay vẫy chào ba anh em tụi tôi. “Hẹn sớm gặp lại mấy đứa!”

“Hẹn sớm gặp lại cô!” Jeremiah và anh Conrad vẫy tay chào.

Mẹ từng kể cho tôi nghe chuyện anh Conrad hồi còn bé vẫn thường gọi mẹ là Laura của anh. “Laura của con đâu rồi?” Anh sẽ đi khắp các phòng tìm mẹ và hỏi mọi người câu đó. Mẹ nói anh bám theo mẹ khắp mọi nơi, thậm chí theo mẹ cả vào phòng tắm. Anh gọi mẹ là bạn gái của anh và lần nào ra biển cũng không quên mang về một đồng vỏ sò và vài con dã tràng để tặng mẹ, *Mình sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được Conrad Fisher gọi mình là bạn gái và tặng vỏ sò cho mình.*

“Mẹ dám chắc là thằng bé không còn nhớ nữa,” mẹ mỉm cười nói.

“Sao mẹ không hỏi xem anh ấy còn nhớ không?” Tôi hỏi. Tôi rất thích nghe các câu chuyện về anh Conrad khi anh còn nhỏ. Tôi thích lấy mấy chuyện đó để chọc ghẹo anh bởi vì cơ hội để chọc ghẹo được anh không hề nhiều.

“Không, như thế sẽ làm cho thằng bé ngượng,” mẹ lắc đầu.

“Thì sao chứ? Con muốn hỏi để cốt làm cho anh ấy ngượng mà,” tôi bĩu môi nói.

“Conrad rất nhạy cảm,” mẹ giải thích. “Thằng bé có niềm kiêu hãnh rất lớn. Hãy cứ để yên

như thế thôi.”

Qua cái cách mẹ nói với tôi hôm đó, tôi hiểu rằng mẹ thực sự hiểu suy nghĩ của anh Conrad. Theo cái cách mà tôi không bao giờ có thể hiểu được. Và tôi thấy ghen tỵ về điều đó, với cả hai người.

“Thế còn con thì sao?” Tôi hỏi.

“Con á? Con là con nhóc con của mẹ.”

“Nhưng hồi đó con *như thế nào cơ?*”

“Con vẫn thường đuổi theo tụi con trai đòi chơi cùng. Cái cách con lăng nhăng chạy theo các anh, cố gắng thu hút sự chú ý của các anh... dễ thương vô cùng.” Mẹ bật cười phá lên. “Các anh thường bắt con nhảy nhót xung quanh và làm đủ trò.”

“Như một con chó con á?” Tôi nhú mày hỏi lại.

Mẹ phẩy tay, ngửa cổ cười vang. “Ôi, khi đó con đáng yêu lắm. Con chỉ là luôn cố gắng để được các anh công nhận mà thôi.”

Chương 37

JEREMIAH

Hôm cô Laurel tới, căn nhà bừa bộn như một bãi rác, và tôi đang mặc mỗi cái quần đùi đứng là quần áo. Tâm trạng của tôi hôm ấy cực kỳ xấu, lại còn đang bị muộn buổi dạ hội dành cho học sinh năm cuối ở trường nữa chứ. Cả ngày hôm nay mẹ mới chỉ nói không quá hai từ, ngay đến cô Nona cũng phải bó tay.

Tôi đã hẹn qua đón Mara và cô ấy ghét mỗi khi tôi tới muộn. Thế nào rồi cô ấy cũng sẽ lại gắt gỏng và sung sĩa mặt mày suốt cả buổi cho coi.

Tôi đặt bàn là xuống, tính đảo đầu cái áo, ai dè chạm luôn mu bàn tay vào mặt bàn là nóng rẫy. “Chết tiệt!” Vừa đau, vừa bực mình, tôi rú ầm lên.

Đúng lúc cô Laurel đẩy cửa bước vào, chúng kiến cảnh tôi đứng giữa phòng khách, trong cái quần đùi cộc, đang ôm lấy cái tay bị bỏng.

“Ra xả nước lạnh lên đó ngay đi Jere,” cô nhắc. Và tôi lật đật chạy vào trong bếp vắn nước xả lên chỗ tay bị bỏng. Vài phút sau, lúc tôi quay trở lại phòng khách đã thấy cái áo sơ mi được cô

là lượt cần thận và giờ là chiếc quần kaki.

“Cháu có muốn là li phía trước không?” Cô hỏi.

“Dạ có ạ,” tôi gật đầu. “Mà... sao cô lại tới đây giờ này hả cô Laurel? Hôm nay mới là thứ Ba mà.” Cô Laurel thường tới đây vào các ngày cuối tuần và nghỉ lại trong phòng dành cho khách.

“Cô tới xem mọi chuyện ở nhà thế nào thôi,” tay cô vẫn thoăn thoắt là quần cho tôi. “Chiều nay cô rảnh mà.”

“Mẹ cháu lại ngủ rồi,” tôi nói. “Từ hồi đổi sang thuốc mới tới giờ, mẹ cháu cứ ngủ li bì suốt ngày.”

“Thế cũng tốt,” cô Laurel nói. “Còn cháu? Sao hôm nay tự dưng ăn mặc chỉnh tề thế này?”

Tôi ngồi xuống ghế, xỏ tất vào chân. “Tối nay cháu có buổi dạ hội cuối cấp.”

Cô Laurel đưa cho tôi bộ quần áo đã được ủi phẳng. “Mấy giờ thì bắt đầu?”

Tôi liếc mắt nhìn về phía cái đồng hồ cổ ở góc nhà. “Mười phút trước ạ,” vừa nói tôi vừa vội vàng xỏ chân vào quần.

“Thế thì cháu phải khẩn trương lên.”

“Cám ơn cô đã là quần áo cho cháu,” tôi nói.

Tôi chộp lấy chùm chìa khóa, đang ra đến cửa thì nghe thấy tiếng mẹ gọi từ trong phòng ngủ. Tôi quay lưng lại định đi vào phòng mẹ thì cô Laurel phẩy tay nói, “Cứ đi việc của cháu đi, Jere. Mẹ cứ để cô lo.”

Tôi ngập ngừng. “Cô có chắc không ạ?”

“1000% chắc. Cháu đi mau đi.”

~*~

Tôi phóng rất nhanh tới nhà Mara. Cô ấy mở cửa chạy ra, ngay khi nghe thấy tiếng xe tôi rẽ vào trong sân. Tối hôm đó Mara trông rất xinh trong chiếc váy đỏ yêu thích của tôi. Tôi còn chưa kịp mở miệng khen cô ấy xinh thì đã bị Mara dẫn dỗi nói như vỗ vào mặt, “Anh đến muộn.”

Tôi ngậm miệng lại luôn. Còn Mara, cả tối hôm ấy không nói với tôi một lời nào, kể cả khi hai đứa giành giải “Cặp đôi Đáng yêu nhất” của buổi tiệc. Mara từ chối không muốn tham dự buổi tiệc sau đó ở nhà Patan và tôi cũng không hề ham hố. Suốt cả tối, đầu tôi chỉ chăm chăm nghĩ tới mẹ và cảm giác tội lỗi khi bỏ mẹ ở nhà để đi chơi thế này.

Lúc chúng tôi dừng xe trước cửa nhà Mara, cô ấy không ra khỏi xe ngay, và đó là tín hiệu

chứng tỏ cô ấy muốn nói chuyện. Tôi với tay tắt máy.

“Sao thế, Mar? Em vẫn đang giận anh vì tội đến muộn sao?”

Mặt cô ấy buồn thiu. “Em chỉ muốn biết liệu chúng ta có tiếp tục ở bên nhau hay không. Hãy nói cho em biết anh muốn làm gì và chúng ta sẽ làm theo ý anh, được không?”

“Thú thật là hiện giờ anh không thể nghĩ về những chuyện đó được.”

“Em hiểu. Em xin lỗi.”

“Nhưng nếu anh bắt buộc phải nói về chuyện của hai chúng ta, về chuyện liệu chúng ta có thể duy trì mối quan hệ lâu dài không...” tôi ngập ngừng một lát, sau đó thẳng thắn thừa nhận, “thì anh cũng nói thật là không.”

Mara bắt đầu khóc, khiến tôi cảm thấy mình thật tồi tệ. Đáng nhẽ ra tôi phải nên nói dối mới phải.

“Em cũng đã đoán trước điều đó.” Mara nói. Sau đó cô ấy hôn lên má tôi rồi mở cửa chạy thật nhanh ra khỏi xe.

Và chúng tôi đã chia tay nhau như vậy. Thành thật mà nói, tôi đã cảm thấy thở phào khi từ nay không còn phải suy nghĩ về chuyện với Mara nữa. Đầu tôi giờ chỉ đủ dành cho một người duy nhất – đó chính là mẹ.

Lúc tôi về đến nhà, mẹ và cô Laurel đang ngồi chơi bài và nghe nhạc. Lần đầu tiên trong nhiều ngày qua, tôi nghe thấy tiếng mẹ cười.

Cô Laurel ở lại cho tới hết tuần. Khi đó tôi không hề băn khoăn hay thắc mắc về công việc của cô, hay chuyện các thứ khác ở nhà cô thì ai lo. Tôi chỉ thấy biết ơn ông trời vì đã cho một người lớn ở bên cạnh mình.

Chương 38

Ba chúng tôi quay trở vào trong nhà. Mặt Trời sau lưng tôi chói chang, tôi thầm nghĩ *giá mà giờ này được nằm dài trên bãi biển tắm nắng thì tuyệt phải biết*. Nhưng hiển nhiên là chúng tôi không có thời gian cho mấy chuyện đó rồi, còn phải cùng anh Conrad chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ sắp tới nữa.

Vừa vào nhà, anh Conrad đổ phịch người xuống ghế, còn Jeremiah nằm sõng soài ra trên sàn, miệng rên rĩ, “Mệt quá!”

Điều mẹ mới làm được cho chúng tôi, cho tôi, chính là một món quà vô giá. Và giờ là lúc tôi cần phải trả ơn mẹ. “Ngồi dậy nào!” tôi giục.

Chẳng ai chịu nhúc nhích. Hai mắt anh Conrad vẫn nhắm nghiền. Tôi một tay lấy gối ném vào đầu anh Conrad, một chân thượng thẳng lên bụng Jeremiah. “Dậy ôn bài thôi, hai tên lười biếng này. Dậy nhanh!”

Anh Conrad mở mắt ra, uể oải nói, “Anh mệt lắm, giờ có học cũng chẳng chữ nào vào đầu đâu. Anh cần phải ngủ một chút để nạp lại năng lượng đã.”

“Mình cũng thế,” Jeremiah hòa theo.

Khoanh hai tay trước ngực, tôi hậm hực lườm hai anh em nhà Fisher. “Em cũng mệt chứ bộ. Nhưng hãy nhìn đồng hồ xem, đã một giờ rồi. Tối nay chúng ta sẽ phải học suốt đêm và khởi hành vào sáng sớm ngày mai.”

Anh Conrad nhún vai, giọng rất khinh đời, “Anh làm việc hiệu quả nhất khi có áp lực.”

“Nhưng...”

“Thôi mà, Belly. Anh không thể học hành gì trong tình trạng này hết. Hãy để anh ngủ độ một tiếng thôi.”

Jeremiah đã ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Tôi thở dài chịu thua. Mình tôi, thân cô thế cô, làm sao cãi cho lại hai anh em bọn họ chứ. “Được rồi. Một tiếng. Đúng một tiếng thôi đấy.”

Tôi đi vào bếp, rót một cốc nước đầy để uống cho tỉnh táo. Tôi cũng thêm ngủ lắm chứ, nhưng làm thế có khác nào nói một đằng làm một nẻo.

Tranh thủ lúc hai anh em nhà kia ngủ, tôi đi ra ngoài xe lấy sách vở, laptop của anh Conrad, sau đó mang vào trong bếp, chuẩn bị bàn học sẵn sàng. Tôi sắp xếp giấy bút, sách vở và tài liệu theo từng môn ngay ngắn. Tôi thậm chí còn pha sẵn một bình cà phê to, và mặc dù không uống nhưng trình độ pha cà phê của tôi không thua kém gì ai bởi sáng nào tôi chẳng pha cho mẹ. Xong xuôi, tôi lấy xe của Jeremiah phóng ra McDonal’s mua mấy cái bánh cheeseburger (bánh kẹp phô-mát). Anh Conrad và Jeremiah thích món cheeseburger của McDonal’s đến nỗi họ còn từng tổ chức thi ăn cheeseburger xem ai ăn được nhiều hơn và bánh cheeseburger được xếp thành từng chồng như bánh xếp. Thỉnh thoảng họ cũng cho tôi tham gia cùng. Tôi mới thắng được một lần duy nhất, sau khi ăn hết tổng cộng 9 cái cheeseburger.

Tôi để cho hai anh em ngủ thêm nửa tiếng nữa – nhưng đó là vì tôi cần thêm thời gian để chuẩn bị xong xuôi mọi thứ. Sau đó tôi đổ đầy cái bình xịt của cô Susannah, cái mà cô vẫn thường dùng để rửa lá cây. Tôi xịt vào anh Conrad đầu tiên, ngay chính giữa mặt.

“Này!” Anh giật mình choàng tỉnh. Anh kéo áo lên lau mặt, trước khi bị tôi xịt thêm cho một phát nữa.

“Dậy thôi, dậy thôi,” tôi bước tới chỗ Jeremiah và xịt vào mặt cậu ấy. Nhưng Jeremiah vẫn tiếp tục ngủ không vẫy tay. Xưa nay ít ai đánh thức được anh chàng này dậy lắm. Đến đại bác nổ cạnh tai cậu ấy cũng chưa chắc đã tỉnh. Tôi lại tiếp tục xịt và xịt và khi cậu ấy lăn người qua một bên, tôi mở nắp bình ra và dội nguyên cả bình nước vào lưng cậu ấy.

Cuối cùng thì Jeremiah cũng chịu thức dậy, sau khi vươn veo oằn eo một hồi trên sàn nhà. “Chào buổi sáng,” cậu ấy nhoẻn miệng cười với tôi, như thể đã quá quen với việc bị đánh thức như thế này rồi. Có thể không dễ để đánh thức được Jeremiah dậy nhưng được cái cậu ấy không bao giờ gất gỏng hay cầu nhàu mỗi khi thức giấc.

“Không phải buổi sáng đâu. Mới gần 3 giờ chiều thôi. Em đã để cho hai người ngủ thêm hẳn nửa tiếng vì thế phải biết ơn em đấy.” tôi mở mồm dạn trước.

“Mình biết ơn cậu mà,” Jeremiah chìa tay ra cho tôi kéo để đứng dậy.

Họ đi theo tôi vào trong bếp.

“Cái gì...” anh Conrad há hốc mồm nhìn xung quanh bếp.

Jeremiah vỗ tay và giơ một tay lên đập tay với tôi. “Cậu đúng là số 1 đấy!” nói rồi cậu ấy khịt khịt mũi hít hà và phát hiện ra cái túi giấy mỳ trắng của tiệm McDonald’s. “Tuyệt vời! Bánh cheeseburger của Mickey D’s! Mìh có thể nhận ra cái mùi này ở bất cứ đâu!”

Tôi nhanh tay gạt phăng tay Jeremiah ra. “Chưa được ăn. Ở đây có cơ chế thưởng phạt rõ ràng. Nếu anh Conrad học tử tế thì anh ấy sẽ được ăn.”

Jeremiah cau mặt lại. “Thế còn mình?”

“Nếu anh Conrad học tử tế thì cậu cũng sẽ được ăn.”

Anh Conrad nhướn mày nhìn tôi. “Cơ chế thưởng phạt hử? Thế ngoài đồ ăn ra anh còn được cái gì nữa không?”

Mặt tôi đỏ bừng lên. “Chỉ có cheesburger thôi.”

Ánh mắt anh nhìn tôi đầy vẻ đánh giá, như thể anh đang cân nhắc suy nghĩ xem có nên đòi mua một cái áo khoác hay không. Hai má tôi càng lúc càng đỏ khi thấy anh nhìn tôi. “Mặc dù anh cũng thích mấy trò thưởng phạt này lắm, nhưng chắc anh sẽ bỏ qua thôi.” cuối cùng anh lên tiếng.

“Anh nói gì cơ?” Jeremiah hỏi.

Anh Conrad nhún vai. “Anh tự học hiệu quả hơn. Anh biết phải làm sao rồi. Hai đứa có thể đi.”

Jeremiah lắc đầu khó chịu. “Lúc nào anh cũng thế, Conrad ạ. Anh không thể chịu đựng nổi cái ý nghĩ phải nhờ vả ai đó. Nhưng đáng buồn cho anh, tội em sẽ không đi đâu hết. Tội em sẽ ngồi lì ở đây.”

“Hai đứa thì biết gì về môn Tâm lý hử?” Anh Conrad khoanh tay hỏi.

Ngay lập tức Jeremiah bật dậy hơn hớn nói, “Bọn em sẽ tự biết cách.” vừa nói cậu ấy vừa quay sang nháy mắt với tôi. “Bells, bọn mình có thể ăn trước được không? Mình cần có chút dầu mỡ vào trong bụng thì mới có sức để học được.”

Tôi có cảm giác như vừa thắng được một cái giải gì đó. Như thể tôi là nhà vô địch, không ai có thể đánh bại. Thò tay vào trong túi giấy, tôi rút ra đưa cho mỗi người một cái bánh và nghiêm nghị nói, “Mỗi người một cái thôi đấy.”

Anh Conrad lúi húi mở tủ tìm nước sốt Tabasco, trong khi tôi và Jeremiah âm thầm đứng sau lưng anh giơ tay ăn mừng, tùm tùm cười với nhau. Từ xưa tới nay Jeremiah và tôi vẫn luôn là một đội ăn ý mà.

Ba anh em ngồi ăn bánh cheesburger trong im lặng. Sau khi ăn xong, tôi quay sang hỏi anh Conrad, “Giờ anh muốn học theo kiểu nào hả anh Conrad?”

“Ngay từ đầu anh đã không muốn học kiểu này rồi nên anh sẽ để cho em tự quyết định,” anh nói, miệng vẫn dính một ít mù tạt ở môi dưới.

“OK, thế cũng được,” tôi đã biết trước là anh sẽ nói như vậy mà. “Anh sẽ đọc sách. Em sẽ chuẩn bị giấy ghi nhớ cho môn Tâm lý. Còn Jeremiah sẽ đánh dấu.”

“Jere mà biết đánh dấu thì anh đi đầu xuống đất,” anh Conrad cười khẩy.

“Ê!” Jeremiah lườm anh Conrad một cái, sau đó quay sang nhìn tôi đầy cầu khẩn, “Anh Conrad nói đúng. Mình đốt cái khoản đánh dấu lắm. Mình sẽ lại đánh dấu nguyên cả trang cho coi. Thôi để mình chuẩn bị giấy ghi nhớ còn cậu phụ trách vụ đánh dấu Bells nhé!”

Tôi mở hộp giấy ghi nhớ ra đưa cho Jeremiah. Điều thần kỳ là anh Conrad, không nói không rằng, răm rắp nghe theo sự phân công của tôi. Anh lấy quyển sách Tâm lý ra khỏi chồng sách và bắt đầu đọc.

Nhìn cái cách anh ngồi đầu ngẩng cao chăm chú đọc sách, tôi như đang thấy lại hình ảnh của Conrad ngày xưa. Người quan tâm tới những thứ tỉ mỉ như các bài kiểm tra, những chiếc áo sơ mi ủi phẳng và luôn đúng giờ. Ngược lại, Jeremiah không phải là típ người của học hành. Cậu ấy ghét phải đi học, ghét mấy vụ điểm số. Học hành xưa nay luôn là thế mạnh của anh Conrad. Ngay từ khi còn bé, anh đã là người nghĩ ra đủ các trò thí nghiệm Hóa học cho chúng tôi tham gia trong vai trò trợ lý. Tôi vẫn nhớ khi lần đầu tiên anh phát hiện ra từ “hoang đường”, anh đã đi khắp các nhà nhắc đi nhắc lại câu “Chuyện đó thật hoang đường”. Hay là từ “đần độn” – từ yêu thích của anh dùng để chế nhạo người khác. Hè năm anh 10 tuổi, anh đã bắt

đầu ôm cuốn *Bách khoa toàn thư* và chỉ tới mùa Hè một năm sau đó anh đã đọc hết đến phần chữ Q rồi.

Tôi chợt nhận ra rằng: Tôi nhớ anh. Suốt quãng thời gian qua. Tận sâu thẳm trong tim, tôi vẫn không sao quên được anh. Nó vẫn còn nguyên ở đó. Lúc nào cũng vậy. Mặc dù anh chỉ đang ngồi cách tôi chưa đầy một mét, nhưng tôi vẫn thấy nhớ anh hơn bao giờ hết.

Vừa lén nhìn trộm anh, tôi vừa thầm nghĩ *Hãy quay trở lại. Hãy trở lại là người con trai em vẫn mãi yêu và thương nhớ.*

Chương 39

Chúng tôi đã ôn xong môn Tâm lý và giờ anh Conrad đang đeo tai nghe tập trung vào bài luận tiếng Anh của mình. Đột nhiên điện thoại tôi rung. Là Taylor. Không biết cậu ấy gọi để xin lỗi hay là để bắt tôi mang trả lại toàn bộ chỗ đồ cậu ấy cho mượn ngay lập tức. Hoặc có khi là cả hai. Tôi lẳng lặng tắt máy.

Với những gì đang diễn ra trong căn nhà này, tôi chẳng có thời gian nghĩ tới trận cãi vã với Taylor lấy một lần. Mới quay lại căn nhà mùa Hè có vài ngày mà tôi đã quên bằng đi Taylor và những thứ khác ở nhà, luôn luôn là như vậy.

Hơn nữa, những gì cậu ấy nói với tôi thực sự đã khiến tôi bị tổn thương khá nhiều. Mặc dù có thể đó là sự thật nhưng tôi không biết liệu tôi có thể tha thứ cho Taylor vì đã nói ra những lời như thế với tôi hay không.

Trời bắt đầu tối dần, Jeremiah nghiêng người sang thì thào nói với tôi, “Nghe này, nếu muốn, cậu có thể về luôn tối nay. Cứ lấy xe của mình mà đi. Mai mình qua nhà cậu lấy sau, sau khi anh Conrad thi xong. Rồi ba anh em đi đâu đó chơi luôn.”

“Nhưng mình chưa định về. Mình muốn đi cùng hai người ngày mai cơ.”

“Cậu chắc chứ?”

“Tất nhiên rồi. Hay là cậu không muốn mình đi cùng?” tôi chợt dạ hỏi, lòng hơi có chút tự ái. Cậu ấy nói cứ như thể tôi là gánh nặng của hai anh em họ, như thể chúng tôi không phải là người một nhà vậy.

“Đâu có, tất nhiên là mình muốn rồi,” Jeremiah ngừng một lát, ngập ngừng như muốn nói thêm gì đó.

Tôi dùng cái bút đánh dấu chọc chọc vào tay cậu ấy, nói giọng nửa đùa nửa thật, “Hay là cậu

sợ sẽ gặp rắc rối với Mara?” Tôi vẫn chưa thể tin được là Jeremiah đã giấu không kể cho tôi nghe chuyện cậu ấy có bạn gái. Tôi cũng không biết tại sao điều đó khiến tôi khó chịu đến vậy nhưng nói chung là tôi thấy không vui. Chúng tôi thân nhau như thế cơ mà. Hoặc chí ít là từng thân nhau tới mức không giấu giếm nhau bất cứ chuyện gì. Đáng ra tôi phải được biết lúc nào cậu ấy có bạn gái, lúc nào không chứ. Còn nữa, họ đã “chia tay nhau” bao lâu rồi? Hình như tôi không hề thấy bóng dáng cô nàng Mara đó ở đám tang cô Susannah thì phải. Tôi cũng chỉ đoán như thế thôi, chứ ngày hôm ấy làm sao có chuyện Jeremiah dắt tay cô ta đi giới thiệu với từng người được. Vả lại, làm gì có loại bạn gái nào mà không tới dự đám tang của mẹ bạn trai mình? Ngay đến bạn gái cũ của anh Conrad còn đến nữa là.

Jeremiah liếc mắt nhìn anh Conrad sau đó hạ giọng thì thào, “Mình đã nói với cậu rồi, chuyện giữa mình và Mara đã kết thúc.” Khi thấy tôi không có phản ứng gì, cậu ấy nói tiếp, “Thôi mà, Belly. Đừng giận mình nữa mà.”

“Không thể tin được cậu lại giấu mình chuyện của Mara,” tôi cắn cú ngời đánh dấu vàng chóc cả trang sách, mắt không nhìn Jeremiah, “Không thể tin được cậu lại giữ bí mật với cả mình.”

“Tại vì chẳng có gì để kể hết, mình thề đấy.”

“Ha!” Tôi bĩu môi. Nhưng trong lòng thấy khá hơn hẳn. Tôi khẽ liếc mắt nhìn Jeremiah, và cậu ấy nhìn lại tôi, ánh mắt đầy lo lắng.

“OK?”

“Thôi được rồi. Dù sao nó cũng chẳng liên quan gì đến mình. Chỉ là mình cứ nghĩ cậu sẽ kể cho mình nghe những chuyện như vậy cơ đấy.”

Jeremiah ngả người ra ghế từ tốn nói, “Bọn mình cũng không nghiêm túc đến thế đâu, tin mình đi. Xét cho cùng cô ấy cũng chỉ là một cô gái. Chuyện của bọn mình không giống như chuyện của anh Conrad và...”

Tôi ngược mắt lên nhìn Jeremiah và cậu ấy ngượng ngùng im bật.

Chuyện của họ không giống như chuyện của anh Conrad và chị Aubrey. Anh Conrad đã từng một thời rất yêu chị Aubrey. Anh như phát điên, phát cuồng vì chị ta. Anh chưa bao giờ đối với tôi như thế, dù chỉ là một lần. Nhưng tôi đã rất yêu anh. Tôi yêu anh lâu hơn và nhiều hơn bất cứ ai trên cõi đời này và có lẽ tôi sẽ không bao giờ còn có thể yêu được một ai như thế nữa – nhưng biết đâu đó lại là một điều hay.

Khi tôi thức dậy vào sáng hôm sau, việc đầu tiên tôi làm là đi ra chỗ cửa sổ và nhìn ra ngoài. Ai mà biết được tôi sẽ còn được đứng ngắm cảnh biển như thế này bao nhiêu lần nữa? Đám trẻ tụi tôi giờ đỡ lớn. Chẳng mấy chốc tôi sẽ vào đại học. Nhưng có một điều an ủi là căn nhà sẽ vẫn luôn ở đây, không đi đâu được.

Lâu lắm rồi tôi mới thấy một buổi sáng nhiều sương như thế này, gần như không thể phân định được rõ đâu là đường chân trời, đâu là nơi đại dương bắt đầu. Ước gì tôi có thể cất giữ những gì mình đang được thấy vào trong một chiếc lọ và mang nó theo khắp nơi cùng mình.

Sau đó tôi chạy sang phòng Jeremiah và phòng anh Conrad, đấm thành thành lên cửa, gọi rất to, “Dậy mau! Dậy mau! Đến giờ lên đường rồi!”

Tôi chạy xuống lầu lấy nước quả ép uống và thấy anh Conrad vẫn đang ngồi ở cái chỗ mà tôi thấy anh ngồi lúc tôi lên phòng đi ngủ lúc 4 giờ sáng nay. Anh đã thay đồ chỉnh tề và đang hí hoáy ghi chép cái gì đó vào trong cuốn sổ tay.

Tôi bước giật lùi, lảng lảng rời khỏi bếp nhưng anh đã ngẩng đầu lên và nhìn thấy tôi. “Bộ pajama đẹp đấy.”

Hai má tôi đỏ bừng. Tôi vẫn đang mặc bộ pajama ngu ngốc của Taylor. “Hai mươi phút nữa chúng ta sẽ khởi hành, vì thế anh hãy chuẩn bị sẵn sàng đi.” Tôi cau có nói.

Lúc tôi quay người bước lên cầu thang, tôi nghe thấy tiếng anh Conrad gọi với theo, “Anh đã sẵn sàng rồi.”

Nếu anh nói anh đã sẵn sàng tức là anh đã sẵn sàng thật. Anh sẽ qua được các bài kiểm tra đó. Không biết chừng lại còn điểm A toàn bộ ý chứ. Một khi anh Conrad đã đặt quyết tâm vào chuyện gì, anh ấy sẽ không bao giờ thất bại.

~*~

Một tiếng sau, ba anh em gần như đã sẵn sàng để đi. Tôi đang khóa cửa kính ở sân sau thì nghe thấy tiếng anh Conrad hỏi, “Chúng ta có nên không nhỉ?”

Tôi đang quay lại hỏi, “Chúng ta có nên làm cái gì cơ ạ?” thì Jeremiah không hiểu từ đâu xuất hiện.

“Có chứ. Cứ theo truyền thống mà làm!” Jeremiah nói.

Ôi không. “Không được!” Tôi giãy nảy lên. “Không đời nào!”

Nhưng dù nhanh đến mấy tôi cũng không thể nhanh hơn được hai anh em bọn họ. Nhanh

như cắt, Jeremiah chộp lấy hai chân tôi, còn anh Conrad tóm lấy hai tay và không thể nhích nhằng hơn, họ đứng đưa qua lại vài cái trước khi quăng tôi lên trời và rơi vèo cái xuống bể bơi. Tôi tự nhủ, *thôi thì ít ra cuối cùng anh em họ cũng đồng lòng ở một điểm nào đó.*

Khi tôi từ dưới nước trồi lên, tôi hét “Đồ đểu!” Và nó chỉ càng khiến cho hai anh em nhà Fisher cười to hơn.

Tôi phải quay vào trong nhà thay bộ quần áo ướt ra. Chẳng còn bộ nào khác để mặc ngoài chiếc váy mùa Hè điệu đà và đôi xăng đan cao gót của Taylor. Vừa lau đầu, tôi vừa tủm tỉm cười một mình. Thật khó để nổi giận với hai anh em bọn họ. Nhất là khi đó có thể sẽ là cú tung người chạm nước cuối cùng của tôi ở đây. Đáng tiếc là anh Steven không có mặt để tham gia cùng bọn tôi.

~*~

Chính Jeremiah là người nảy ra ý tưởng đi chung một xe để anh Conrad có thêm thời gian đọc bài trên xe. Anh thậm chí còn chẳng buồn ngồi ghế trên, mà chỉ lẳng lặng đi ra bằng ghế sau cùng một xấp giấy ghi nhớ trên tay.

Đúng như dự đoán, tôi đã khóc khi xe bắt đầu chuyển bánh. Cũng may là tôi ngồi ở ghế trên và đeo kính râm nên không ai nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi. Chỉ tại tôi yêu căn nhà mùa Hè này vô cùng và tôi ghét khi phải nói lời từ biệt với nó. Đối với tôi, đó không phải là một ngôi nhà đơn thuần, đó là các mùa Hè, các buổi dạo chơi trên biển, các buổi hoàng hôn. Đó là cô Susannah.

Chúng tôi lái xe trong im lặng... cho tới khi ca khúc “Baby Once More Time” của Britney Spears nổi lên trên radio. Tôi vớ tay vặn đài to hết cỡ. Không cần nói cũng biết anh Conrad ghét cay ghét đắng mấy cô ca sỹ kiểu Britney Spears, nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi đứng đưa người hát theo, và Jeremiah cũng vậy.

“Oh baby baby, I shouldn’t have let you go,” tôi ngêu ngao hát.

“Show me how you want it to be,” Jeremiah ở bên cạnh lắc lư vai phụ họa theo tôi.

Tiếp đó là ca khúc “Summer Love” (Tình yêu mùa Hè) của Justin Timberlake và Jeremiah mà bắt chước Justin Timberlake thì thôi rồi, chuẩn không cần chỉnh. Cậu ấy luôn biết cách hòa nhập với mọi người, khiến cho người bên cạnh thấy thoải mái, dễ gần. Nhiều lúc tôi cũng muốn được giống như cậu ấy.

Cậu ấy quay sang nhìn tôi và cất giọng hát, “And tell me how they got that pretty little face on that pretty little frame, girl”. Tôi đặt tay lên ngực, giả đồ làm fan cuồng nhiệt của Jeremiah. Tới đoạn điệp khúc tôi cũng hát rống lên phụ họa theo Jeremiah, “This just can’t be summer love...” (Đây không thể chỉ là tình yêu mùa Hè...)

Từ băng ghế sau, anh Conrad gầm lên, “Hai đứa có thể vặn nhỏ tiếng nhạc đi được không?”

Anh đang phải ôn bài mà, quên à?”

Tôi quay ra phía sau, rụt đầu ăn năn, “Ừ, xin lỗi. Bọn em có làm phiền tới anh lắm không?”

Anh nhú mày nhìn tôi, trán nhăn tít lại.

Không nói không rằng, Jeremiah vói tay vặn nhỏ đài xuống. Bọn tôi lái tiếp khoảng một tiếng nữa rồi cậu ấy quay sang hỏi tôi, “Cậu có muốn đi toa-let hay gì đó không? Mình sẽ dừng ở trạm xăng kế tiếp để mua ít xăng.”

Tôi lắc đầu. “Không, nhưng mình hơi khát nước.”

Chúng tôi dừng xe ở bãi đỗ xe của trạm xăng. Và trong lúc Jeremiah đi đổ xăng, anh Conrad ngủ ở băng ghế sau, tôi tranh thủ chạy vào siêu thị mini mua ít đồ ăn. Tôi mua cho tôi và Jeremiah mỗi đứa một cốc Slurpee – nửa Coke, nửa anh đào – một sự kết hợp phải nói là hoàn hảo, sau nhiều năm đúc kết kinh nghiệm của tôi.

Lúc quay trở vào trong xe, tôi chìa tay đưa cho Jeremiah cốc Slurpee, và mặt cậu ấy sáng bừng lên. “Ừ, cảm ơn cậu, Bells. Cậu lấy cho mình vị gì thế?”

“Cứ uống đi rồi biết.”

Jeremiah uống một ngụm to, gật gù khen, “Một nửa Coke, một nửa anh đào. Đúng sở trường của cậu. Quá ngon!”

“Ê, cậu còn nhớ cái lần...” tôi nói.

“Có chứ,” Jeremiah trả lời ngay mà không cần đợi tôi nói hết câu. “Bố mình tới giờ vẫn không thích ai động vào cái máy xay đó đâu.”

Tôi gác chân lên phía trước, ngả lưng ra đằng sau ghế, sung sướng nhâm nhi từng ngụm Slurpee. Tôi tự nhủ với bản thân, *Hạnh phúc chính là một cốc Slurpee và cái ống hút màu hồng đậm.*

Từ phía đằng sau, anh Conrad cau mày hỏi, “Của anh đâu?”

“Em tưởng anh vẫn đang ngủ,” tôi tỉnh bơ nói, “Hơn nữa Slurpee là phải uống ngay nếu không nó chảy ra hết... vì thế em thấy không cần mua cho anh làm gì.”

Anh Conrad hậm hực nhìn tôi. “Thế thì ít nhất cũng phải cho anh nhấp một ngụm với chứ.”

“Nhưng anh ghét Slurpee mà,” tôi cự lại. Sự thật là thế mà. Trước giờ anh Conrad có bao giờ thích mấy thứ đồ uống có đường đâu.

“Kệ. Anh đang khát khô cả cổ đây.”

Tôi đưa cho anh cốc Slurpee của tôi và quay đầu nhìn anh uống. Tôi còn cứ ngỡ anh sẽ nhăn

nhớ mặt mày cơ đấy, ai dè anh chỉ thần nhiên uống sau đó đưa lại cái cốc cho tôi và nói, “Anh tưởng sở trường của em là món ca cao chứ.”

Tôi sững sờ nhìn anh. Tôi không đang nghe lầm đấy chứ? Không lẽ anh vẫn còn nhớ? Qua cái cách anh nhướn một bên lông mày nhìn lại tôi, tôi biết là anh vẫn nhớ. Và lần này, tôi lại là người quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Bởi vì tôi vẫn nhớ. Tôi nhớ hết mọi chuyện.

Chương 41

Trong lúc anh Conrad vào trường làm bài kiểm tra, Jeremiah và tôi đi mua bánh mì kẹp thịt gà tây và lê tàu, sau đó ra bãi cỏ ngồi ăn. Tôi ăn xong trước cả Jeremiah, vì quá đói.

Về phần mình, sau khi ăn xong, Jeremiah vo tròn miếng giấy bạc trong tay, đứng dậy ném vào thùng rác. Kế đó, cậu ấy ngồi xuống cạnh tôi và đột nhiên hỏi, “Tại sao cậu không tới thăm mình sau khi mẹ mình mất?”

Quá bất ngờ, tôi chỉ biết lắp bắp, “M-m-ình c-c-có m-m-à. Mình... mình đã tới đám tang còn gì.”

Jeremiah vẫn nhìn chăm chăm vào mặt tôi. “Ý mình không phải như thế, cậu biết mà.”

“Mình... mình đã nghĩ là cậu sẽ không muốn gặp mình khi đó.”

“Không phải, chính cậu mới là người không muốn có mặt ở đó. Mình đã rất hy vọng sẽ được nhìn thấy cậu ở đó.”

Jeremiah nói đúng. Tôi đã không muốn có mặt ở đó. Tôi đã không muốn tới gần khu vực nhà cô, chứ đừng nói là đứng ở trong nhà cô. Chỉ riêng việc nghĩ tới cô thôi cũng đã đủ khiến trái tim tôi đau nhói; chuyện đó quả thực quá sức chịu đựng đối với tôi. Nhưng giờ đây, khi nghe những lời này của Jeremiah, rằng cậu ấy đã đợi tôi gọi điện, rằng cậu ấu đã rất cần có người để trò chuyện, tôi lại càng thấy đau lòng hơn. “Cậu nói đúng,” cuối cùng tôi thừa nhận. “Đáng ra mình phải tới đó mới phải.”

Jeremiah đã luôn có mặt khi mọi người cần. Vì anh Conrad, vì cô Susannah. Vì tôi. Nhưng thử hỏi ai đã có mặt khi cậu ấy cần tới nhất? Không một ai cả. Tôi rất muốn nói với Jeremiah rằng giờ tôi đang ở đây rồi.

Cậu ấy ngửa mặt nhìn lên trời. “Chuyện này thực sự rất khó khăn đối với mình, cậu có biết không? Bởi vì mình rất muốn nói về mẹ. Nhưng anh Conrad lại không muốn, cậu thì chẳng thấy

đầu. Và mình cũng không thể nói chuyện này với bố được. Mình biết, mọi người ai cũng yêu thương mẹ nhưng lại không có ai muốn nhắc về mẹ.”

“Cậu muốn nói về chuyện gì?”

Jeremiah trầm ngâm. “Rằng mình nhớ mẹ vô cùng. Mình thực sự rất nhớ mẹ. Mặc dù mẹ mới ra đi chưa đầy hai tháng nhưng mình có cảm tưởng như hàng thế kỷ đã trôi qua. Nhưng đồng thời cái cảm giác đau đớn ấy vẫn chỉ như mới vừa xảy ra ngày hôm qua.”

Tôi gật đầu công nhận. Tôi cũng có cảm giác giống y như thế.

“Cậu có nghĩ là mẹ sẽ vui không?”

Ý cậu ấy là về chuyện của anh Conrad, liệu cô Susannah có vui không khi thấy chúng tôi giúp đỡ anh như thế này.

“Có chứ, tất nhiên rồi.”

“Mình cũng nghĩ thế.” Jeremiah ngập ngừng một lát rồi nói tiếp. “Giờ thì sao?”

“Ý cậu là sao?”

“Ý mình là... cậu có quay trở lại đó mùa Hè năm nay không?”

“Có chứ. Lúc nào mẹ mình tới, mình cũng sẽ đi theo mẹ.”

Jeremiah gật đầu đầy mãn nguyện. “Thế thì tốt. Bởi vì bố mình đã nói sai. Đó cũng là nhà của cậu. Của cô Laure, của anh Steven. Nó thuộc về tất cả chúng ta.”

Đột nhiên trong tôi trào dâng một cảm giác rất lạ, một sự thôi thúc khó tả, muốn được dùng mu bàn tay vuốt nhẹ lên má Jeremiah... để cậu hiểu được, *cảm nhận* được những lời đó có ý nghĩa với tôi đến thế nào. Bởi vì đôi lúc có những từ nói ra là thừa thãi và tôi rất hiểu điều đó. Nhưng cuối cùng tôi vẫn nói, “Cám ơn cậu. Điều đó có ý nghĩa... rất lớn.”

Jeremiah nhún vai, “Mình chỉ nói sự thật thôi mà.”

Chúng tôi nhìn thấy anh từ đằng xa đi lại. Hai đứa đứng bật dậy nín thở chờ đợi.

“Trông có giống là tin tốt lành đối với cậu không? Mình thì nghĩ là có.” Jeremiah thì thảo bên cạnh tôi.

Và tôi cũng nghĩ như vậy.

Anh Conrad đi rất nhanh về phía hai đứa chúng tôi đang đứng, mặt mày rạng rỡ. “Anh làm bài ngon ơ.” Anh nói giọng đắc thắng. Lần đầu tiên kể từ sau khi cô Susannah mất, tôi mới thấy anh cười rạng rỡ như thế này – một nụ cười thực sự, hân hoan và vô tư lự. Anh và Jeremiah đập tay vào nhau chan chát để ăn mừng. Sau đó anh quay sang mỉm cười nhìn tôi, và rồi bất ngờ

nhắc bổng tôi lên xoay một vòng khiến tôi sém chút nữa thì ngã.

Tôi bật cười. “Thấy chưa? Thấy chưa? Em đã bảo anh rồi mà!”

Anh Conrad bế thốc tôi lên, vác lên vai, giống như tối hôm trước, vừa chạy vừa lách sang bên trái, lại lạng sang bên phải cứ như thể đang ở trên sân bóng không bằng. Trên vai anh, tôi cười như nắc nẻ, gào thét ầm ỹ, “Bỏ em xuống!” trong khi tay vẫn liên tục giữ váy.

Cuối cùng anh cũng chịu thả tôi xuống, một cách nhẹ nhàng. “Cám ơn em,” anh nói, tay vẫn đang vòng quanh eo tôi. “Vì đã tới.”

Trước khi tôi kịp nói thêm lời nào, Jeremiah đột nhiên từ đâu bước tới, “Anh vẫn còn một môn nữa đấy, Conrad,” giọng cậu ấy đầy căng thẳng, có vẻ không thoải mái. Tôi đưa tay kéo lại váy cho phẳng.

Anh Conrad nhìn đồng hồ. “Ừ, đúng rồi. Giờ anh tới khoa Tâm lý luôn đây. Môn này sẽ xong nhanh thôi. Khoảng một tiếng nữa gặp lại hai đứa nhé.”

Tôi nhìn theo bóng anh khuất dần, với hàng triệu câu hỏi đang nhảy múa trong đầu. Tôi bỗng cảm thấy hơi váng vất, nhưng tôi biết nguyên nhân không phải chỉ vì mấy cú lắc khi nãy.

“Mình đi toa-let cái đã. Gặp lại cậu trên xe nhé.” Nói rồi Jeremiah quăng cho tôi cái chìa khóa xe và đi thẳng.

“Cậu có muốn mình đợi không?” tôi hỏi.

Không buồn quay đầu lại, cậu ấy chỉ nói, “Không, cứ ra xe trước đi.”

Thay vì ra thẳng bãi xe, tôi ghé qua căng-tin mua một lon soda và một cái áo có mũ in chữ BROWN trước ngực. Mặc dù trời không hề lạnh nhưng tôi vẫn quyết định khoác nó vào.

~*~

Jeremiah và tôi ngồi trong xe nghe đài. Trời bắt đầu tối dần. Tôi hạ hết cửa kính xuống, lắng nghe tiếng chim đầu đỏ ríu rít gọi nhau. Anh Conrad có lẽ cũng sắp làm xong bài thi cuối cùng rồi.

“Cái áo đẹp đấy,” Jeremiah nói.

“Cám ơn. Mình vẫn luôn muốn có một cái cửa trường Brown mà.”

Jeremiah gật đầu. “Ừ, mình vẫn nhớ.”

Tôi nghịch nghịch sợi dây chuyền trên cổ, cuốn vào ngón tay út, “Không hiểu...” tôi ngừng lại, đợi Jeremiah lên tiếng, hỏi xem tôi đang nghĩ cái gì. Nhưng cậu ấy đã không hỏi tôi lấy một lời.

Cậu ấy chỉ im lặng.

Thở dài, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. “Anh ấy có bao giờ kể với cậu về mình không? Ý mình là... anh ấy đã bao giờ nói gì về mình...”

“Đừng!” Jeremiah đột nhiên cắt ngang.

“Đừng gì cơ?” Tôi bối rối nhìn Jeremiah.

“Đừng hỏi mình chuyện đó. Đừng hỏi mình về anh ấy.” Jeremiah hạ giọng nói đầy gay gắt. Cậu ấy chưa bao giờ nói với tôi bằng cái giọng giận giữ như thế. Mặt cậu ấy đanh lại.

Tôi giật mình, thu người lại trên ghế, có cảm tưởng như vừa bị Jeremiah cho một cái bạt tai vào mặt. “Cậu bị làm sao thế?”

Jeremiah mở miệng tính nói câu gì đó, có thể là một lời xin lỗi, cũng có thể là không. Và rồi cậu ấy im bặt, nghiêng người về phía tôi, kéo tôi lại – như một thứ lực hấp dẫn, không sao cưỡng lại nổi – và hôn lên môi tôi, mạnh bạo và quyết liệt. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi lúc đó là *Sáng nay cậu ấy đã không có thời gian cạo râu* và tôi chợt nhận ra là mình cũng đang hôn lại Jeremiah, hai mắt nhắm nghiền, còn tay thì vuốt dọc theo mái tóc vàng mềm mại của cậu ấy. Jeremiah hôn tôi đắm đuối như một người đang bị chết đuối còn tôi chính là không khí. Đó là một nụ hôn cuồng nhiệt, đầy đam mê – một cảm giác tôi chưa từng trải qua bao giờ.

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao mọi người lại nói cảm giác đó giống như khi Trái Đất ngừng xoay. Đường như thế giới bên ngoài xe không hề tồn tại. Chỉ có hai đứa chúng tôi.

Khi Jeremiah buông tôi ra, trông cậu ấy vẫn như chưa bừng tỉnh khỏi cơn mê. Ngượng ngùng hắng giọng, cậu ấy nói: “Belly...” Nhưng đó là tất cả những gì cậu ấy có thể thốt ra khi ấy, chỉ mỗi tên của tôi.

“Cậu vẫn...” Quan tâm. Nghĩ về tôi. Muốn tôi.

Jeremiah gật đầu thừa nhận. “Có. Mình vẫn muốn.”

Và rồi chúng tôi lại tiếp tục hôn nhau.

~*~

Hẳn là anh đã gây ra tiếng động gì đó, bởi vì cả hai chúng tôi đã cùng lúc ngược mắt nhìn lên.

Chúng tôi lập tức buông nhau ra. Anh Conrad đang nhìn chăm chăm về phía chúng tôi, toàn thân anh bất động. Mặt anh trắng bệch.

Anh nói, “Không, đừng dừng lại. Anh mới là người làm ngắt quãng hai đứa.”

Nói xong anh quay người bỏ đi. Jeremiah và tôi hoảng hốt nhìn nhau. Gần như ngay lập tức,

tôi mở cửa lao ra khỏi xe. Không ngoái đầu nhìn lại lấy một lần.

Tôi chạy theo anh, gọi tên anh nhưng anh không hề dừng lại. Phải cho tới lúc tôi nắm tay anh kéo giật lại, anh mới chịu nhìn thẳng vào mắt tôi. Nỗi căm ghét chất chứa trong mắt anh khiến tôi thoáng rung mình. Chẳng phải đây chính là điều tôi vẫn hằng mong đợi sao? Chẳng phải tôi vẫn luôn muốn làm cho anh bị tổn thương giống như cách anh đã làm tổn thương tôi đó sao? Hoặc chí ít cũng là khiến cho anh có một chút phản ứng gì đó đối với tôi, thay vì sự thương hại hay cái thái độ dửng dưng. Tôi muốn anh bộc lộ cảm xúc thực sự trong lòng anh, dù cho nó là tốt hay xấu.

“Thế là giờ em chuyển sang thích Jeremiah đấy hả?” Anh cố nói bằng cái giọng tàn nhẫn, cay độc nhất có thể. Nhưng tôi vẫn cảm nhận được một chút cay đắng trong giọng nói của anh. Tôi biết, trái tim anh đang đau thực sự.

Điều đó khiến tôi vừa vui lại vừa buồn.

“Em cũng không biết nữa. Nếu em nói có thì liệu anh có quan tâm không?”

Anh nhìn tôi chằm chằm mất một lúc, sau đó đột nhiên anh tiến sát về phía tôi, giờ tay chạm vào sợi dây chuyền trên cổ tôi – sợi dây chuyền tôi đã giấu dưới áo cả ngày nay.

“Nếu em thích Jeremiah thì tại sao còn đeo sợi dây chuyền của anh?”

Tôi liếm môi, ngần ngừ một lúc rồi trả lời, “Em tìm thấy nó hôm tới ký túc xá của anh lấy đồ. Nó chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“Em biết thừa là nó có ý nghĩa gì mà.”

Tôi lắc đầu. “Em chẳng biết gì hết.” Trong khi sự thật là: Tôi biết, tất nhiên rồi. Tôi vẫn nhớ như in cái hôm anh giải thích ý nghĩa của ký hiệu vô cực này với tôi. Một thứ vô hạn, không thể đong đếm được, một khoảnh khắc kéo dài mãi mãi. Anh đã mua sợi dây chuyền đó cho tôi. Anh biết ý nghĩa của nó là gì.

“Thế thì hãy trả lại cho anh,” anh chìa tay ra. Tôi thấy bàn tay anh run run.

“Không,” tôi từ chối.

“Nó không phải là của em. Anh chưa bao giờ tặng nó cho em. Em đã tự ý lấy nó ra.”

Phải tới khi ấy tôi mới sực tỉnh. Cuối cùng thì tôi đã hiểu ra một điều: Mọi sự quan tâm, lo lắng, nếu chỉ nghĩ trong đầu thôi thì chưa đủ. Cần phải biến nó thành hành động thực ự, chứng tỏ rằng bạn sẵn sàng đứng ra đấu tranh vì người ấy. Còn nếu mọi thứ chỉ là những dự định dang dở thôi thì chưa đủ. Ít ra là đối với tôi. Tôi không còn thấy đủ với ý nghĩ rằng tận sâu thẳm trong tim anh có yêu tôi. Đôi khi bạn cần phải nói ra lời yêu thương với người bạn yêu, để chứng minh cho họ thấy rằng bạn thực sự quan tâm. Nhưng anh Conrad thì không, chưa bao giờ anh nói yêu tôi lấy một lần. Và với tôi như thế là không đủ.

Tôi có thể cảm nhận được là anh đang chờ tôi lên tiếng phản đối, tranh luận, và thậm chí là năn nỉ. Nhưng tôi đã không làm bất cứ một điều nào như thế. Tôi vật lộn với cái móc đằng sau gáy, không làm sao tháo nó ra được, nhất là trong hoàn cảnh hai tay đang run bần bật như thế này. Phải mất một lúc sau tôi mới tháo ra được cái móc và trả lại sợi dây chuyền cho anh.

Tôi nhận thấy mặt anh hơi sững lại vì bất ngờ, mặc dù chỉ là trong một khoảnh khắc rất rất ngắn, trước khi trở lại với vẻ thần nhiên như mọi ngày. Phải chăng tôi đã tự tưởng tượng ra, rằng anh thực sự có quan tâm?

Anh nhét sợi dây chuyền vào trong túi quần. “Giờ em đi được rồi.” Tôi vẫn không hề nhúc nhích, anh sáng giọng quát lên, “Đi đi!”

Toàn thân tôi giống như một cái cây, rễ đã bị ăn sâu xuống dưới lòng đất. Hai chân tôi đông cứng lại, không sao di chuyển được.

“Cứ tìm đến Jeremiah. Nó mới là người cần em,” anh Conrad nói, “Anh thì không. Anh chưa bao giờ cần em.”

Và rồi tôi quay người chạy vụt đi, vừa chạy vừa vấp ngã dúm dụi.

Chương 42

Tôi không quay trở lại xe ngay. Tôi đang phải đối mặt với những sự lựa chọn vô cùng khó khăn. Làm sao tôi có thể nhìn mặt Jeremiah sau những gì vừa xảy ra? Sau khi chúng tôi hôn nhau, sau khi tôi đuổi theo anh Conrad? Đầu óc tôi quay mòng mòng theo hàng trăm hướng, không biết phải quyết định như thế nào cho phải. Tôi liên tục đưa tay lên chạm vào môi, vào cổ - nơi mấy phút trước sợi dây chuyền vẫn còn đang ở đó. Tôi đi lòng vòng quanh sân trường thêm một lúc nữa, trước khi quay trở vào trong xe. Nếu không làm thế thì tôi còn biết phải làm sao? Tôi không thể tự ý bỏ đi mà không nói với ai câu nào. Hơn nữa tôi cũng chẳng có cách nào khác để về nhà.

Có vẻ như anh Conrad cũng nghĩ giống như tôi, bởi vì khi tôi quay trở lại xe, đã thấy anh yên vị ở băng ghế sau từ bao giờ rồi. Jeremiah đang ngồi trên nóc capo đợi tôi. “Hey,” cậu ấy nói.

“Hey,” tôi ngập ngừng chào lại. Lần đầu tiên mối liên hệ thần giao cách cảm giữa hai chúng tôi đã không hoạt động, bởi vì tôi không sao đọc được suy nghĩ của Jeremiah. Nét mặt cậu ấy lúc này thật khó đoán định.

Jeremiah trượt xuống khỏi nóc capo. “Về nhà thôi.”

Tôi gật đầu, và cậu ấy ném cho tôi chùm chìa khóa. “Cậu lái đi.”

~*~

Ở trong xe, anh Conrad hoàn toàn lờ tôi đi. Tôi dường như không còn hiện hữu trong mắt anh, và điều đó khiến tôi chỉ muốn chết quách đi cho xong. Đáng ra tôi không nên tới đây. Chúng tôi không ai nói với ai câu nào. Tôi đã đánh mất cả hai người bạn họ.

Cô Susannah sẽ nói sau khi chúng kiến mối quan hệ phức tạp này của ba người chúng tôi? Cô hẳn sẽ rất thất vọng về tôi. Tôi không những không giúp đỡ được chuyện gì mà chỉ càng khiến cho tình hình tồi tệ hơn mà thôi.

Ngay khi mọi chuyện tưởng chừng như đã ổn trở lại thì tôi lại làm bung bét hết cả lên.

Tôi cứ im lặng lái xe như thế cho tới khi trời bắt đầu đổ mưa. Mới đầu chỉ là vài giọt lất phất, càng về sau càng lớn dần, khiến cho cái cần gạt nước của tôi phải hoạt động hết công suất.

“Cậu có nhìn thấy gì không?” Jeremiah hỏi.

“Có,” tôi nói dối, trong khi thực tế là giới lăm tôi cũng chỉ nhìn được khoảng 5m phía trước mà thôi.

Trời mưa lớn khiến cho giao thông cũng như bị ngừng trệ, hàng dài xe lũ lượt nối đuôi nhau vào thành phố.

“Chắc là có tai nạn rồi,” Jeremiah nói.

Trong suốt hơn một tiếng, chúng tôi gần như dậm chân tại chỗ không nhích thêm được chút nào.

Tôi nhìn vào gương chiếu hậu xem phản ứng của anh Conrad nhưng nét mặt anh hoàn toàn dửng dưng. Anh như đang ở một nơi nào đó khác chứ không phải ở đây. Tôi hỏi, “Hay là chúng ta dừng đâu đó nghỉ tạm?”

“Ờ. Cứ dừng lại ở trạm nghỉ kế tiếp xem có tìm được trạm xăng nào không,” Jeremiah sốt ruột nhìn đồng hồ. Khi đó đã 10 giờ rưỡi tối.

~*~

Trời vẫn tiếp tục đổ mưa như trút. Chúng tôi dừng lại nghỉ chân trong bãi đỗ xe của trạm xăng lâu tới mức tôi có cảm giác thời gian như ngừng lại. Ngoài trời mưa to là vậy nhưng vì trong xe chẳng ai nói với ai tiếng nào nên khi bụng tôi sôi lên òng ọc vì đói, tôi biết chắc hai người kia cũng nghe thấy. Tôi đã phải giả vờ ho húng hắng vài tiếng để át nó đi.

Jeremiah mở cửa chạy về phía trạm xăng. Một lát sau cậu ấy quay lại với mái tóc ướt nhẹp,

nhỏ tong tổng lên áo. Cậu ấy quảng cho tôi một gói bơ đậu phộng và bánh quy pho-mát, mắt vẫn không nhìn về phía tôi. “Có một cái nhà nghỉ cách đây vài dặm,” Jeremiah vừa nói vừa lấy tay quệt nước mưa trên trán.

“Cứ đợi tạnh mưa xem đã,” anh Conrad nói. Đây là lần đầu tiên anh chịu mở miệng kể từ lúc chúng tôi khởi hành tới giờ.

“Anh không thấy người ta tạm thời cấm vào đường cao tốc rồi à? Giờ có tạnh mưa thì cũng không đi được. Em nghĩ chúng ta vào đâu đó nghỉ tạm vài tiếng rồi sáng sớm mai đi.”

Anh Conrad không nói thêm gì nữa.

Tôi cũng chẳng lên tiếng, bởi còn đang bận ăn bánh quy chấm bơ đậu phộng, hết cái này tới cái khác. Tôi thậm chí còn không buồn mời hai người kia ăn cùng.

“Belly, cậu thấy thế nào?” Jeremiah hỏi, giọng rất lịch sự, như thể tôi là cô em họ xa mới tới chơi vài hôm. Như thể chưa hề có chuyện hai đá chúng tôi vừa hôn nhau mấy giờ trước ý.

Tôi nuốt nốt miếng bánh cuối cùng rồi nhún vai nói, “Mình sao cũng được. Cậu muốn làm sao thì làm.”

Lúc chúng tôi đến được chỗ nhà nghỉ kia thì cũng đã nửa đêm.

Tôi đi vào phòng tắm gọi điện cho mẹ. Ngay lập tức mẹ nói, “Để mẹ tới đón con.”

Thực lòng tôi cũng chỉ muốn nói *Vâng, mẹ làm ơn tới đón con ngay đi* nhưng khi nghe thấy giọng mẹ có vẻ mệt mỏi thì tôi lại không nỡ. Mẹ đã làm biết bao việc cho chúng tôi rồi. “Thôi không cần đâu mẹ.”

“Không sao đâu mà, Belly. Cũng không xa lắm.”

“Con nói thật đấy, không cần đâu. Sáng sớm mai bọn con sẽ về.”

Mẹ vừa ngáp vừa nói, “Thế cái nhà nghỉ đó có an toàn không?”

“Có ạ,” tôi cứ trả lời bừa, chứ tôi nào có biết mình đang ở đâu đâu. Nhưng nhìn quanh quần thấy có vẻ cũng khá an toàn.

“Thế thì con ngủ sớm đi rồi còn dậy cho sớm. Nhớ gọi về cho mẹ ngay khi con bắt đầu khởi hành đấy.”

Sau khi cúp máy, tôi ngồi dựa lưng vào tường mất mấy phút, lòng tự hỏi không hiểu tại sao mình lại đang ở đây.

Tôi thay sang bộ pajama của Taylor và mặc chiếc áo có mũ mới mua ra bên ngoài.

Kế đó tôi nhún nha đánh răng, tháo kính áp tròng, không cần biết bọn con trai có đang cần

dùng toa-lét hay không. Tôi chỉ muốn có chút thời gian ở riêng một mình mà không phải đối mặt với hai người ngoài kia. Lúc tôi mở cửa đi ra, đã thấy Jeremiah và anh Conrad ngồi trên sàn nhà, hai bên giường, mỗi người ôm một cái gối, một chăn. “Hai người cứ nằm giường đi,” tôi nói, mặc dù trong lòng không hề muốn. “Hai anh em nằm với nhau đi. Em nằm dưới sàn được rồi.”

Anh Conrad vẫn tiếp tục lờ tôi đi, chỉ có Jeremiah chịu trả lời, “Không, cậu nằm đi. Cậu là con gái mà.”

Nếu trong hoàn cảnh bình thường có lẽ tôi sẽ ngồi tranh luận với cậu ấy tới cùng về quan điểm cho rằng con gái phải được ngủ ở trên giường. Con gái và con trai chẳng có gì khác nhau hết, đâu phải cứ con gái là vô dụng hết đâu. Nhưng hôm nay thì tôi chẳng còn hơi sức đâu để mà tranh luận với cậu ấy nữa. Tôi quá mệt. Và tôi quả thực rất muốn được ngủ trên giường.

Tôi bò lên giường chui vào trong chăn. Jeremiah đặt chuông đồng hồ, sau đó với tay tắt đèn. Không ai nói lời chúc ngủ ngon, cũng không ai gợi ý bật TV xem cùng nhau.

Mặc dù đã rất cố gắng nhưng tôi vẫn không tài nào chợp mắt nổi. Tôi nằm nghĩ vẩn vơ về quãng thời gian ở Cousins, khi lần cuối cùng ba chúng tôi ngủ chung một phòng với nhau.

Chúng tôi đã dựng một cái lều trên bãi biển, và tôi đã phải nài nỉ, van vãn mãi mới được bọn con trai cho nhập hội. Tôi, anh Steven, Jeremiah và anh Conrad. Chúng tôi đã ngồi chơi bài Uno suốt mấy tiếng liền, và anh Steven đã đập tay ăn mừng với tôi sau khi tôi thắng liên tiếp hai ván. Đột nhiên tôi thấy nhớ anh Steven đến phát khóc. Nếu anh Steven có mặt ở đây, có lẽ mọi chuyện đã không ra tới nông nổi này. Mà có khi tất cả những chuyện này đã không xảy ra, bởi tôi sẽ vẫn tiếp tục mãi chạy theo ba người bọn họ để xin chơi cùng, chứ không rơi vào thế mắc kẹt ở giữa như bây giờ.

Nhưng mọi chuyện giờ đã thay đổi và chúng tôi sẽ không bao giờ có thể quay trở lại như cũ.

Tôi trần trọc, mắt mở chong chòng nhìn lên trần nhà, trong khi ở phía dưới sàn, Jeremiah đã đang nằm ngáy o o rồi. Cậu ấy lúc nào cũng vậy, cứ đặt đầu xuống gối là ngủ ngay được. Trong mọi hoàn cảnh, Jeremiah không bao giờ để chuyện gì làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của cậu ấy. Và tôi nghĩ có lẽ mình cũng nên học Jeremiah. Tôi xoay người, nằm quay lưng lại với Jeremiah.

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng anh Conrad nói rất khẽ, “Lúc này, khi anh nói rằng anh chưa bao giờ cần em, anh không hề có ý đó.”

Tôi nín thở nằm im, không biết nên nói gì cho phải. Nhưng tôi biết đây chính là điều tôi vẫn luôn muốn nghe. Và tôi đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi.

Tôi mở miệng tính lên tiếng thì lại nghe thấy anh nói, “Anh không hề có ý đó.”

Tôi nín thở chờ xem anh sẽ nói gì tiếp theo.

Nhưng tất cả những gì anh nói chỉ là, “Chúc em ngủ ngon, Belly.”

Và sau đó thì tôi không sao ngủ được nữa. Trong đầu tôi đang có quá nhiều thứ phải suy nghĩ. Anh nói thế nghĩa là sao? Không lẽ anh muốn chúng tôi... đến với nhau? Tôi và anh, thành một đôi thực sự? Đây vẫn luôn là ước mơ của cuộc đời tôi. Nhưng rồi tôi chợt nhớ tới khuôn mặt của Jeremiah lúc ở trên xe: Đầy chân thành, cậu ấy cần tôi, muốn tôi. Và khi ấy tôi cũng đã cảm thấy cần cậu ấy, muốn cậu ấy... một thứ cảm giác mãnh liệt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi. Bản thân tôi cũng không biết mình đã có cái cảm giác này với Jeremiah từ bao giờ nữa. Có điều, sau những gì vừa xảy ra chiều hôm nay, tôi không dám chắc là cậu ấy có còn muốn tôi nữa hay không. Có lẽ đã quá muộn.

Và còn anh Conrad nữa. *Anh không hề có ý đó.* Tôi nhắm mắt lại, trong bóng đêm yên tĩnh, câu nói của anh vẫn tiếp tục văng vẳng bên tai tôi, khiến cho trái tim tôi lại một lần nữa xốn xang, xúc động.

Tôi cứ trần trọc như thế suốt cả đêm, tua đi tua lại từng lời nói, từng hành động của từng người. Trong khi hai anh em nhà kia đã say giấc nồng từ bao giờ, thì tôi vẫn tỉnh như sáo, nằm suy nghĩ vẩn vơ. Những gì đang xảy ra giống như một giấc mơ và tôi sợ phải thiếp đi, bởi tôi biết: Một khi tôi thức dậy, mọi thứ sẽ biến mất.

Chương 43

NGÀY 7 THÁNG 7

Tôi tỉnh dậy trước cả khi đồng hồ báo thức của Jeremiah đổ chuông. Tôi vào toa-lét tắm, sau đó đánh răng, và mặc bộ quần áo cũ của ngày hôm trước.

Lúc tôi đi ra, Jeremiah đang gọi điện thoại, còn anh Conrad đang gấp chăn. Tôi đợi anh ngược mắt nhìn tôi. Chỉ cần anh nhìn tôi một cái, mỉm cười với tôi và nói một câu gì đó thì tôi sẽ biết phải làm gì tiếp theo.

Nhưng anh Conrad không hề nhìn lên. Anh cất mấy cái chăn vào trong tủ, sau đó xỏ chân vào đôi giày thể thao và buộc lại dây giày cho chặt hơn. Tôi vẫn tiếp tục đợi, và anh vẫn tiếp tục không nhìn tôi.

“Hey,” tôi rụt rè lên tiếng.

Phải tới khi ấy anh mới ngẩng đầu nhìn lên. “Hey,” anh nói, “Một người bạn của anh sẽ tới đón anh.”

“Tại sao?”

“Như thế tiện hơn. Cậu ấy sẽ đưa anh quay lại Cousins lấy xe. Còn J sẽ đưa em về nhà.”

“À,” tôi ngạc nhiên tới mức còn không kịp thấy thất vọng, hay đau lòng. Phải mất vài giây tôi mới bắt đầu cảm nhận được những điều đó.

Chúng tôi cứ đứng như vậy nhìn nhau, không ai nói thêm với ai câu nào. Nhưng sự im lặng đó đã nói lên tất cả. Tôi có thể nhìn thấy trong ánh mắt anh không còn đọng lại một chút dấu vết nào của những gì đã xảy ra trước đây giữa hai chúng tôi. Và tôi cảm nhận được có cái gì đó trong tôi bỗng dưng vỡ vụn.

Vậy là hết. Mọi thứ giữa hai chúng tôi cuối cùng cũng đã kết thúc, và lần này là kết thúc thực sự.

Tôi nhìn anh mà lòng buồn vô hạn, bởi tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi lại có những suy nghĩ giống như bây giờ, rằng: *Em sẽ không bao giờ còn nhìn anh giống như ngày xưa nữa. Em sẽ không còn là đứa con gái ngờ ngạc nhiên đó nữa. Đứa con gái luôn chạy lại bên anh mỗi khi anh tìm cách đẩy ra xa, đứa con gái luôn một lòng yêu anh vô điều kiện.*

Tôi thậm chí cũng chẳng thể nổi giận với anh, bởi đó chính là con người thực của anh. Lâu nay anh vẫn luôn như vậy. Anh cũng chưa bao giờ giấu giếm điều đó. Anh cho đi và rồi lại lấy lại. Tôi cảm nhận được nỗi đau, sự hụt hẫng và cảm giác hối hận trong từng tế bào trong cơ thể mình. Và đó là tất cả những gì anh có thể mang lại cho tôi. Tôi không muốn phải trải qua những cảm giác đó thêm một lần nào nữa. Mãi mãi không bao giờ.

Có lẽ đây chính là lý do tại sao tôi tới đây, để tìm ra câu trả lời cho bản thân mình. Để tôi có thể nói lời từ biệt.

Tôi nhìn anh, lòng thầm nghĩ *Nếu tôi có đủ dũng khí và thành thực hơn một chút, có lẽ tôi đã nói thẳng điều đó với anh.* Tối sẽ nói để anh biết và bản thân tôi biết, và tôi sẽ không bao giờ có thể rút lại được những gì đã nói. Nhưng sự thật là tôi đã không có đủ dũng khí hay thành thực, nên tất cả những gì tôi có thể làm khi ấy là... nhìn anh. Và tôi nghĩ anh cũng đọc được điều đó trong mắt tôi.

Em giải thoát cho anh. Em xóa bỏ anh khỏi trái tim mình. Bởi vì em biết, nếu bây giờ em không làm điều đó, em sẽ không bao giờ có thể làm được.

Tôi là người quay đầu nhìn đi chỗ khác trước.

Jeremiah đã nói điện thoại xong, và bước tới hỏi anh Conrad, “Anh Dan đã tới đón anh chưa?”

“Rồi. Anh sẽ ở lại đây đợi cậu ấy.”

Jeremiah nhìn tôi và hỏi, “Còn cậu muốn làm gì?”

“Mình muốn đi với cậu,” tôi cúi xuống xách túi và đôi xăng đan của Taylor lên.

Jeremiah đứng dậy, cầm lấy cái túi trên vai tôi và nói, “Thế thì đi thôi.” Sau đó cậu ấy quay sang gật đầu với anh Conrad, “Gặp anh ở nhà.”

Tôi cũng không biết ý cậu ấy là hẹn gặp ở căn nhà mùa Hè hay là căn nhà họ đang ở nữa. Nhưng tôi nghĩ điều đó chẳng quan trọng.

“Chào anh, Conrad,” tôi quay người đi ra cửa, đôi xăng đan của Taylor vẫn lủng lẳng trên tay. Tôi không hề ngoái đầu nhìn lại. Và tôi chợt cảm nhận được niềm hân hoan, sự thỏa mãn khi là người bỏ đi trước.

~*~

Trên đường ra bãi đỗ xe, Jeremiah quay sang bảo tôi, “Mình nghĩ cậu nên đi giày vào thì hơn. Nhỡ giẫm phải mảnh gương vỡ nào thì sao?”

Tôi nhún vai tỏ vẻ bất cần. “Đấy là giày của Taylor. Mà giày của Taylor thì quá nhỏ.”

“Cậu có muốn cầm lái không?” Jeremiah hỏi.

Tôi nghĩ một hồi rồi trả lời, “Không. Cậu lái đi.”

“Nhưng cậu vẫn luôn thích lái xe của mình mà,” vừa nói cậu ấy vừa chạy sang phía bên ghế dành cho khách và mở cửa cho tôi.

“Đành là vậy nhưng hôm nay mình thích được người khác chở cơ.”

“Cậu có muốn đi kiếm cái gì ăn sáng trước không?”

“Không,” tôi lắc đầu. “Mình chỉ muốn về nhà thôi.”

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã bon bon trên đường, cửa kính hạ xuống hết cỡ. Tôi ngó đầu ra ngoài, để mặc cho tóc bay phần phật trong gió. Anh Steven từng dọa tôi rằng đang lái xe mà thò đầu ra ngoài cửa sổ sẽ bị đám bộ bay vào dính đầy trong tóc. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi thích cái cảm giác lúc này đây. Hoàn toàn tự do.

Jeremiah quay sang nhìn tôi và nói, “Cậu làm mình nhớ tới con chó Boogie ngày xưa. Mỗi lần lên xe là nó chỉ thích thò đầu ra ngoài cửa sổ.”

Cậu ấy vẫn đang nói với tôi bằng cái giọng lịch sự. Đầy xa cách.

“Cậu vẫn chưa nói gì... về chuyện lúc trước,” tôi liếc mắt nhìn trộm Jeremiah, tim đập thình thịch.

“Còn chuyện gì để nói đâu?”

“Mình không biết. Còn nhiều mà.” Tôi nói.

“Belly...” Jeremiah ngáp ngừng một giây sau đó im bật, không nói thêm gì nữa, chỉ thở dài và lắc đầu.

“Mình đang nghe đây. Cậu đang định nói gì hả Jere?”

“Không có gì,” cậu ấy nói.

Và rồi tôi nghiêng người nắm lấy tay Jeremiah và đan ngón tay vào tay cậu ấy. Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy mình làm được một việc đúng đắn đến như vậy.

Tôi đã lo rằng Jeremiah sẽ giằng tay ra, nhưng cậu ấy đã không làm vậy. Và chúng tôi cứ nắm tay nhau như vậy trong suốt quãng đường về nhà.

HẾT TẬP 2

Mùa hè thiên đường

Tập 3

WE'LL ALWAYS HAVE SUMMER

VÀI NĂM SAU

Trong trí tưởng tượng của tôi, luôn chỉ có người ấy. Trong các giấc mơ của tôi, tương lai luôn được định sẵn. Và đó là một điều chắc chắn.

Nhưng những gì đang xảy ra không hề giống như tưởng tượng của tôi. Tôi, trong chiếc váy trắng, dưới trời mưa tầm tã, đang hối hả chạy ra xe. Còn anh, đang chạy phía trước, mở cửa xe cho tôi.

“Em có chắc không?” Anh hỏi.

“Không,” tôi vừa nói vừa chui vào trong xe.

Tương lai phía trước không hề rõ ràng. Nhưng dấu sao đó cũng là tương lai của tôi.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>